

Raymond
CHANDLER

Egy angliai nyár

A vér a torkából csurgott – hangtalanul és kérlelhetetlenül, hogy aztán az ujjá végén megolvadva, ilyen különös, jégcsapra emlékeztető alakzatot vegyen fel.

Raymond

CHANDLER

Egy angliai nyár

EURÓPA
KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2011

Raymond Chandler:
Collected Stories, Everyman's Library, Knopf, 2002

I'll Be Waiting, The Bronze Door, Professor Bingo's Snuff,
The Pencil, English Summer © 1939, 1939, 1951, 1959,
1976 Raymond Chandler Limited (a Chorion Company).
All rights reserved. Raymond Chandler Copyright ©
Raymond Chandler™ Limited. All rights reserved.

Translations entitled „Várni foglak”, „A bronzkapu”, „Bingo
professzor tubákja”, „A ceruza”, „Egy angliai nyár” © 2011
Raymond Chandler Limited, a Chorion Company.

All rights reserved.

Magyar fordítás: Bárt István, 2011

HU ISSN 0865-980X

A szerzőtől az Európa Könyvkiadónál a közelmúltban
megjelent:

AZ ARANYHALAK ASSZONY A TÓBAN AZ EMELETI
ABLAK A GYÖNGY BAJJAL JÁR HOSSZÚ BÚCSÚ A
HUGICA KEDVESEM, ISTEN VELED!
AZ OKOSKODÓ GYLKOS ÖRÖK ÁLOM
VISSZAJÁTSZÁS

"A vér a torkából csurgott – hangtalanul és kérlelhetetlenül, hogy aztán az ujjá végén megalvadva, ilyen különös, jégcsapra emlékeztető alakzatot vegyen fel.

A szeme elérhetetlen távolságból nézett rám. Az idő mélyéről. Ezek a szemek nem láttak. Magukba zárkóztak. Egy ősi ház ablakai voltak, melyek soha nem nyílnak ki, pedig nem rejtenek titkokat.

Közben, azt hiszem, valahonnan messziről még mindig éreztem egy angol kert nyári illatát, a szagos bükkönnyt, a napsütötte fal előtt ringó érett nektarint. Ügyetlenül hátranyúltam, és a kulcsot, mely akkora volt, mint egy franciakulcs, elfordítottam a kredencajtó nagyságú zárban. Csikorogva kattant a zár, de nem neveltünk. Inkább ittunk. Még le se tettem a poharat, amikor már olyan szorosan simult hozzám, hogy elakadt tőle a lélegzetem.

Édes, vad illata volt a bőrének, mint a tavaszi vadvirágoknak a réten, a tűző nap alatt az én távoli hazámban. Égett az ajkunk, s szinte összeolvadt. Aztán neki kinyílt az ajka, a nyelvét a fogsoromra nyomta, és a teste vonaglani kezdett. – Kérem – mondta elszoruló torokkal, s száját a számra tapasztva. – Kérem... Ez csak egyféleképp végződhetett..."

A kötet elbeszélései azonban éppenséggel sokféleképp végződhetnének. Rendhagyó írások ezek a kemény krimi királyától: egy lovagias szállodai detektívről, Philip Marlowe-ról és a maffiáról – meg egy mindent eltüntető bronzkapuról, egy láthatatlanná tevő porról és egy szó szerint valószínűtlen, vadromantikus angliai nyárról. És kiderül, hogy Raymond Chandler minden műfajnak mestere.

VÁRNI FOGLAK

Carl, az éjszakás londiner éjjel egykor az utolsót is eloltotta a Windermere Hotel halljának három asztali lámpája közül. Ettől több árnyalattal sötétebb lett a padlót borító kék szőnyeg, és a falak végleg belevesztek a homályba. A fotelekbe árnyalakok telepedtek. A sötét sarkokat beszötte az emlékek pókhálója.

Tony Reseck nagyot ásított. Fejét félrehajtva hallgatta a szemközti félhomályos boltív mögötti rádiószobából átszűrődő halk, cincogó zenét. Bosszúsan összevonta a szemöldökét. Éjjel egy után a rádiószoba az ő jogos felségterülete volt. Ilyenkor ott már senki másnak nem lett volna keresnivalója. Ez a vörös hajú lány most megint el fogja rontani az éjszakáját.

Aztán kisimultak a ráncok a homlokán, és hirtelen egy kis mosoly jelent meg a szája sarkában. Kényelmesen elhelyezkedett a fotelben. Alacsony, pocakos, sápadt arcú, középkorú férfi volt. Hosszú, karcsú ujjai az óraláncára fűzött jávorszarvasfoggal játszottak. Olyan hosszú, kecses és elkeskenyedő ujjai voltak, mint egy bűvészeknek, a körme fényes volt és széles, akárcsak az ujjbegye. Nagyon szép ujjai voltak. Tony Reseck finoman összedörzsölte az ujjait, és csöndes, tengerzöld szemében béke honolt.

Újra bosszús ráncok jelentek meg az arcán. Idegesítette ez a zene. Meglepő könnyedséggel felállt, egyetlen lendülettel, el sem eresztve az óraláncát. Az egyik pillanatban még a fotel mélyére süppedve üldögélt, úri kényelemben, aztán a következőben már ott állt a szőnyegen, rezzenetlenül, úgyhogy a mozdulat, amellyel felállt, szinte érzéki csalódásnak tűnt...

Kicsi, fényes cipője finom léptekkel átvágott a kék szőnyegen, és elhaladt a félhomályos boltív alatt. Közben a zene hangosabb lett. Hisztérikusan rikoltoztak a trombiták, őrjöngve tombolt a dzsessz. Elviselhetetlenül hangosan szólt a rádió. A vörös hajú lány némán meredt a nagy rádiószekrény hangszórójára, mintha csak látta volna maga előtt a kötelességszerűen vigyorgó zenészeket, akiknek zenélés közben már csurog a hátán a verejték. Maga alá húzott lábakkal kuporgott a kanapén, melyre mintha a szoba összes párnáját összegyűjtötte volna. Úgy ült a párnák közt, mint egy kis női mellcsokor, melyet gondosan vattába csomagoltak a virágüzletben.

A lány nem fordította el tekintetét a rádióról. Kis öklével rózsásan barackszínű térdére támaszkodva ült mozdulatlanul. Fekete lótusz bimbókkal kihímzett, nehéz selyemből készült szalonpizsamát viselt.

– Kedveli Goodmant, Miss Cressy? – tette fel neki a kérdést Tony Reseck.

A lány szeme lassan feléje fordult. Tompa és fénytelen volt, de olyan őrjítően ibolyaszínű, hogy az szinte fájt. És halvány jele sem volt benne semmi gondolatnak.

Nem válaszolt a kérdésre.

Tony mosolygott, és egyenként kinyújtóztatta az ujjait, mintha azt próbálgatná, mozognak-e. – Kedveli Goodmant, Miss Cressy? – ismételte meg a kérdést szelíden.

– Nem olyan nagyon – mondta a lány egykedvűen.

Tony a sarkán hintáztatva magát állt a lány előtt, és belefedkezett ibolyakék szemébe. Nagy, mélységesen mély szeme volt, és teljesen kifejezéstelen. Bár talán valami mégiscsak volt benne. Tony lehajolt, és lehalkította a rádiót.

– Ne értsen félre – mondta a lány. – Goodman sok pénzt keres, és aki manapság törvényes úton pénzt tud keresni,

az minden tiszteletet megérdemel. De ehhez az idegbajos zenéhez sört kell inni. Én viszont jobban szeretem a rózsailatot.

– Akkor talán Mozartot jobban kedveli? – kérdezte Tony.

– Viccel? – kérdezett vissza a lány.

– Szó sincs róla, Miss Cressy. Szerintem Mozart volt a legnagyobb ember, aki valaha élt – és Toscanini az ő prófétája.

– Én eddig azt hittem, hogy maga szállodai detektív. – Visszahajtotta a fejét az egyik párnára, és félig lebocsátott szempillái mögül nézett Tony-ra. – Akkor keressen nekem valamit ettől a Mozarttól – tette hozzá.

– Ahhoz már késő van – sóhajtotta Tony. Majd máskor.

A lány rávillantotta a szemét Tonyra. – Szaglászik utánam, szimatkám? – kérdezte halkán fel- kacagva. – Mi rosszat követtem el?

Tony udvariasan rámosolygott. – Semmit, Miss Cressy. Az égvilágon semmit. Csak szüksége lenne már egy kis friss levegőre. Öt napja van ebben a szállodában, és még ki sem húzta a lábát. És a legfelső emeleten van a szobája.

A lány megint felnevetett. – Meséljen valamit. Unatkozom.

– Lakott itt egyszer egy lány, ugyanabban a lakosztályban, amely most az öné. Egy hétig volt nálunk, akárcsak ön. Úgy értem, anélkül, hogy egyszer is kihúzta volna a lábát. És nem is igen beszélt senkivel az egész idő alatt. Mit gondol, mi lett a történet vége?

A lány komoly arccal nézett rá. – Meglépett fizetés nélkül.

Tony kinyújtotta hosszú, kecses kezét, lassan megfordította, s közben finoman megtáncoltatta az ujjait. Olyan volt, mint egy könnyű kis hullám, amikor szeliden

kifut a fövényre. – Nos, a hetedik nap végén felkérte a számláját, és kifizette. A boy-nak azt mondta, hogy egy fél óra múlva jöjjön vissza a bőröndjéért. Aztán kiment az erkélyre.

A lány kissé előrehajolt, fél kezét a térdére tette, és ugyanolyan komoly arccal, mint az előbb, így szólt: – Mit is mondott, hogy hívják magát?

– Tony Resecknek.

– Ez nem valami polák név?

– De igen – mondta Tony. – Lengyel.

– Folytassa, Tony.

– A legfelső emeleten minden lakosztálynak külön erkélye van. Kicsit alacsony a korlátjuk, főleg, ha számításba vesszük, hogy tizenhárom emeletnyi magasságban vannak. Nagyon sötét volt az éjszaka aznap, felhős volt az ég. – Tony leejtette a kezét, mintha búcsúzkodni akarna. – Senki se látta, amikor leugrott. De amikor lezuhant az utcára, az olyan volt, mint egy ágyúdörrenés.

– Ezt most találta ki – mondta a lány suttogva. A hangja olyan száraz volt, mint egy múmia bőre.

Tony udvariasan mosolygott. Csöndes, tengerzöld szeme majdnem olyan megnyugtató volt, mint a lány hosszú, hullámos haja. – Eve Cressy – mondta elmélázva. – Ehhez a névhez fény és csillogás illenék.

– Inkább egy jóképű, magas, fekete férfi, Tony, akivel aztán majd jól megjárom. De mit érdekli ez magát? Valamikor a férjem volt. És lehet, hogy egyszer majd újra hozzámegeyek. Hosszú az élet... rengetegszer hibázhat az ember. – Térdére támasztott ökle lassan kinyílt, és addig nyújtóztatta az ujjait, mígnem egészen hátrafeszültek. Aztán hirtelen újra ökölbe szorította a kezét, olyan erősen,

hogy még a félhomályban is látszott, ahogy kifehéredik a bőr a csontokon. – Egyszer nagyon csúnyán cserbenhagytam. Kellemetlen helyzetbe hoztam... akaratomon kívül. De magát biztosan ez sem érdekli. Az a lényeg, hogy most az adósa vagyok.

Tony lassan előrehajolt, és elcsavarta a rádió gombját. Egy valcer hangjai úsztak elő a langymeleg éterből. Gyenge utánzat volt, de mégiscsak valcer. Tony felhangosította a rádiót. Borongós melódia kavargó hangjai áradtak a hangszóróból. Amióta nincs többé Bécs, minden valcer borongós.

A lány fél kézzel a kanapéra támaszkodott, és három-négy taktust együtt dúdolt a rádióval, aztán hirtelen összeszorította az ajkát, és elhallgatott.

– Eve Cressy – mondta a lány. – Hogy tündökölt ez a név valamikor a rivaldafényben! Abban az ócska lebuiban. Amíg le nem csapott a rendőrség, és ki nem aludtak a reflektorok.

Tony szinte gúnyosan mosolygott a lányra. – Nem is volt az olyan ócska lebuj, Miss Cressy... amíg maga énekelt ott. Mindig ezt a keringőt játszotta a zenekar, amikor a filmen az öreg portás fel s alá járkált a hotel bejárata előtt, büszkén dagadó mellén a kitüntetésekkel. Az volt a címe, hogy *Az utolsó ember*. Emil Jannings játszotta benne a főszerepet. De ez olyan régen volt, hogy erre maga nem emlékezhet, Miss Cressy.

– „Ah, a tavasz, a gyönyörű tavasz” – mondta merengve a lány. – Nem, én nem láttam azt a filmet.

Tony tett három lépést, aztán megállt, és visszafordult. – Most fel kell mennem, hogy ellenőrizsem az ajtókat. Remélem, nem voltam a terhére. Egyébként, most már ideje lenne, hogy ágyba bújjon. Elég késő van.

A keringő elhallgatott, és a rádióban egy hang kezdett beszélni. A lány hangja belevegyük a rádió beszédébe. – Maga tényleg azt hitte, hogy én... szóval, hogy én az erkélyről...?

Tony bólintott. – Talán – mondta halkán. – De most már nem hiszem.

– Én nem az a fajta vagyok, Tony – mondta a lány. Mosolya hulló falevél volt. – Jöjjön el máskor is, és beszéljünk. De a vörös hajú nők nem szoktak leugrani az emeletről. Mi inkább megkapaszkodunk az ágon... amíg el nem hervadunk.

Tony komoly arccal nézte a lányt még egy darabig, aztán megfordult és elment. A londiner ott állt a hallba átvezető boltív alatt. Tony még nem fordította arra a tekintetét, mégis tudta, hogy áll ott valaki. Mindig megérezte, ha valaki volt a közelében. A fű növéseit is meghallotta, mint a csacsi A *kék madárban*.

A londiner sűrgetőn mutogatott neki, hogy jöjjön már. Széles arca izzadt volt az egyenruha szűk gallérjától, és vörös az izgalomtól. Tony odalépett hozzá, és együtt mentek át a boltív alatt, aztán a félhomályos hallban megálltak.

– Valami baj van? – kérdezte Tony fáradtan.

– Van kinn, az utcán egy pasas, aki veled akar beszélni. Nem akar bejönni. A bejárati ajtó üvegét törölgettem, amikor odajött hozzám ez a magas pasas, és azt mondta, hogy: „Hívja ki Tonyt”. Csak úgy foghegyről.

– Értem – mondta Tony, és belenézett a londiner halványkék szemébe. – És ki ez a pasas?

– Csak annyit mondott, hogy hívjalak ki.

Tony arca olyan kifejezéstelen lett, mint egy tál babfőzelék. – Oké – mondta, és elindult a bejárat felé.

A londiner utána nyúlt, és karon ragadta. – Te, Tony. Nincs teneked valami ellenséged?

Tony udvariasan felkacagott, de az arca kifejezéstelen maradt.

– Figyelj csak, Tony – mondta a londiner, és belekapaszzkodott a zakója ujjába. – Áll itt az utcában, kicsit lejjebb, egy nagy fekete autó, az ellenkező irányban, mint a taxik. Áll mellette egy pasas, fél lábbal a felhágón. Az, amelyik odajött hozzám, valami bő, sötét színű nagykabátban van, és fülig föl van tűrve a gallérja. A kalapja mélyen a szemébe húzva. Nem is nagyon láttam az arcát. Csak úgy a szája sarkából odavakkantotta, hogy: „Hívja ki Tonyt.” Biztos, hogy nincs neked valami ellenséged?

– Csak az adóhivatal – mondta Tony. – Menj vissza a helyedre.

Lassan és kissé merev léptekkel megindult a kék szőnyegen, felment a három lépcsőn, mely a bejárati hallba vezetett, ahol a három lift volt, és velük szemközt a portáspult. Ilyenkor már csak egy lift járt. Nyitott ajtaja mellett, karba font kézzel az éjszakás liftesfiú támasztotta a falat a szép kék, ezüst sujtásos egyenruhájában. Sovány, sötét bőrű mexikói gyerek volt, Gomeznek hívták. Új fiú volt a szállodában, akit a próbaidőre éjszakásnak osztottak be.

A liftekkel szemben állt a portáspult – ott könyökölt mögötte rózsaszín márvány lapján az éjszakai portás. Nett kis emberke volt, ritkás, vöröses bajuszkával. Olyan pirospozsgás volt, hogy az ember azt hihette, festi magát. Tonyra nézett, és a körmével a bajszát gereblyézte.

Tony rábökött a mereven kinyújtott mutatóujjával, míg a másik három ujját behajtott, és a hüvelykujját fel-le mozgatta a mutatóujja mellett. A portás unottan nézett rá, és a bajsza másik oldalán folytatta a gereblyézést.

Tony elhaladt a bezárt és elsötétített újságos-stand meg a drogéria ajtaja mellett, aztán megállt a csupa üveg, rézkeretes bejárati ajtónál. Mély lélegzetet vett, mielőtt kilépett volna rajta. Felhúzta a vállát, kilökte vele az ajtót, és kilépett rajta a hideg és nyirkos éjszakába.

Az utca sötét volt, és néma. Idáig már nemigen hallatszott el a csupán kétsaroknyira, a Wilshire-en elzúgó forgalom. A bejáratnál balra két taxi várakozott. A taxisok az egyik kocsi sárhányójának dőlve cigarettáztak. Tony az ellenkező irányba indult el. A nagy, sötét autó a szálloda bejáratától félsaroknyira állt. Csak a tompított fényszórója világított, és már majdnem melléje ért, amikor meghallotta a motor halk duruzsolását.

Ekkor egy magas alak vált el a kocsi oldalától, és lassan megindult feléje. Két keze felhajtott gallérú, bő felöltője zsebébe mélyesztve. A szájában cigaretta parázlott halványan – mint egy rozsdás gyöngyszem az éjszakában.

Két lépésre voltak egymástól, amikor megálltak.

– Helló, Tony – szólalt meg a magas férfi. – Rég nem láttalak.

– Helló, Al. Hogy vagy mindig?

– Nem panaszkodhatom. – A magas férfi már majdnem kihúzta a jobb kezét a kabátja zsebéből, amikor félbehagyta a mozdulatot, és csöndesen felnevetett. – El is felejtettem. Te biztosan nem akarsz kezet fogni velem.

– A kézfogás nem számít – mondta Tony. – Egy majom is kezet tud fogni a másikkal. Mit akarsz tőlem, Al?

– Nem változtál. Ugyanolyan jópofa, dagi kis mandró vagy, mint azelőtt.

– Eltaláltad. – Tony összehunyorította a szemét. Mintha valami szorongatta volna a torkát.

– Jó munkád van itt, a szállodában?

– Olyan munka, mint a többi.

Al megint halkan felnevetett. – Kicsit nehéz a felfogásod, Tony. Na, majd én segítek. Szóval azt mondd, jó helyed van itt, és szeretnéd megtartani. Oké. Itt lebzsel nálatok egy Eve Cressy nevű lány. Hozd ki nekem. De sürgősen, és most rögtön.

– Mi van veled?

A magas férfi jobbra-balra végigtekintett az utcán. A társa, aki a kocsiban maradt, halkan köhécselni kezdett. – Rossz fát tett a tűzre a kicsike. Nekem, személy szerint, semmi bajom veled, de attól te még ráfázhatsz. Hozd ki a lányt, Tony. Van rá körülbelül egy órád.

– Értem – mondta Tony fahangon, egyked- vűen.

Al kihúzta a kezét a zsebéből, Tony mellének támasztotta, és kissé megtaszította. – Nem mon- danám, ha nem gondolnám komolyan. Hozd ki nekem a lányt.

– Oké – mondta Tony színtelen hangon.

A magas férfi visszahúzta a kezét, és az autó kilincse felé nyúlt. Kinyitotta az ajtót, és úgy csúszott be rajta, mint egy testetlen, fekete árnyék.

De mielőtt beült volna, meggondolta magát, mondott valamit a benn ülőnek, és újra kiszállt. Visszament oda, ahol Tony állt, némán és mozdulatlanul, s éppen csak megcsillant a szemében egy utcai lámpa fénye.

– Ide figyelj, Tony. Te nem szoktad beleütni az orrod a más dolgába. Mindig jó testvér voltál.

Tony nem válaszolt.

Al magas, fenyegető árnya olyan közel hajolt hozzá, hogy a feltűrt gallér majdnem az arcához ért. – Ez most egy komoly ügy, Tony. A fiúk nem fognak örülni neki, de én azért elmondom neked. Ez a spinkó azelőtt egy Johnny Ralis nevű haver felesége volt. Ralis most két vagy három

napja jött ki a Quentinből, legfeljebb egy hete. Három évet nyomott le gondatlanságból elkövetett emberölésért. A felesége juttatta oda. Egy éjszaka részegen elütött egy vénembert, és a spinkó is vele volt a kocsiban. Ralis nem akart megállni. A spinkó azt mondta neki, hogy adja fel magát, mert ha nem... Ralis meg nem adta fel magát. Erre elvitték a rendőrök.

– Szomorú történet – mondta Tony.

– De igaz. Én csak tudom, nekem ez a dolgom. Ez a Ralis benn a sitten mindenkit azzal etetett, hogy a lány vár rá, és mindent meg fog bocsátani és el fog felejteni neki, és hogy az első útja hozzá fog vezetni.

– Mért érdekes ez a pasas? – kérdezte Tony. Olyan szárazon recsegett a hangja, mint egy kettéhajtott kartonlap.

Al felnevetett. – A fiúk beszélni akarnak a fejével. A minap beült egy kaszinóba, és kipróbált egy rulettszisztémát. Egy másik fazonnal kettesben levették a házat ötvenezerre. A másik azóta már észhez tért, de Johnnyt még keressük az ő huszonötezerre miatt. Tudod, hogy a fiúk nem könnyen felejtenek.

Tony jobbra-balra végignézett az utcán. Az egyik taxis nagy ívben átpöckölte a parázsló csikket az egyik taxi fölött. Tony elnézte, ahogy a csikk szikrázva földet ért az úttesten. Szótlanul hallgatta a nagy kocsí motorjának halk duruzsolását.

– Semmi kedvem belekeveredni – mondta. – Kihozom a lányt.

Al hátrább húzódott egy lépéssel, és elégedetten bölintott. – Helyes. Okos fiú vagy te. Hogy van a mama mostanában?

– Jól – felelte Tony.

- Mondd meg neki, hogy érdeklődtem utána.
- Érdeklődni lehet, az ingyen van – mondta Tony.

Al gyorsan hátat fordított, és beszállt a kocsiába. A kocsi a háztömb közepéhez érve lustán megfordult, és lassan gurulva elindult a sarok felé. Hirtelen felvillantak a lámpái, és éles fényt vetítettek egy tűzfalra. Aztán a sarkon befordult, és eltűnt az éjszakában. Tony orrát megcsapta a kipufogógáz lassan oszló bűze. Megfordult, és visszament a szállodába. Egyenesen a rádiószobába ment.

A rádió azóta is beszélt, hogy Tony otthagyta, a lány azonban már nem volt sehol. Csak az összenyomott párnák mutatták, hogy hol ült a kanapén. Tony lehajolt, és megtapogatta a párnákat. Úgy érezte, még melegek a lány testétől. Elzárta a rádiót, aztán felegyenesedett, a tenyerét a hasára tette, és lassan körözni kezdett a hüvelykujjával. Visszament a hallba, és megállt a liftek előtt, egy majolikacsésze mellett, melyben fehér homok volt. Az éjszakai portás a pult katedrálüveg válaszfala mögött piszmogott valamivel. Halotti csend volt az egész szállodában.

Minden lift sötét volt. Tony felpillantott a középső lift kijelzőjére, és látta, hogy a tizenharmadikon áll.

- Fölment lefeküdni – dünnyögte az orra alatt.

Kinyílt a liftek melletti ajtó, és a londonerek szobájából kilépett a kis mexikói liftesfiú, utcai ruhában. Gesztenyebarna szemével odasandított Tonyra.

- Jó éjszakát, főnök.
- Jó éjszakát – felelte Tony szórakozottan.

Előhúzott a mellényzsebéből egy vékony, szőke szivart, és megszagolgatta. Finom, kecses ujjai közt forgatva, alaposan szemügyre vette. Volt egy kis repedés az oldalán.

Bosszúsan összeráncolta a homlokát, és visszatette a szivart a mellényzsebébe.

Ekkor halk zúgás hallatszott, és a lift kijelzőjének mutatója lassan megindult lefelé a rézlapon. A liftajtó mögött világosság gyűlt, és a lefelé tartó liftszekevény alatt kivilágosodott a sötét akna. Aztán a lift megállt, kinyílt az ajtaja, és Carl lépett ki rajta.

Felkapta a fejét, ahogy megpillantotta Tonyt, és a fejét félrehajtva odalépett hozzá. Felső ajka nedvesen csillogott.

– Figyelj csak, Tony.

Tony keményen megragadta Carl felső karját, és egy gyors mozdulattal megfordította a tengelye körül. Maga előtt tolva lekormányozta az elsötétített hall három lépcsőjén, és behúzta egy sarokba. Ott elengedte a karját. Közben megint összeszorult a toroka, de maga se tudta, hogy mitől.

– Na? – kérdezte komoran. – Mi van?

A londiner benyúlt a zsebébe, és egy egydolláros bankjegyet húzott elő. – Ezt kaptam a pasastól – mondta fölényesen. A szeme csillogott, és Tony válla fölött elnézett a semmibe. Szaporán pislogott. – Csak egy pohár gyömbérsör volt.

– Na, ne mondd! – mordult rá Tony.

– Az a pasas, aki a tizennégy-B-ben van – mondta a londiner.

– Lehelj rám.

A londiner engedelmesen előrehajolt.

– Te ittál – mondta Tony szigorúan.

– Megkínált egy itallal.

Tony lenézett az egydollárosra. – A tizennégy-B üres. Legalábbis az én papírom szerint.

– Márpedig van benne vendég. – A londoner megnyalta a szája szélét, és közben sűrűn pislogott. – Egy magas, fekete pasas.

– Értem – mondta Tony mérgesen. – Szóval a tizennégy-B-be beköltözött egy magas, fekete pasas, aki meghívott téged egy italra, és egy dollár borraivalót adott. Van tovább is?

– Stukker van a hóna alatt – felelte Carl hunyorogva.

Tony elmosolyodott, de közben olyan üveges lett a szeme, mint egy jégkocka. – Te vitted fel Miss Cressyt?

Carl a fejét rázta. – Gomez. Láttam, amikor felmentek.

– Tűnj el a szemem elől – mondta Tony a foga közt. – És máskor ne fogadj el italt a vendégektől.

Megvárta, amíg Carl visszament a liftek melletti kis odúba, és becsukta maga után az ajtót. Aztán lassan fellépkedett a három lépcsőfokon, és megállt a portáspult előtt. Lenézett a szépen erezett, rózsaszín márványlapra, az ónix írőkészletre és a bőrmappa keretébe bekészített kitöltetlen bejelentőlapra. Felemelte a kezét, és a tenyerével odacsapott a márványlapra. A portás úgy dugta ki a fejét a katedrálüveg mögül, mint egy rémült mormota az üregéből.

Tony elővett a szivarzsebéből egy összehajtogatott papírlapot, és kitergegette a márványlapon.

– E szerint a tizennégy-B üres – mondta szemrehányó hangon.

A portás udvariasan csipkedte a bajuszkáját. – Végtelenül sajnálom. Biztos éppen vacsorázni volt, amikor a vendég bejelentkezett.

– Ki a vendég?

– A bejelentőlap szerint James Watterson, San Diegóból – mondta, és ásított egyet.

– Nem kérdezett valamit?

A portás félbehagyta az ásítást, és elnézett Tony feje fölé. – De igen. Hogy van-e itt dzsesszzenekar. Miért kérde?

– Köszönöm a gyors, pontos és szellemes választ – mondta Tony. – Nagyra értékelem. – Írt valamit a kiterített papírlapra, és visszagyűrte a szivarzsebébe. – Most fölmegek, és ellenőrzöm az ajtókat. Négy szoba még üres a legfelső emeleten. Jó lesz, ha egy kicsit csipkedi magát. Mert a végén még lemarad a tervvel.

– Már teljesítettem – mondta a portás, és befejezte az ásítást. – Ne maradjon el sokáig, mert megöl az unalom.

– Talán addig leborotválhatná azt a kis piros szőrt az orra alatt – mondta Tony, és elindult a liftek felé.

Kinyitotta az egyik sötét lift ajtaját, felkattintotta a felső világítást, és benyomta a tizenharmadikat. Aztán megint eloltotta a világítást, kilépett a liftből, és becsukta maga mögött az ajtót. A tizenharmadikon kisebb volt az előtér, mint az összes többi emeleten, a tizenkettedik kivételével. Minden oldalán, a lift falát kivéve, egyetlen, kék ajtó volt. Az ajtókon aranyozott szám, és egy betű, körötte arany koszorú. Tony odament a 14A-hoz, az ajtóra tette a fülét, és hallgatózott. Nem hallott semmit. Eve Cressy alkalmasint már ágyban van, és alszik. De az is lehet, hogy a fürdőszobában van, vagy esetleg kiment az erkélyre levegőzni. Vagy ott ül a szobájában, néhány lépésnyire az ajtótól, és a falat bámulja némán. Átment a 14B-hez, és itt is az ajtóra tette a fülét. Ezúttal hallott valamit. Egy férfi köhögött a szobában. Az volt a benyomása, hogy az illető valószínűleg egyedül lehet. Nem hallott hangokat. Megnyomott egy kis gyöngyház gombot az ajtó mellett.

Lépteket hallott. Az ajtó felé közeledtek, sietség nélkül. Egy kásás férfihang szólt ki a csukott ajtón. Tony nem

válaszolt, némán hallgatott. A kásás hang megismételte a kérdést. Tony kaján képpel újra megpöccintette a gombot.

Úgy gondolta, hogy a San Diegó-i Mr. James Watterson erre már biztosan kinyitja majd az ajtót, és mond valamit. De rosszul gondolta. Az ajtó mögött olyan csönd lett, mint egy hófedte jégmezőn. Tony megint odatartotta a fülét az ajtóhoz. Teljes csend.

Tony elővette a láncon lógó főkulcsot, és finoman bedugta a zárba. Elfordította, óvatosan kétujjnyira benyomta az ajtót, és kihúzta a kulcsot a zárból. Aztán várt.

– Na, jól van – mondta nyersen az előbbi hang. – Jöjjön csak, majd megkapja a magáét.

Tony belökte az ajtót, de nem lépett be rajta, csak állt az előtérből bevilágító villanyfényben. Magas, fekete hajú férfi nézett szembe vele, az arca szögletes, a bőre feltűnően fehér. Pisztoly volt a kezében. Úgy tartotta, mint aki ért a lőfegyverekhez.

– Fáradjon be – mondta lassan.

Tony belépett a szobába, és a vállával belökte az ajtót. A kezét kissé eltartotta magától, az ujjait hol kifeszítve, hol visszahúzva. Csöndes, barátságos mosollyal nézett a férfira.

– Mr. Watterson?

– És mi a folytatás?

– Én vagyok a házi detektív.

– Le vagyok nyűgözve.

A magas, fehér arcú, egyszerre jóképű meg nem is olyan jóképű férfi lassan visszahátrált a szobába. Nagy, tágas szoba volt, két oldalán erkéllyel, melyre franciaablakok nyíltak. A legfelső emeleten minden szobához tartozott erkély. Egy tarka huzatú kanapé előtt kályhaellenző állt, mögötte kandalló, és benne vasrostély. Egy kényelmes, süppedős karosszék mellett magas, párás falú pohár állt

egy szállodai tálcán. A férfi a fotel felé hátrált, aztán megállt előtte. Közben leeresztette a nagy, csillogó pisztolyt, melynek a csöve most a padlóra nézett.

– Le vagyok nyugözve – mondta. – Még csak egy órája vagyok ebben a kégliben, és már a nyakamon a házi zсарu. Jól van, öregem, csak nyugodtan nézze meg mindenhol, a szekrényben is, meg a fürdőszobában. Nincs itt a nő. Most ment el.

– Még nem is találkozott vele – mondta Tony.

A férfi falfehér arcán hirtelen barázdák jelentek meg. – Kivel nem találkoztam még? – mordult fel fenyegetően.

– Egy bizonyos Eve Cressy nevű nővel.

A férfi nagyot nyelt. Letette a pisztolyt a tálca mellé az asztalkára. Merev derékkel, mint akinek lumbágója van, behuppant a fotelbe. Aztán előrehajolt, és két tenyerét a térdére tette. Olyan szélesen elmosolyodott, hogy a foga is kivillant. – Ezek szerint itt van. Még nem is kérdeztem. Mert én ilyen óvatos ember vagyok. Még nem is kérdeztem, hogy megjött-e.

– Már öt napja itt van – mondta Tony. – Azóta várja magát. Ki se húzta a lábát a szállodából.

A férfinak megrándult a szája széle. Sokat sejtetőn mosolygott. – Kicsit feltartottak, fönn, északon – mondta könnyeden. – Tudja, hogy van ez. Meglátogattam egypár régi jó barátot. Úgy látom, maga nagyon sokat tud a dolgaimról.

– Jól látja, Mr. Ralis.

A férfi felpattant, és megragadta a pisztolyt. Aztán csak állt, kissé meghajolva és az asztal szélébe kapaszkodva. Meredten nézett maga elé. – A nőknek mindig eljár a szájuk – mondta fojtott hangon, mintha zsebkendőbe beszélt volna.

– Nem csak a nőknek, Mr. Ralis.

– Hanem? – Maga felé húzta a pisztolyt az asztalkán. – Beszéljen, zsarukám. Otthon felejtettem a gondolatolvasómat.

– Hanem egyes uraknak is. Akiknek szintén van pisztolyuk.

Ismét a jégmezők csöndje telepedett közējük. A férfi lassan felegyenesedett. Az arca teljesen kifejezéstelen volt, de a szemében rémület ült. Tony alacsony, kövérek ember volt, s alulról, kissé oldalvást nézett fel rá, barátságos arccal, és a szeme olyan nyugodt és tiszta volt, mint egy erdei tó.

– És ezek az urak sose fogynak ki a benzinből – mondta Johnny Ralis, és megnedvesítette a szája szélét. – Ezek sose nyugszanak, és éjjel-nappal talpon vannak. A cég sosem alszik.

– Maga tudja, hogy kik ezek? – kérdezte Tony halkán.

– Legalább kilenc tippem van – és abból tíz biztosan stimmel.

– A takarítóbrigád – mondta Tony fanyar mosollyal.

– Eve hol van? – kérdezte Tonyra förmedve Johnny Ralis.

– A szomszéd szobában.

A férfi ott hagyta a pisztolyt az asztalon, és odament a falhoz. Megállt előtte, és mereven nézte. Megmarkolta az erkély rácsát. Amikor eleresztette, és megfordult, már kisimult az arca. A tekintete is higgadtabb volt. Visszament Tonyhoz, és megállt előtte.

– Nagy szarban vagyok – mondta. – Eve küldött nekem egy kis pénzt, én megforgattam, aztán felmentem északra. Aprópénz volt. De ezek huszonötezeret emlegetnek. – Savanyú mosolyt vágott. – Legfeljebb öt százassal

szolgálhatok. Jó vicc lesz, amikor majd megpróbálom meggyőzni a fiúkat, hogy nincs több.

– Mit csinált a többivel? – kérdezte Tony közönyösen.

– Sose láttam. Maradjunk ennyiben. Rajtam kívül úgysem hiszi el senki. Az történt, hogy belementem egy kis üzletbe, és ráfaragtam.

– Én hiszek magának – mondta Tony.

– Ölni ezek csak ritkán szoktak. De kutya kemények tudnak lenni.

– Bitangok – mondta Tony, egyszerre megvetéssel a hangjában. – Közönséges gazemberek.

Johnny Ralis fogta a poharát, és egy hajtásra kiitta. Amikor letette, halkán összekoccantak benne a jégkockák. Felvette az asztról a pisztolyt, kicsit megtáncoltatta a tenyerén, aztán a csövével lefelé betette a belső zsebébe. Mereven nézte a szőnyeget.

– Miért mondja el maga nekem ezeket? – kérdezte Tony tói.

– Arra gondoltam, hogy talán majd ad egy esélyt a lánynak.

– És ha nem adok?

– De szerintem fog – mondta Tony.

Johnny Ralis csöndesen bólintott. – Ki tudok innen jutni valahogy?

– A személyzeti lift leviszi a garázsba. Béreljen egy autót. Adok egy névjegyét, azt adja oda a garázsmesternek.

– Furcsa kis pók maga – mondta Johnny Ralis.

Tony elővette kopott struccbőr levéltárcáját, és firkantott valamit egy névjegykártyára. Johnny Ralis elolvasta, aztán csak állt, elgondolkodva, miközben a névjegy szélével a körmét ütögette.

– Eve-et is elvihetném magammal – mondta összeszűkülött szemmel.

– Persze. És mehetne léghajóval is – mondta Tony. – A lány már öt napja itt van a szállodában. Mondtam már magának. A fiúk is tudják már. Az előbb szolt az egyik, akit ismerek, hogy vigyem ki nekik Eve-et. Tőle tudom, hogy miről van szó. Így aztán inkább magát viszem ki, és nem a lányt.

– Fognak neki örülni – mondta Johnny Ralis.

– Még virágot is küldenek majd magának.

– Majd a szabadnapomon sajnálom őket egy kicsit.

Johnny Ralis kifordította a tenyerét, és lenézett rá. – De azért még benézhetek hozzá. Mielőtt lelépek. Nem azt mondta, hogy itt van a szomszéd szobában?

Tony sarkon fordult, és elindult az ajtó felé, de közben hátraszólt: – Csak siessen. Mert a végén még meggondolom magam.

– Lehet, hogy máris csapdába ejtett – mondta Johnny Ralis szinte szelíden.

– Ezt a kockázatot muszáj lesz vállalni – mondta Tony, hátra se fordulva.

Tony kilépett az ajtón, halkán becsukta maga mögött, vetett egy pillantást a 14A ajtajára, aztán beszállt az egyik sötét liftbe. Lement a raktárszintre, és eltolta a szolgálati lift ajtaját nyitva tartó ruháskosarat. A liftajtó csöndesen összezárult. Kicsit visszafogta, hogy ne üssön zajt. A folyosó végében fény szűrődött ki a gondnok irodájának nyitott ajtaján. Tony visszaszállt a liftbe, és lement az előcsarnokba.

Az éjszakai portás a katedrálüveg válaszfal mögött kuksolt, és a számlákat ellenőrizte. Tony átment a hallon, és befordult a rádiószobába. A rádió megint be volt

kapcsolva. Halkan duruzsolt. Eve Cressy újra ott kuporgott mellette a kanapén. Csak neki sustorgott a hangszóró, olyan halkán, hogy mintha csak a szél motozott volna a lombok közt. Lassan Tony felé fordította a fejét, és elmosolyodott.

– Befejezte a körútját? Egy szemhunyásnyit sem tudtam aludni. Erre újra lejöttem. Nem baj?

Tony bólintott, és visszamosolygott rá. Leült egy zöld huzatú székre, és a párnázott karfát kezdte simogatni. – Miért lenne baj?

– A várakozás a legrémesebb munka, nem? Csináljon már valamit, kérem, ezzel a rádióval. Úgy recseg, mint amikor egy peracet tördelnek.

Tony csavargatni kezdte a rádió gombját, de nem talált semmi kedvére valót. Visszaállította a keresőt az előbbi helyére.

– Ilyenkor már csak a részegeknek zenélnek.

A lány újra elmosolyodott.

– Nem zavarja a társaságom, Miss Cressy?

– Dehogy zavar. Maga nagyon kedves ember.

Tony a padlót bámulta mereven. Úgy érezte, hogy a hideg futkos a hátán. Várta, hogy elmúljon az érzés. De nem akart elmúlni – csak nagyon lassan. Aztán hátradőlt, elengedte magát, karcsú ujjai az óraláncára fűzött jávorszarvasfoggal játszottak. Hallgatózott. De nem a rádió hangjaira figyelt, hanem távoli és meghatározhatatlan, fenyegető hangokra lesett. Vagy talán csak egy autó kerekeinek megnyugtató surrogására, ahogy elhajt az ismeretlen éjszakába.

– Senki se egészen rossz – mondta, amikor nagy sokára megszólalt.

A lány lustán ráemelte a tekintetét. – Találkoztam már olyanokkal, akiket félreismertem.

Tony bólintott. – Hát, igen – mondta belátón.

– Olyanok is vannak.

A lány ásított. Ibolyakék szeme félig lecsukódott. Befészkelte magát a párnák közé. – Üldögéljen még itt egy kicsit, Tony. Hátha most tudok egy kicsit szundítani.

– Szívesen. Úgyszincs semmi dolgom. Nem is tudom, miért kapok én itt fizetést.

Eve Cressyt azonnal elnyomta az álmom. Mozdulatlanul aludt, mint egy gyerek. Legalább tíz percig Tony szinte még a lélegzetét is visszatartotta, úgy nézte a lányt, kissé eltátott szájjal. Olyan csöndes elragadtatottság volt a szemében, mintha egy oltárt nézett volna.

Aztán óvatosan felállt, és puha léptekkel kiment a hallba, ahol a portáspult volt. Megállt a pultnál, és egy darabig hallgatózott. Csak egy tollszem kapirgálása hallatszott a katedrálüveg mögül. Megkerülte a pultot, és odament az üvegezett telefonfülkék sorához. Belépett az egyikbe, felemelte a kagylót, és a garázs mestert kérte a központostól.

Hármat-négyet is kicsöngött a telefon, mire egy fiatalos hang felvette: – Tessék, itt a Windermere Hotel garázsa.

– Tony Reseck vagyok. Ez a Watterson nevű pasas, akinek adtam egy névjegyet, elment már?

– Persze, Tony. Legalább félórája már. Te fizeted a számlát?

– Én – mondta Tony. – Kösz. Majd találkozunk.

Letette a kagylót, és megvakarta a tarkóját.

Visszament a portáspulthoz, és rácsapott a tenyerével. A portás előszökkent a katedrálüveg mögül, arcán

vendégváró mosolyával. Amikor megpillantotta Tonyt, lehullott az arcáról a mosoly.

– Sose fogom utolérni magam, ha mindig megzavarsz – morogta.

– Hivatalosan mennyi a tizennégy-B ára?

A portás morózusan nézett maga elé. – A legfelső emeleten nincs hivatalos ár.

– Akkor találj ki nekem egy árat. A vendég már elment. Még egy órát sem töltött a szobában.

– Nocsak, nocsak – mondta derűsen. – Hát, akkor ez ma nem jött össze. Lelépett fizetés nélkül.

– Öt dollár elég lesz?

– A barátod?

– Nem. Csak egy részeg hülye, aki túl sokat képzelt magáról, pénze viszont nem volt.

– Akkor erre most keresztet vethetünk. Hogy jutott ki?

– Én vittem le a szolgálati lifttel. Te aludtál. Öt dollár elég lesz?

– Miért pont öt?

Előkerült a kopott struccbőr tárca, és kibújt belőle egy gyűrött ötdolláros. – Mert ennyire tudtam megválni a pasast – mondta Tony könnyedén.

A portás elvette az ötöst a pultról, és értetlenül nézett Tonyra. – Te vagy a főnök – mondta, és megvonta a vállát. Ekkor megcsörrent a telefon, és felvette. Belehallgatott a kagylóba, aztán odatolta a készüléket Tony elé. – Téged keresnek.

Tony elvette a telefont a pultról, és a melléhez szorította. Egészen ráhajolt a kagylóra. Ismeretlen hang szólt bele. Furcsa, fémes csengése volt. Gondosan elváltakoztatott hang volt.

– Tony? Tony Reseck?

– Igen. Tessék.

– Egy üzenetet akarok átadni Altól. Beszélhetek?

Tony a portásra pillantott. – Légy szíves... - szólt oda neki a kagyló fölött. A portás savanyúan rámosolygott, és elment. – Beszélhet – mondta Tony a telefonba.

– Volt egy kis ügyünk egy pasassal, aki maguknál volt megszállva. Megpróbált lelépni, de észrevettük. Alnak az volt az érzése, hogy maga segített neki. Követtük a kocsit, és leszorítottuk a járdaszélre. De rosszul sült el a dolog.

Tony keze szorosan megmarkolta a kagylót, és hideg verejték ütött ki a halántékán. – Folytassa – mondta. – Biztosan van még tovább is.

– Van. A pasas leszedte a főnököt. Beadta a kulcsot. Al azt üzeni, isten vele.

Tony nekitántorodott a pultnak, és valami érthetetlen hangot hallatott.

– Érti? – kérdezte a fémes hang türelmetlenül, és kissé unottan. – A pasasnál fegyver volt. És használta is. Al többet nem fog telefonálni senkinek.

Tony megtántorodott, a készülék odább csúszott a márványpulton. Keményen összeszorította a száját.

– Ennyi volt az üzenet – mondta a fémes hang. - Jó éjszakát. – A telefon szárazon kattant. Mint amikor egy lehulló kavics megpattan a kövön.

Tony visszatette a kagylót a kengyelbe. Óvatosan és hangtalanul. Lepillantott ökölbe szorított bal kezére. Elővett egy zsebkendőt, megtörölgette izzadt tenyerét, és a másik kezével egyenként kihajtogatta begörbitett ujjait. Aztán megtörölte a homlokát. A portás előjött a katedrálüveg mögül, és csillogó szemmel nézett Tonyra.

– Pénteken szabadnapos leszek. Nem akarod nekem is megadni a nő számát?

Tony bólintott, és futólag odamosolygott a portásra. Bágyadt kis mosoly volt. Eltette a zsebkendőt, aztán megütögette a zsebet, amelybe tette. Megfordult, és otthagyta a pultot, lement a három alacsony lépcsőfokon a félhomályba borult hallba, majd a boltív alatt áthaladva újra vissza a rádiószobába. Halkan járt, mint az olyan szobában szokás, ahol nagybeteg van. Odament a karosszékhez, amelyben az előbb ült, és óvatosan beleereszkedett. A lány mozdulatlanul aludt, felhúzott lábbal, összegömbölyödve, ahogy csak a macskák tudnak, meg talán néhány nő. Halk szuszogását elnyomta a rádió sustorgása.

Tony Reseck hátradőlt a karosszékben, morzsolgatni kezdte az óraláncán fityegő jávorszarvas-fogat, aztán csendesen behunyta a szemét.

A BRONZKAPU

1

Az apró termetű férfiú vagy a Kalabár-partról, vagy Pápuából, vagy Tongatabuból, vagy valamely más, hasonlóképpen távoli gyarmatról érkezett. Ritkuló hajú, vézna, sárgás bőrű birodalomépítő, enyhén ittasan álldogált a klub bárpultjánál. Régi iskolája színeivel csíkozott nyakkendőt viselt, mely kissé kifakult már az idők során, s alkalmasint hosszú évekig lapulhatott egy bádogdobozban, hogy meg ne rágják a százlábúak.

Mr. Sutton-Cornish nem ismerte az illető urat, legalábbis akkor még nem tudta róla, hogy kicsoda, ellenben a nyakkendőt azonnal felismerte, hiszen valamikor ő is annak az iskolának a diákja volt. Ezen felbátorodva meg is szólította, a hajdani iskolatárs pedig nem háritotta el a közeledését, mivel már kissé részeg volt, és különben sem ismert senkit a helyiségben. Iszogattak, és elbeszélgettek a régi iskolájukról, abban a jellegzetes tartózkodó modorban, mely csak angoloktól telik ki, közben be sem mutatkozva egymásnak, mindazonáltal roppant barátian.

Mr. Sutton-Cornish szinte lázba jött a beszélgetéstől, mert egyébként senki sem állt vele szóba a klubban a személyzet kivételével. Csalódott, magának való ember volt, de a londoni klubok egyébként sem arra valók, hogy az emberek beszélgessenek egymással.

Mire hazaért, hogy megteázzon, Mr. Sutton-Cornishnak már kissé nehezen forgott a nyelve, ami legalább tizenöt éve nem fordult elő vele. Üres tekintettel mélázva ült az emeleti

szalonban, egy csésze langyos teával a kezében, és megpróbálta felidézni magában beszélgetőtársa arcát, valamint egyúttal elképzelni fiatalon, pirosposzsgásan, amilyen legombolt gallérú ingben és az iskolai krikettcsapat sapkájában lehetett.

Aztán egyszer csak előbukkant az emlékeiből egy kiskamasz arca. Örömeben kuncogni kezdett. Ez sem fordult elő vele már jó néhány éve.

– Llewellyn. Hát persze! – mondta. – A kis Llewellyn. Volt egy bátyja is, aki elesett a fronton. Fogatolt tüzér volt.

Mrs. Sutton-Cornish fagyos tekintettel nézett rá a dúsan hímzett teamelegítő fölött. Undor és megvetés tükröződött gesztenyebarna szemében – mely azonban egyáltalán nem csillogott, mint a friss gesztenye, hanem fakó és száraz volt. Széles arca minden egyéb tekintetben szürke volt. Ahogy szürke volt a késő októberi délután is, meg a vastag és súlyos, monogramos függönyök az ablak két oldalán. Szürkék voltak még a falakon függő ősök is – a család fekete báránya, a tábornok kivételével.

Neje hosszú, szürke pillantásától elfúlt a kuncogás Mr. Sutton-Cornish torkában. Kissé megborzongott, s mivel ettől megremegett a keze, kilötyintette a teáját a szőnyegre, majd ugyanazzal a szinte kecses mozdulattal a csészét is elejtette.

– A fenébe! – mondta kásás hangon. – Ne haragudjon, drágám. De legalább nem a nadrágomra öntöttem. Kérem, bocsásson meg!

Mrs. Sutton-Cornish kerek egy percig semmilyen más hangot nem hallatott, mint egy természetes asszony lélegzésének hangjait. Aztán egyszer csak minden csörögni kezdett rajta – csörögni, zizegni és csikorogni. A lehető legkülönösebb hangokat adta, mint egy ódon, kísértet járta

ház, Mr. Sutton-Cornishnak azonban ezektől a hangoktól végigfutott a hátán a hideg, mivel tudta, hogy a neje reszket a dühtől.

– Hahh – súgta a neje hosszú hallgatás után, lassan. Majd, mint aki kivégzőosztagot vezényel: – James! Ön ittas?

Ekkor hirtelen valami megmoccant a hölgy lábánál. Teddy volt az, a spicc, mely abbahagyta a horkolást, és felkapta a fejét. Vérszagot érzett. Rövid vakkantást hallatott, mintegy csak próbaképpen, aztán előtogyogott, kiguvadt barna szemével gonoszul méregetve Mr. Sutton-Cornisht.

– Talán be kellene csöngetni a cselédet – mondta Mr. Sutton-Cornish meghunyászkodva, és felállt. – Nem gondolja, drágám?

Mrs. Sutton-Cornish nem válaszolt a férjének. Helyette Teddyt szólította meg, nyúlós és ragadós kedvességgel s egyszerismind szadista kéjjel a hangjában.

– Teddy – mondta puhán nézd meg ezt az embert. Nézd meg magadnak ezt az embert, Teddy.

– Drágám – mondta Mr. Sutton-Cornish rekedt hangon kérlek, ne engedje, hogy harapjon! Ne engedje harapni, drágám!

Semmi válasz. Teddy megvetette a lábát, és ádázul rámeredt Mr. Sutton-Cornishra, aki erőnek erejével elfordította a tekintetét, és felnézett tábornoki ősére. A generális vörös zubbonyt viselt, mellén átlósan átvett szalaggal. Szederjes ábrázata volt, mint régen a tábornokoknak általában. Számos pompás kitüntetése volt, és rettenthetetlen tekintete. Látszott rajta, hogy nem bánta meg a bűneit. A tábornok marcona férfiú volt. Több otthont dült fel, mint amennyi párbajt vívott, és több párbajt vívott,

mint ahány csatát megnyert, márpedig sok csatában diadalmaskodott.

A bátor tekintetű, vérmes arcra pillantva Mr. Sutton-Cornish összeszedte a bátorságát, előrehajolt, és elvett a teázóasztalról egy kis háromszögletű szendvicset.

– Hoppá, Teddy – mondta elszorult torokkal.

– Kapd el, kiskutyám, kapd el!

Odadobta a szendvicset az ebnek. Éppen Teddy kis barna mancsa előtt ért földet. Teddy egykedvűen megszagolgatta, aztán nagyot ásított. Ahhoz volt szokva, hogy porcelántányéron találják fel az eledelét, s ne csak úgy odavessék eléje. Ártatlan ábrázattal odaoldalgott a szőnyeg szélére, aztán hirtelen vicsorogva rávetette magát a rojtokra.

– Hogy képzeled ezt, James? Az asztalnál? – kérdezte Mrs. Sutton-Cornish lassan és hátborzongatón.

Mr. Sutton-Cornish zavarában rálépett a teáscsészére, mely finom, vékony cserepekre tört a talpa alatt. Mr. Sutton-Cornish újfent beleborzongott, hogy mit követett el.

Most már nem lehetett tovább halogatni a dolgot. Gyors léptekkel a csöngő felé indult. Teddy, miközben úgy tett, mintha még mindig a szőnyeget marcangolná, majdnem egészen a csöngőig engedte. Ekkor azonban kiköpött egy darab kitépett rojtot, és szinte röpülve rövidke lábain a szőnyeg fölött, hangtalanul támadásba lendült. Éppen, amikor Mr. Sutton-Cornish a csöngő zsinórja után nyúlt.

A kis fényes fogak habozás nélkül és tévedhetetlen pontossággal mélyedtek bele a galambszürke kamásniba.

Mr. Sutton-Cornish vakkantott egyet, gyorsan megperdült a tengelye körül – és kirúgott. Tükörfényes cipője megvillant a szürkellő homályban. Közben pedig

átrepült a szobán valami selymes, puha barnaság, majd makogva földet ért.

Leírhatatlan némaság telepedett a szobára – mint egy hűtőház legbelsőbb termékének éjféli csendje.

Teddy finom művészi érzékkel csak egyet nyiffant, végigkúszott a padlón, majd bemászott Mrs. Sutton-Cornish széke alá. Aztán megemelkedett a barnás-piros szoknya szegélye, és lassan előbújt alóla Teddy pofácskája – egy selyemkendős, undok vénasszony ábrázata.

– Majdnem elvesztettem az egyensúlyomat – motyogta Mr. Sutton-Cornish a kandallópárkánynak támaszkodva. – Nem akartam... Nem volt szándékos...

Mrs. Sutton-Cornish felemelkedett ültéből. Olyan ünnepélyesen, mintha hosszú uszályt húzna maga után. A hangja pedig olyan volt, mint ködkürt bögése zajló folyón.

– Megyek Chinverlybe – jelentette ki. – Haladéktalanul elutazom Chinverlybe. Még ebben az órában... Részeg! Az eszméletlenségig részeg, pedig még nincs is este. Belerüg egy ártatlan kis állatba. Hitvány gazfickó. Semmirekellő!
Kinyitni az ajtót!

Mr. Sutton-Cornish átbotorkált a szobán, és kinyitotta az ajtót. A neje pedig kivonult rajta. Teddy ott totyogott mellette, a Mr. Sutton-Cornishsal ellenkező oldalon, s ezúttal nem próbálta meg elgáncsolni úrnőjét az ajtóban.

Az ajtón kilépve, Mrs. Sutton-Cornish megfordult, olyan méltóságteljesen, mint egy óceánjáró.

– James – mondta –, nincs valami mondanivalója a számomra?

Mr. Sutton-Cornish nevetgélni kezdett – de voltaképpen csak idegességében.

A neje borzadva meredt rá, megfordult, és vissza se nézett, úgy mondta: – Ez a vég, James. A mi házasságunknak vége.

– Te jó isten, drágám – mondta Mr. Sutton-Cornish megdöbbenően mi még házastársak voltunk?

Mrs. Sutton-Cornish mintha még egyszer vissza akart volna fordulni, de aztán meggondolta magát. Olyan hangot hallatott, mint amikor valakit megfojtanak egy tömlő mélyén. Aztán elment.

A szoba ajtaja nyitva maradt utána, mint egy eltátott száj. Mr. Sutton-Cornish a szobában állt, és fülelt. Meg se moccant, amíg járkálást – döngő lépteket – nem hallott a felső emeletről. A neje jött-ment a feje fölött. Mr. Sutton-Cornish felsóhajtott, és lepillantott széttépett kamásnijára. Aztán lelopózott a földszintre, az előtérből nyíló hosszú, keskeny dolgozószobába, és elővette a whiskyt.

A távozás hangjait szinte már nem is hallotta – a csomagok lecipelését, a ház előtt megálló nagy túrakocsi motorjának dohogását, Teddy vastorkának utolsó vakkantását. Aztán egyszerre teljes lett a csend a házban. A bútorok kajánul hallgattak. Odakinn könnyű köd ereszkedett alá, és már meggyújtották a lámpákat. Az utcán dudáló taxik robogtak. A kandallóban már csak alig pislákkolt a tűz.

Mr. Sutton-Cornish ott állt a kandalló előtt, előre-hátra ringatva magát, és közben hosszú, hamuszürke ábrázatát nézegette a nagy falitükrében.

– Tegyük egy kis sétát – mondta fanyarul. – Csak te meg én. Tulajdonképpen úgyis mindig csak mi voltunk egymásnak, nem igaz?

Kisettenkedett az előtérbe, halkán, hogy Collins, a komornyik meg ne hallja. A nyakába kerítette a sálját, felvette nagykabátját, feltette kalapját, aztán fogta kesztyűjét meg sétapálcáját, és csöndesen kilépett az alkonyatba.

A lépcső alján kis időre megállt, és feltekintett a házra. Grinling Crescent 14. Az apja, a nagyapja, a dédapja háza. Ez a ház volt az egyetlen tulajdona. Minden egyéb a feleségéé volt. A ruhái is, meg a bankszámlája szintén. A ház azonban még mindig az övé volt – legalábbis névleg.

Négy fehér lépcsőfok, makulátlanok, mint a szűz lány lelke, s a lépcső tetején almazöld, kazettás ajtó, olyan tükörfényűre mázolja, ahogy annak idején mázoltak, amikor még megadták a módját. Sárgaréz kopogtatója volt, a kilincs fölött hüvelykujjal lenyomható csappantyú, meg a csengő gombja, melyet nem meghúzni kellett, nem is megnyomni, hanem elfordítani, s a csengő közvetlenül az ajtó túlsó oldalán szólalt meg, ami eléggé nevetséges dolog volt, amíg az ember meg nem szokta.

Mr. Sutton-Cornish megfordult, és átnézett az utca túloldalára, a mindig kulcsra zárt, vaskerítéses parkocskára, ahol napsütötte délelőttökön a Grinling Crescent házainak kiöltöztetett gyermekei sétálgattak a dadáik kezét fogva a rododendronbokrok közt, a kis tó körüli szépen gondozott ösvényeken.

Mindezt kissé komoran vette szemügyre, majd kihúzta magát, és elsétált a sűrűsödő alkonyatba, miközben Nairobia, Pápuára és Tongatabura gondolt, meg arra az emberre a kifakult iskolai nyakkendőjében, aki hamarosan visszautazik oda, ahonnan jött, és éjszakánként álmatlanul hanykolódik majd a dzsungelben, és Londonról ábrándozik.

– Nem parancsol kocsit az úr?

Mr. Sutton-Cornish megállt a járdaszélen, és meghökkenve nézett körül. A hang valahonnan a feje fölül jött, s olyan söráztatta, reszelős hang volt, amilyent manapság már egyre ritkábban hallani. Egy kétkerekű, félfedeles, egyfogatú konflis bakjáról szólt le hozzá.

A kocsi váratlanul bukkant elő az esti homályból, hangtalanul a magas gumirádlis kerekein, és a ló patáinak lassú, egyenletes kopogása is olyan halk volt, hogy Mr. Sutton-Cornish észre sem vette, amíg a kocsis le nem szólt hozzá.

Különös látvány volt, de teljesen valóságosnak tetszett. A lónak kopott, fekete szemellenzője volt, és bár láthatólag jól táplált jószág volt, ugyanolyan göthös benyomást tett, mint a konflislovak általában. A kocsi derékmagasságú ajtaja ki volt hajtva, és Mr. Sutton-Cornish belátott a szürke, steppelt kárpitozásra. A hosszú gyeplő bőrszíja kissé repedezett volt már, s szemmel felfelé követve, megpillantotta a tagbaszakadt kocsist, aki a bérkocsisok széles karimájú kalapját viselte, vastag kocsiskabátja felső részén hatalmas gombok díszeltek, alsó részét pedig elfedte a kopott pokróc, mellyel a lábait bebugyolálta. Hosszú ostorát a kocsisoktól elvárható könnyed eleganciával tartotta.

Csak az volt a probléma, hogy ma már nincsenek konflisok.

Mr. Sutton-Cornish nyelt egyet, lehúzta az egyik kesztyűjét, és megtapogatta a kereket. Hideg volt, nagyon is tapintható, és nedves az utca latyakjától.

– Nem hiszem, hogy a háború óta láttam volna ilyen kocsit – mondta fennhangon és nagyon határozottan.

– Melyik háború óta, főnök?

Mr. Sutton-Cornish összerezzen a hangra. Újra megtapintotta a kereket. Aztán elmosolyodott, lassan és gondosan felhúzta a kesztyűjét.

– Beszállok – mondta.

– Hohóó, Herceg. Állj! – horkantotta a kocsis.

A ló megvetően megcsóválta hosszú farkát.

Neki akar parancsolgatni ez a kocsis, hogy mikor álljon meg. Mr. Sutton-Cornish a kereket megragadva kapaszkodott fel a kocsiba, kissé esetlenül, mert már régen kijött a gyakorlatból. Behúzta az előrenyíló ajtókat, és kényelmesen hátradőlt a kellemes istállószagban.

Ekkor kinyílt a kis ablak a tetőn, a feje fölött, s a hátul ülő kocsis borvirágos orra és kidülledt szeme jelent meg a nyílásban. Olyan volt, mintha valami mélytengeri hal bámulna rá egy akvárium üvegfalán át.

– Hová megyünk, főnök?

– Háát... menjünk a Sohóba. – Ennél egzotikusabb hely nem jutott az eszébe, ahová konflissal mehetett volna.

A kocsis mereven nézett le rá.

– Nem fog tetszeni ott a főnöknek. Túl sok a digó.

– Soha nagyobb bajom ne legyen – mondta Mr. Sutton-Cornish keserűen.

A kocsis még egy kicsit nézte az utasát, aztán azt mondta: – Akkor legyen a Soho. Wardour Street. Ahová a főnök parancsolja.

A kis ablak csattanva lecsapódott, a kocsis pattintott egyet az ostorral a ló jobb füle mellett, és a kocsis elindult.

Mr. Sutton-Cornish teljesen mozdulatlanul ült, a sál szorosán vékony nyaka köré tekerve, sétapálcája a térde közt, kesztyűs keze a fogantyújára kulcsolva. Némán bámult ki a ködbe, mint egy admirális a hajóhídról. A ló patái végigkopogtak a Grinling Crescenten, átvágtak a Belgrave Square-en, ki a Whitehallra, aztán a föl a Trafalgar Square-en, s onnan befordultak a St. Martin's Lane-re.

Se nem gyorsan, se nem lassan, hanem éppen olyan sebesen haladtak, mint köröttük minden más. Csak épp teljes csendben, s ebben a benzin- gőzös és olaj bűzös világban, melyben meg lehet süketülni az állandó sípolástól és dudálástól, Mr. Sutton-Cornish csak a ló patáinak a kopogását hallotta.

Úgy vette észre, hogy ez senkinek sem tűnik fel, aminthogy nem is került az útjukba semmilyen más jármű. Ami fölöttébb meglepő volt. De végtére is, gondolta Mr. Sutton-Cornish, egy konflis eleve nem ebbe a modern világba való. Olyan, mint egy kísértet az idő mélyrétegeiből, mint egy régi írás egy palimpszeszten, amely csak ibolyántúli fényben, elsötétített szobában válik láthatóvá.

– Mi tagadás – mondta a ló tomporának, mert máshoz nemigen szólhatott –, mindenféle megeshet az emberrel, ha az ember hagyja, hogy a dolgok megessenek vele.

A hosszú ostor hegye elsuhant a Herceg füle mellett, olyan finoman, mint amikor a kérész ellibben egy fekete vizű pocsolya fölött.

– Sőt velem már meg is esett – tette hozzá rosszkedvűen.

A kocsi lassított, megállt egy járdaszegély mellett, és újra felcsapódott a kis tetőablak.

– Megérkeztünk, főnök. Nincsen kedve a főnöknek egy francia menühöz? Tizennyolc penny az egész. Hat fogás neszesemmi. Az elsőt én fizetem, aztán maga fizet nekem,

és még mindig kopog a szemünk az éhségtől. Na, hogy tetszik, főnök?

Mintha jeges kéz szorította volna össze Mr. Sutton-Cornish szívét. Hatfogásos vacsora tizennyolc pennyért? Mit is mondott a kocsis? „Melyik háború óta, főnök?” Talán húsz évvel ezelőtt még...

– Kiszállok! – mondta sipító fejhangon.

Kilökte maga előtt az ajtókat, odatartott valami pénzt az ablakon lenéző kocsis orra elé, aztán a keréken átlendülve, leugrott a járdára.

Ha nem is épp futólépésben ment, mindenesetre nagyon gyorsan szedte a lábát. Valami sötét házfal mellett haladt el, szinte lopakodva. De nem követte senki – még a lópaták kopogását se hallotta maga mögött. Hirtelen befordult egy sarkon. Szűk, emberektől hemzsegő utcában találta magát.

Egy bolt nyitott ajtaján át világosság vetült ki az utcára. „Műtárgy és régiség” – állt a bolt bejárata fölött, hajdan aranyozott betűkkel, kacskarin- gós gót írással. A bolt előtt, a járdán, a járókelők figyelmének felkeltése végett, fáklya lobogott – Mr. Sutton-Cornish ennek fényénél olvasta el a feliratot. A hang a bolt belsejéből jött. Odabenn kis, kövérkés ember állt egy ládán, harsány szavait az egykedvűen báméskodó csődülethez intézve, mely főleg külföldinek tetsző, szótlán és unatkozó férfiakkól állt. A hangján fáradt reménytelenség érződött.

– Várom az ajánlatokat, uraim. Ki mit kínál ezért a csodálatos keleti műtárgyért? Egy fontról indul az árverés. Mindössze egy angol fontról. Ki ad érte egy fontot, uraim? Egy font a kikiáltási ára!

Mindenki csak hallgatott. A ládán álló pocakos emberke a fejét rázta, és az arcát törölgette egy piszkos zsebkendővel, majd nagy levegőt vett.

Ekkor látta meg a kis csoportosulás szélén álldogáló Mr. Sutton-Cornisht.

– És az úr mennyit ajánl? – csapott le rá. – Az úrnak bizonyára van vidéki kastélya. Nos, ez a kapu épp egy vidéki kastélyba való. Mit ér meg az úrnak ez a csodálatos kapuzat? Mondjon egy árat!

Mr. Sutton-Cornish pislogva nézett a kikiáltóra. – Miről van szó, kérem? – kérdezte zavartan.

Az egykedvű báméskodók halványan elmosolyodtak, és összesűgtak, de olyan halkán, hogy szinte a szájuk sem mozgott közben.

– Ne vegye zokon uraságod – darálta tovább a kikiáltó. – De ha nincs is uraságodnak vidéki kastélya, uraságodnak akkor is éppen erre az kapura van szüksége.

Mr. Sutton-Cornish lassan elfordította a fejét, abba az irányba, amerre a kikiáltó kinyújtott ujjá mutatott, és akkor meglátta a bronzkaput.

3

Magában állt, a szinte üres bolt bal oldali falánál. Körülbelül kétlépésnyire a fal előtt, a saját talpazatán. Kétszárnyú kapu volt, láthatólag egy darabból öntve, habár a méretei ezt valószínűtlenné tették. Domború, hullámozó, sűrű arab írás futott végig rajta, végeérhetetlenül, jóllehet itt nem talált közönségre, pedig ezek a kunkorok és pöttyök bármit jelenthettek – lehet, hogy a Koránból vett idézetek voltak, de az is lehet, hogy a háremélet szabályait tartalmazták.

A dolog azonban korántsem csupán a két szárnyból állt. Volt talapzata is, széles és szintén bronz, meg kerete is, melyet egy mór ív koronázott. A két szárny találkozásánál hatalmas kulcs állt ki egy nemkülönben hatalmas kulcslyukból – a kulcs olyasféle volt, mint amilyenek a középkori börtönőrök csörgő kulcscsomóin lógtak a derekukról. A vígoperák foglárainak van ilyen kulcsuk.

– Ah... tehát erről van szó! – mondta Mr. Sutton-Cornish a beállott csöndben. – Nos, én nem is tudom. Tudja, az a helyzet, hogy nem annyira...

A kikiáltó csüggedten sóhajtott. Soha remény ily halovány nem volt még talán, de azért egy sóhajt megért. Majd felkapott valamit, ami alkalmasint elefántcsont faragvány is lehetett volna, de nem az volt, borús tekintettel megnézte, aztán újult erővel harsant fel a hangja.

– Figyelem, uraim! Ez a tárgy, amit a kezemben tartok, nem más, mint az egyik legszebb példánya a...

Mr. Sutton-Cornish bocsánatkérő mosollyal az arcán megkerülte a bámészkodók csoportját, és odalépett a bronzkapuhoz.

Megállt előtte a sétatálcájára támaszkodva. A pálca, mely mahagóni színű volt, s orrszarvúbőr borította, valójában acélból volt, s ezért egy súlyos ember is bizvást rátámaszkodhatott volna. Kisvártatva kinyújtotta a kezét, és szórakozottan elfordította a kulcsot a zárban. Nehezen akart megfordulni, de végül is megfordult. A zár melletti karika volt a fogantyú. Azt is oldalt fordította, és maga felé húzva, kitérte a kapu fél szárnyát.

Felegyenesedett, és egy henye mozdulattal odabökött a sétatálcájával a nyitott kapuba. És akkor – aznap este immár másodszor – hihetetlen dolog történt vele.

Megperdült a sarkán, és gyorsan körülnézett. Senki se figyelt rá. Az árverés már halódott. A néma közönség lassan szétoszlott az estében. A beálló csendben hallani lehetett, hogy az üzlet hátsó részében valaki kalapál. A köpcös kikiáltó mindinkább olyan arcot vágott, mint aki záptojást szagol.

Mr. Sutton-Cornish lepillantott kesztyűs jobb kezére. A sétapálca nem volt sehol. Semmi sem volt a kezében. Oldalt lépett, és belesett a kapu mögé. A pálca nem volt ott a poros padlón.

Mr. Sutton-Cornish nem érzett semmit az előbb. Senki se rántotta ki a kezéből a pálcát. Nem történt más, csak kinyújtotta, félig bedugta a kapun, és akkor a sétapálca – egyszerűen megszűnt.

Lehajolt, és felvett a földről egy szakadt papírdarabot, gyorsan galacsinná gyúrta, újra körülpillantott, aztán bedobta a papírgalacsint a nyitott kapun.

Halk sóhaj szakadt fel Mr. Sutton-Cornish kebeléből, melyben a kőkorszaki ember döbönt áhítata keveredett a meghökkenés ma megszokott hangjaival. A papírgalacsin nem pottyant le a padlóra a kapu mögött, hanem egyszerűen kihullott a látható világból.

Mr. Sutton-Cornish kinyújtotta üres jobb kezét, és lassan, óvatosan behajtotta a kapu nyitott szárnyát. Aztán csak nézte, és elgondolkodva megnyalta a szája szélét.

– Egy háremkapu – mondta kis idő múlva, nagyon halkan. – Egy hárem *kijárat*i kapuja. Nem elképzelhetetlen.

Sőt éppenséggel nagyon is megejtő gondolat. A lefátyolozott háremhölgyet, amikor eljön a napja, hogy a szultán vele háljon, az aktus után udvariasan odavezetik a kapuhoz, ő pedig mit sem sejtve átlépi a küszöböt. Aztán csak a semmi. Nincsen se telesírt párna, se összetört szív,

se ádáz tekintetű szerecsen jatagánnal, se selyemzsinór, se vér, se halk loccsanás az éjféli Boszporusz vizében. Csak a nagy semmi. Hidegen kiszámítva, tökéletesen időzítve és visszavonhatatlanul egyszer csak megszűnik a létezés. Aztán jön valaki, bezárja a kaput, elteszi a kulcsot, s egyelőre nincs tovább.

Közben Mr. Sutton-Cornish észre se vette, hogy kiürült a bolt. Hallotta ugyan, hogy becsukják az utcai ajtót, de fel se fogta, hogy mi történik. Egy pillanatra abbamaradt a kopácsolás, beszélgetés hallatszott. Aztán léptek közeledtek a csöndben. Fáradt léptek voltak, olyan ember léptei, akinek elege van a mai napból, meg a többi, hasonló napból. Ekkor megszólalt valaki Mr. Sutton-Cornish mellett – lankadt, záróra utáni hangon.

– Ez egy kivételesen szép darab, uram. Bár, hogy őszinte legyenek, nem az én ízlésem szerint való.

Mr. Sutton-Cornish oda se nézett az illetőre, aki megszólította – legalábbis egyelőre. – Szerintem más is így van vele – mondta komolyan és megfontoltan.

– Úgy látom, mindazonáltal felkeltette uraságod érdeklődését.

Mr. Sutton-Cornish lassan oldalt fordította a fejét. A ládáról lelépve s a padlón állva pöttömnyi emberke volt a kikiáltó. Kopottas, gyűrött, vörös szemű emberke, akit jól megtáncoltatott már az élet.

– Igen, de vajon mire lehet használni? – kérdezte Mr. Sutton-Cornish kissé rekedtes hangon.

– Hát, kérem... ez ugyebár egy kapu. Olyan, mint minden más kapu. Csak kicsit nehéz, meg egy kicsit szokatlan is. De lényegileg ez is csak egy kapu.

– Én ebben nem vagyok olyan biztos – mondta Mr. Sutton-Cornish elszoruló torokkal.

A kikiáltó egy gyors oldalpillantással megpróbálta felmérni, hogy kivel van dolga, de aztán letett róla, és csak megvonta a vállát. Leült egy üres ládára, rágyújtott egy cigarettára, és hanyagul elengedve magát, visszasüppedt a magánéletébe.

– Mi az ára? – érdeklődött váratlanul Mr. Sutton-Cornish. – Akarom mondani, mennyit kér érte, Mr. ...

– Skimp vagyok, kérem tisztelettel. Josiah Skimp. Talán egy húszast? Csak a bronz is megér annyit. – Újra fények csillogtak a kis ember szemében.

Mr. Sutton-Cornish szórakozottan rábólintott.

– Nem nagyon értek az ilyesmihez – mondta.

– Rengeteg anyag van benne, uram. – Mr. Skimp felpattant a ládáról, végigpaskolta a kaput, aztán nagyokat nyögve kinyitotta az egyik szárnyát.

– El sem tudom képzelni, hogy hozták ide. Ez csak gullivereknek való, nem az olyan lilliputiaknak, mint én vagyok. Ezt nézze meg, uraságod!

Mr. Sutton-Cornishnak volt persze némi baljós előérzete. De nem tett semmit. Nem is tudott volna, mert a toroka kiszáradt, a nyelve letapadt, és a lába kővé vált. Mr. Skimpet láthatólag mulattatta az ő apró termete és a kapu hatalmas méretei közti ellentét. Dundi kis kerek arca elmosolyodott. Aztán felemelte a fél lábát, és ugrott.

Mr. Sutton-Cornish figyelmesen nézett a kis ember után – mármint amíg még volt mit néznie. Sőt még azután is. Olyan nagy lett a csönd, hogy szinte fülsüketítő volt a bolt végéből hallatszó kopácsolás.

Aztán Mr. Sutton-Cornish nagy sokára ismét előrehajolt, és behajtotta az kaput. Ezúttal elfordította a zárban a kulcsot, és a kulcsot bedugta a felöltője zsebébe.

– Valamit tenni kellene – dünnyögte maga elé. – Az nem lehet, hogy csak úgy... – A hangja elhalkult, hirtelen hátravetette a fejét, mintha valami fájdalom nyilallt volna belé. Aztán hangosan, bántón hamis hangon felkacagott. Kísérteties kacaj volt. És nagyon zavarba ejtő.

– Ez rettenetes volt – mondta félhangosan. – De közben elképesztően mulatságos is.

Akkor is ott állt még a kapu előtt, mint akinek földbe gyökerezett a lába, amikor a bolt végéből előkerült egy sápadt fiatalember, kalapáccsal a kezében.

– Mr. Skimp kiugrott valamiért... nem tetszett látni? Ilyenkor már zárva szoktunk lenni, uram.

Mr. Sutton-Cornish oda se pillantott a kalapácsos fiatalemberre. És csak ennyit mondott: – Valóban... Mr. Skimp... kiugrott valamiért. – Kissé nehezen forgott a nyelve.

A fiatalember már indult, hogy visszamenjen a bolt végébe, de Mr. Sutton-Cornish kézmozdulata megállította. – Az imént megvásároltam ezt a bronzkaput... Mr. Skimptől – mondta. – Húsz fontért. Kérem, átvenné tőlem ezt a pénzt és a névjegykártyámat?

A sápatag fiatalember arca sugárzott az elégedettségtől, hogy személyesen is részese lehet egy adásvételnek. Mr. Sutton-Cornish elővette a levéltárcáját, kivett belőle négy darab ötfontos bankjegyet meg egy vizitkártyát. Kis arany foglalatú ceruzájával ráírt valamit a kártyára. Egyáltalában nem reszketett a keze. Ezen maga is meglepődött.

– A cím Grinling Crescent 14-es szám – mondta. – Kérem, küldesse el holnap erre a címre. Nagyon nehéz darab. Természetesen én fizetem a fuvart. Mr. Skimp majd... – Ismét elhalkult a hangja. Eszébe jutott, hogy Mr. Skimp most már semmit sem fog csinálni.

– Emiatt ne tessék aggódni. Mr. Skimp a nagybátyám.

– Értem... de azért csak tegye el bátran ezt a tízshillingest.

Mr. Sutton-Cornish viszonylag sietősen távozott, jobb kezével a zsebében szorongatva a kapu kulcsát.

Közönséges taxival ment haza. A vacsorát egymagában költötte el – három pohár whisky elfogyasztása után. Ámde a látszat ellenére korántsem volt egészen egyedül. És most már soha többé nem is lesz.

4

Másnap meg is érkezett – zsákvászonba burkolva, át-meg átkötözve kötelekkel, és még egy hangversenyzongoránál is lomhábban mozgott. Ormótlan volt, és a világon semmi másra nem emlékeztetett.

A négy tagbaszakadt, bőrkötényes ember beleizzadt, mire felkínlódta a bejárati ajtó négy lépcsőfokán a földszinti előcsarnokba, sűrű szitkozódás közepette. A targoncáról csörlővel emelték le, de a lépcső majdnem kifogott rajtuk. Aztán az előcsarnokban betettek alája két görgőt, és attól fogva már csak olyan volt, mint minden más nehéz bútordarab. Mr. Sutton-Cornish dolgozószobájának a végében állították fel, egy alkóvban, amellyel Mr. Sutton-Cornishnak tervei voltak.

Az emberek bőséges borraivalót kaptak és elmentek. Collins, a komornyik jó sokáig nyitva hagyta utánuk az ajtót, hogy alaposan kiszellőzzék a szoba.

Aztán jöttek az ácsok. Lehámozták róla a zsákvásznat, és körülépítették az ajtót, amely ekképpen az alkóvot a

szobától elválasztó új fal része lett. A falon nyitottak mellette egy kis tapétaajtót is. Miután az ácsok végeztek, és a személyzet összetakarította utánuk a piszkot, Mr. Sutton-Cornish kért egy olajozókannát, és bezárkózott a dolgozószobájába. Akkor, és csak akkor elővette a nagy bronzkulcsot, megint beillesztette a zárba, és szélesre tárta a bronzkapu mindkét szárnyát.

Megolajozta a forgópántokat – hátulról, a biztonság kedvéért. Aztán becsukta a két szárnyat, megolajozta a zárat is, kihúzta a kulcsot, és tett egy jó kiadós sétát a Kensington Gardensbe meg vissza. Collins és a belső szobalány azalatt nézte meg magának az új szerzeményt, amíg Mr. Sutton-Cornish távol volt.

– El sem tudom képzelni, mit forgathat a fejében a vén bolond – mondta a komornyik flegmán. – Még egy hetet adok neki. Ha azalatt nem jön vissza a nagyságos asszony, beadom a felmondásomat. Maga mit gondol, Bruggs?

– Hadd legyen meg az öröme – mondta Bruggs, a belső szobalány, a fejét rázva. – A felesége, az a vén szatyor...

– Node, Bruggs!

– Ne ijesztessen, Mr. Collins – mondta a szobalány, és kipenderült a szobából.

Mr. Collins még elidőzött egy kicsit a dolgozószobában, hogy megkóstolja Mr. Sutton-Cornish whiskyjét, melyet a ház ura egy szögletes, metszett likőrösüvegben tartott a dohányzóasztalon.

Mr. Sutton-Cornish bevitetett a bronzkapu mögötti alkóvba egy keskeny, magas vitrint, és elhelyezett benne néhány antik porcelánt meg nippet és elefántcsont faragványt, valamint egy-két fényes, fekete fabálványt, melyek nagyon régiek voltak, és merőben fölöslegések a háztartásban. Ez a néhány tárgy azonban aligha indokolt

egy ilyen bronzkaput. Melléjük tett még három rózsaszín márványszobrocskát. De a zárt alkóv még így is kicsit értelmetlennek tűnt. A bronzkapu természetesen mindig zárva volt – hacsak a dolgozószoba ajtaja nem volt bezárva.

Bruggs, vagy Mary, a másik szobalány minden reggel letörölgette a port az alkóvban, ahová természetesen a tapétaajtón át léptek be. Mr. Sutton-Cornish ezt eleinte enyhén mulatságosnak találta, de aztán megszokta. Körülbelül három hét telt el a neje és Teddy távozása óta, amikor végre történt valami, ami jókedvre derítette.

Egy szép napon beállított egy nagydarab, cserzett arcú, kipödört bajszú, szúrós szemű férfi, aki a névjegye szerint Thomas Lloyd őrmester, a Scotland Yard detektívje volt. Előadta, hogy egy Josiah Skimp nevű árverési kikiáltó, aki Kensingtonban lakik, a családja nagy aggodalmára eltűnt a lakásáról, és hogy az illető unokaöccse, akit George William Hawkinsnak hívnak, és szintén kensingtoni lakos, megemlítette, miszerint Mr. Sutton-Cornish is jelen volt egy bizonyos sohói boltban aznap este, amikor Mr. Skimp eltűnt. Még az is lehetséges, hogy Mr. Sutton-Cornish volt az utolsó személy, aki még beszélt Mr. Skimppel.

Mr. Sutton-Cornish elővette a whiskyt és a szivarosdobozt, majd ujjait egymásnak támasztva, komoly arccal bólintott.

– Pontosan emlékszem az illetőre, kedves őrmester úr. Tőle vásároltam ezt a különös bronzkaput. Igen eredeti darab, nemdebár?

A detektív csak egy rövid, közönyös pillantást vetett a hatalmas bronzkapura.

– A műtárgyakhhoz nem értek, sajnós. De emlékszem, hogy említés esett egy bronzkapuról. Elmondták, hogy alig bírták megmozdítani. Megjegyzem, kitűnő a whisky.

– Akkor ne kéresse magát. Bátran szolgálja ki magát, őrmester úr. Ez a Mr. Skimp tehát fogta magát, és egyszerűen eltűnt. Nagyon sajnálom, hogy nem lehetek a segítségére. De tudja, én tulajdonképpen egyáltalában nem ismertem Mr. Skimpet.

A detektív bólintott. – Magam sem gondoltam, hogy önnek ismerőse lett volna. Az esetet csak néhány nappal ezelőtt jelentették be a Yardnál. Mindenesetre lefolytatjuk a szokásos nyomozást. Nem látszott Mr. Skimp esetleg izgatottnak?

– Inkább fáradtnak láttam – mondta merengve Mr. Sutton-Cornish. – Olyan volt, mint akinek mindenből elege van... talán unta már az árveréseket. De én csak néhány szót váltottam vele. Erről a bronzkapuról beszéltünk. Nagyon kedves kis ember volt... de nagyon fáradt.

A detektív nem érdemesítette újabb pillantásra a bronzkaput. Kiitta a whiskyjét, aztán töltött magának még egy keveset.

– Családi bajai nem voltak – mondta. – Pénze nemigen volt, de hát kinek van manapság? Csendesen élt, botrányai nem voltak. Nem volt életunt vagy búskomor. Nagyon furcsa eset.

– Hát igen. Sok ilyen fura alak van a Sohóban – mondta Mr. Sutton-Cornish jóindulatúan.

A detektív elgondolkodott. – De többnyire ártalmatlanok. Valamikor sötét környék volt, mára azonban megváltozott. Szabadna érdeklődnöm, hogy ön mit keresett ott?

– Kedvem támadt barangolni egy kicsit – mondta Mr. Sutton-Cornish. – Nem parancsol még egy kortyot?

– Nem-nem, köszönöm szépen, de három pohárral ebéd előtt igazán... na, még egy kortyocskát. Hálásan köszönöm a segítségét.

Lloyd őrmester sajnálkozva távozott.

Körülbelül tíz perccel azután, hogy a detektív elbúcsúzott, Mr. Sutton-Cornish felkelt a karosszékből, és kulcsra zárta a dolgozószoba ajtaját. Aztán puha léptekkel hátrament a hosszú, keskeny dolgozószoba végébe, és elővette a nagy bronzkulcsot a zakója belső zsebéből, ahol mostanában tartotta.

A kapu immár könnyen és hangtalanul nyílt. Ahhoz képest, hogy milyen súlyos volt, nem is kellett hozzá nagy erőfeszítés. Szélesre tárta mind a két szárnyát.

– Mr. Skimp – szólt bele suttogva a semmibe –, önt keresi a rendőrség.

Ezen olyan jót mulatott, hogy egészen ebédidőig kitartott a jókedve.

5

Aznap délután megérkezett Mrs. Sutton-Cornish. Mr. Sutton-Cornish nagyon meglepődött, amikor a neje egyszerre betoppant a dolgozószobájába, körülszimatolt, elfintorodott a dohány- és whisky-szagtól, ám leülni nem volt hajlandó, csak állt és nézett fenyegetően. Egy darabig Teddy is ott állt mellette, de aztán rávetette magát a szőnyeg rojtjaira.

– Hagyd abba, te kis szörnyeteg. Azonnal hagyd abba – szólt rá az ebre Mrs. Sutton-Cornish. Aztán felkapta, és simogatni kezdte. A kutya megnyalogatta az asszonya orrát,

kényelmesen elhelyezkedett a karjaiban, és onnan vicsorgott Mr. Sutton-Cornishra.

– Az ügyvédemmel folytatott többszöri unalmas megbeszélés során megtudtam – mondta az asszony olyan csikorgó hangon, mint amikor száraz fagygyút nyeszettelnek –, hogy az ön közreműködése nélkül semmit sem tehetek. Természetesen nagyon nehezemre esik, hogy az ön segítségét kérjem.

Mr. Sutton-Cornish eközben tétován egy székre mutogatott, majd miután látta, hogy a neje hajthatatlan, megadóan nekidőlt a kandallópárkánynak, és azt mondta, hogy ez a vonakodás egyáltalán nem lepi meg.

– Talán elkerülte a figyelmét, James, hogy én még viszonylag fiatal nő vagyok. Ma pedig már modern időket élünk.

Mr. Sutton-Cornish halványan elmosolyodott, és a bronzkapura pillantott. A nejeinek még fel sem tűnt. Aztán félrehajtotta a fejét, felhúzta az orrát, és különösebb érdeklődés nélkül, nyájasan megkérdezte:

– Ön talán válásra gondol?

– Olyannyira, hogy másra se gondolok, James – felelte Mrs. Sutton-Cornish könnyörtelen határozottsággal.

– És tőlem azt kívánja, hogy kompromittáljam magam a szokásos módon... Brightonban, egy hölgygel, akit a tárgyaláson majd bizonyára színésznőnek neveznek?

A felesége villámló szemmel nézett rá. Teddy nemkülönben. Mr. Sutton-Cornish azonban nem hagyta magát zavartatni az eb és asszonya villámló pillantásától. Most már nem érezte magát kiszolgáltatottnak.

– Ezzel a kutyával nem fog menni – jegyezte meg derűsen, miután hiába várt a válaszra.

Mrs. Sutton-Cornish dühös horkantást hallatott, amit némi vicsorgással kísért. Aztán lassan és súlyosan letelepedett egy székre, és kissé értetlenül nézett a férjére. Hagyta, hogy Teddy leugorjon az öléből.

– Nem értem, miről beszél, James – jelentette ki lesújtó pillantással.

– Drága Louella – mondta Mr. Sutton-Cornish lassan –, ön azért kíván elválni tőlem, hogy feleségül mehessen egy másik férfihoz. Ez azonban nem fog menni... mármint hogy ezzel a kutyával. Semmi értelme arra kérni engem, hogy szégyent hozzak magamra. Teljesen fölöslegesen tenném. Úgysem fogja senki feleségül venni ezt a kutyát.

– James... ön zsarolni próbál engem? – Rémisztő volt a hangja. Szinte süvöltött. Teddy hason kúszva a földig érő függönyhöz menekült, és bebújt alája.

– És még ha akadna is ilyen ember – folytatta Mr. Sutton-Cornish csendes nyugalommal. – Nem lenne helyes, hogy elősegítsem. Bennem is van annyi emberi együttérzés...

– James! Hogy merészeli! Valósággal émelyítő az ön kétszínűsége!

És akkor életében először James Sutton-Cornish belenevetett a felesége arcába.

– Drága Louella, ön ostobaságokat beszél – mondta. – Ön egy korosodó, testes és végtelenül unalmas nőszemély. Ha ölebre vágyik, vásároljon magának egy dzsigolót. De ne kívánja tőlem, hogy megalázkodjam, és közreműködjem abban, hogy még feleségül is mehessen hozzá, és aztán engem meg kirakhasson atyám házából. Most pedig, kérem, távozzék, és vigye magával ezt az undorító kis barna dögöt is.

Mrs. Sutton-Cornish felpattant – legalábbis termetéhez képest – és egy percig úgy állt ott, mint egy szobor, csak egy kicsit imbolygott. Üveges szemmel bámult maga elé, mint aki nem is lát. A nagy csöndben csak az hallatszott, hogy Teddy a függönyt tépdési ádázul, dühös morgások közepette, amit azonban a Sutton-Cornish házaspár meg se hallott.

Mrs. Sutton-Cornish halkán, szinte barátságosan így szólt: – Azt majd meglátjuk, meddig maradhat még az apja házában... *ingyenélő!*

A kis távolságot az ajtóig szapora léptekkel tette meg, majd nagy dörrenéssel becsapta maga mögött.

Az ajtó becsapódása, ami merőben szokatlan hang volt ebben a házban, sok olyan emléket ébresztett fel Mr. Sutton-Cornishban, mely már réges-régen elhalványult, s ettől nem is tűnt fel neki mindjárt az a vakkantásokkal keveredő kis vinnyogó hang, melyet valahonnan a szobából hallott.

Teddy volt az. Teddy nem ért oda időben az ajtóhoz. A váratlan, viharos távozás meglepetésként érte Teddycet, és Teddy bent rekedt a dolgozószobában – Mr. Sutton-Cornishsal összezárva.

Egy darabig Mr. Sutton-Cornish csak szórakozottan nézte az ebet, mert még az előbbi szóváltás hatása alatt volt, és még fel sem fogta egészen, hogy mi történt. A kutya nedves, fekete orrával a csukott ajtó alatti rést szaglászta. Közben, mialatt tovább vinnyogott és szimatolt, olykor hátrafordult, és kiguvadó, vörös-barna szemét, mely olyan volt, mint egy csillogó üveggolyó, rámeresztette a férfira, akit gyűlölt.

Mr. Sutton-Cornish elég hamar magához tért. Kihúzta magát, és az arca felderült. – Na, öreg harcos – mondta

barátságosan az ebnek. – Hát, most itt vagyunk kettesben... hölgyek nélkül.

Ravaszkásan megcsillant a szeme. Teddy olvasott a tekintetéből, és gyorsan bebújt egy szék alá. És mélyen hallgatva lapított. Mr. Sutton-Cornish sem szólt egy szót sem, ahogy gyors léptekkel végighaladt a fal mentén, majd elfordította a kulcsot a dolgozószoba ajtajának a zárjában. Aztán sietve visszament az alkóvhöz, elővette a zsebéből a bronzkapu kulcsát, kinyitotta vele – és szélesre tárta a kaput.

Mr. Sutton-Cornish ezután visszasettenkedett a székhez, amely alatt Teddy lapult, aztán még tovább, egészen az ablakig. Onnan mosolygott rá az ebre.

– Hát, öreg harcos, itt vagyunk kettesben. Vicces, ugyebár? Nem kérsz egy pohárka whiskyt?

Teddy nyikkant egyet a szék alatt, Mr. Sutton-Cornish pedig óvatosan oldalazva megindult feléje, aztán egyszer csak lehajolt, és rávetette magát. De Teddy akkor már egy másik szék alatt volt, a szoba végében. Kilógó nyelvvel lihegett, és közben a szeme még jobban elkerekedett, és még jobban kidülledt, mint valaha. De egyébként csöndben volt, és csak a lihegése hallatszott. És a székről székre utána lopakodó Mr. Sutton-Cornish is olyan némán követte, mint lehulló őszi falevél egy szélcsendes pagonyban.

Ekkor hirtelen elfordult a dolgozószoba ajtajának a gombja. Mr. Sutton-Cornish egy pillanatra megtorpant, elmosolyodott, és csettintett a nyelvével. Dühös kopogás következett. Mr. Sutton-Cornish ügyet sem vetett rá. A kopogás egyre hangosabb és egyre dühösebb lett, s már haragvó szavak kísérték.

Mr. Sutton-Cornish folytatta Teddy becserkészését. Teddy menekült előle, ahogy tudott, de a szoba keskeny

volt, Mr. Sutton-Cornish pedig türelmes, és meglehetősen fürge is, ha megerőltette magát. És még a méltóságán aluli testhelyzetektől sem idegenkedett.

A kopogtatás és a kiabálás rendületlenül folytatódott, benn a szobában azonban csak egy kimenetele lehetett a helyzetnek. Végül is Teddy odaért a bronzkapu küszöbéhez, megszagolgatta, és már fel is emelte volna az egyik hátsó lábát, ha nem érzi úgy, hogy Mr. Sutton-Cornish túlságosan közel van hozzá. Ezért csak a fejét hátrafordítva, fenyegető morgással rávicsorgott Mr. Sutton-Cornishra, majd átugrott a végzetes küszöbön.

Mr. Sutton-Cornish lélekszakadva futott vissza a dolgozószoba ajtajához, gyorsan és hangtalanul elfordította benne a kulcsot, majd odalopózott egy karosszékhez, és kacagva lehuppant bele. Még akkor is kacagott, amikor Mrs. Sutton-Cornish úgy gondolta, hogy még egyszer megpróbálkozik az ajtógombbal, az ajtó pedig ezúttal engedett, és ő berontott a szobába. Mr. Sutton-Cornish a hátborzongató, magányos kacaj kódén át is látta a reá szegeződő jeges pillantást, majd hallotta a neje ruháinak suhogását, ahogy fel s alá járkált a szobában, Teddyt szólogatva.

– Mi akar ez lenni? – csattant fel Mrs. Sutton-Cornish. – Ne butáskodj, Teddy! Gyere ide, anyucihoz, báránykám! Gyere ide, Teddykém!

Mr. Sutton-Cornish még kacagás közben is érezte, hogy meglegyinti orcáját a szájalom szárnya. Szegény kis Teddy. Abbahagyta a kacagást, és riadtan felegyenesedett ültében. Túlságosan nagy volt a csönd a szobában.

– Louella! – kiáltott fel élesen.

Egy hang választ sem kapott.

Behunyta a szemét, nyelt egyet, majd újra kinyitotta a szemét, és mereven maga elé nézve, megindult a szoba vége felé. Hosszan álldogált a kis alkóv előtt, és a csecsebecsegyűjteményét bámulta a bronzkapuzat nyílásán keresztül.

Aztán reszkető kézzel bezárta az ajtót, a kulcsot visszadugta a zsebébe, és töltött magának egy nagy pohár whiskyt.

Ekkor egy kísérteties hangot hallott, mely mintha a saját hangja lett volna, pedig egyáltalában nem is hasonlított rá, s amely közvetlenül a füle mellett, emelt hangon, mégis suttogva ezt mondta:

– Nekem egyáltalában nem ez volt a szándékom... én ezt nem akartam... nem ezt akartam... vagy netán... – Aztán hosszú szünet után: – Vagy netán mégis?

A whiskyből bátorságot merítve, Mr. Sutton-Cornish kilopózott az előcsarnokba, majd – anélkül, hogy Collins észrevette volna – kiszökött a bejárati ajtón. A ház előtt nem állt várakozó gépkocsi. Űgy látszik, a neje szerencsére vonattal jött föl Chinverlyből, és a vasútállomáson taxiba szállt. Persze a taxit is ki tudják majd nyomozni – de az is időbe telik, és nem is biztos, hogy gondolnak rá. Nem mintha sokra mennének vele, ha megtalálják is.

Collins volt a következő. Többször is az eszébe jutott már, amikor a bronzkapura esett a pillantása. Nagy volt a kísértés, de végül is mindig elvetette a gondolatot.

– Valami mást kell kieszelni – dörmögte maga elé. – Valahol mégiscsak kell húzni egy vonalat. Az nem lehet, hogy egymás után, libasorban...

Ivott még egy kis whiskyt, aztán meghúzta a csengő zsinórját. Collins eléggé megkönnyítette a dolgát.

– Csöngetett uraságod?

– Miért, maga mit hallott? – kérdezte Mr. Sutton-Cornish, akinek már egy kicsit nehezen forgott a nyelve. – Talán madáracsicsergést?

Collinsnak több ujjnyival megnyúlt az ábrázata.

– Az anyakirálynő ma nem itthon vacsorázik. És azt hiszem, én is házon kívül vacsorázom. Ez minden, Collins. Távozzhat.

Collins dermedten bámult rá. Az arca elszürkült, csak a szeme alatt égett egy kis piros folt.

– Uraságod Mrs. Sutton-Cornishra céloz?

Mr. Sutton-Cornish nagyot csuklott. – Ki másra? Visszament Chinverlybe, hogy tovább főjön a saját keserű levében.

Collins kifogástalan udvariassággal így szólt: – Szabadjon megkérdeznem uraságodtól, hogy vajon Mrs. Sutton-Cornish visszatér-e még ide... véglegesen is. Mert máskülönben...

– Folytassa, Collins. – Újabb csuklás.

– Mert máskülönben magam sem kívánnék tovább szolgálni a háznál.

Mr. Sutton-Cornish felkelt a karosszékből, és egészen közel ment Collinshoz. Olyan közel, hogy az arcába lehelt. A leheletének Haig & Haig szaga volt. Ami a legfinomabb whiskyk egyike.

– Takarodjon! – recsegte. – Azonnal takarodjon innen! Csomagolja össze a holmiját. Addig én megírom a fizetési csekkjét. Megkapja a teljes havi járandóságát. Ami összesen harminckét font, igaz?

Collins hátrább lépett, és elindult az ajtó felé.

– Ez számomra így tökéletesen megfelelő lesz. Valóban harminckét font a teljes összeg. – Amikor az ajtóhoz ért, még

visszafordult, mielőtt távozott volna: – Ajánlólevélre *öntől* nem lesz szükségem, uram.

Azzal finoman betette maga után az ajtót.

– Hah! – mondta Mr. Sutton-Cornish.

Aztán ravaszul elvigyorodott, egy szempillantás alatt lefoszlott róla az ittasság és a felháborodás álcája, majd leült az íróasztalához, hogy megírja a csekket.

Aznap este házon kívül vacsorázott, majd másnap és harmadnap este megint. A szakácsnő a harmadik napon távozott, és magával vitte a konyhalányt is. Ezután már csak Bruggs kisasszony és Mary, a szobalány maradt. De az ötödik napon, könnyek között, Bruggs is beadta a felmondását.

– A legszívesebben azonnal elmennék, ha el tetszik engedni – mondta szípigva. – Van valami hátborzongató ebben a házban, amióta a szakácsnő, Mr. Collins, Teddy és Mrs. Sutton-Cornish is elment.

Mr. Sutton-Cornish megveregette a karját. – A szakácsnő, Mr. Collins, Teddy és Mrs. Sutton-Cornish – ismételte meg a szobalány szavait. – Méghozzá *ebben* a fontossági sorrendben... ha ezt a nejem hallaná!

Bruggs a sírástól vörös szemmel nézett rá. Mr. Sutton-Cornish újra megveregette a karját. – Ne búsuljon, Bruggs. Megkapja a teljes havi járandóságát. És mondja meg Marynek, hogy ő is elmehet. Azt hiszem, lezárom a házat, és egy kis időre leköltözöm Dél-Franciaországba. Most már ne sírjon többet, Bruggs.

– Igenis, uram – mondta a szobalány, és zokogva távozott.

Mr. Sutton-Cornish természetesen nem költözött le Dél-Franciaországba. Annál sokkal jobban érezte magát ott, ahol volt – végre egyedül ősei házában. Persze nem biztos,

hogy az ősök is helyeselték volna ezt a választást – a tábornokot kivéve talán. Neki azonban ennél okosabb nem jutott az eszébe.

A ház szinte az egyik napról a másikra megtelt a lakatlan házak neszeivel. Az ablakokat zárva tartotta, és a rolókat lehúzva. Úgy érezte, ezt a kegyeleti gesztust nem mulaszthatja el.

6

A Scotland Yard olyan halálos megbízhatósággal halad előre a maga útján, mint egy gleccser – és olykor majdnem ugyanolyan lassan is. Így aztán kerek egy hónapba és kilenc napba telt, mire Lloyd őrmester újra felkereste a Grinling Cres- cent 14-es számú házat.

Addigra a bejárat lépcsői már régen elveszítették szűzies fehérségüket. Az almazöld ajtó baljós szürke árnyalatot öltött. A csöngő körüli kis réztányér, a kopogtató, a zár csappantyúja, mind megfakult és foltos lett, mint egy öreg tehergőzös réz alkatrészei, mely a Horn-fok vizein bukdácsol. Aki becsöngetett a házba, általában sokáig elálldogált az ajtó előtt, majd vissza-visszatekintve távozott, mialatt Mr. Sutton-Cornish az egyik lehúzott roló melletti résen át kukucskált kifelé.

Nagyon különös ételeket kotyvasztott magának a visszhangos konyhában, és mindig sötétedés után osont be a házba a szakadozott élelmiszerescsomagokkal. Aztán később általában újra kilopózott, szemébe húzott kalappal, feltűrt gallérral, gyors pillantással körülnézett, majd sietős léptekkel eltűnt a sarkon túl. Olykor a posztoló rendőr is a

tanúja volt ezeknek a titkos utaknak, melyek sok fejtörést is okoztak neki.

Mr. Sutton-Cornish, akinek az eleganciája immár kopottasnak is alig volt nevezhető, sötét kis étkezdék törzsvendége lett, ahol fuvarosok fűjják a levesüket gyalult asztaloknál a szűk istállóboksokban, valamint külföldiek által látogatott kávéházaké, melyekben hollófekete hajú s hegyes orrú cipőt viselő férfiak vacsoráztak végtelen lassúsággal egy kicsinynél is kisebb üveg borocska mellett, továbbá zsúfolt, névtelen teázóké, ahol a felszolgált étel is ugyanolyan kókadt volt, mint a vendégek, akik fogyasztották.

Már nem volt teljesen épelméjű. Néha felkacagott magában, s száraz és mérges kacagása hulló vakolat pergésére emlékeztetett. Már csak a Temze rakpartjának dohos boltívei alatt tanyázó kiéhezett csavargók voltak hajlandók végighallgatni, mert hatpennyseket osztogatott közöttük, de ők is megkönnyebbültek, amikor arrébb állt, kényesen lépkedve poros cipőjében, könnyeden lóbálva a nem létező sétatálcáját.

Aztán egy este, amikor puha léptekkel hazatért az alkonyi homályból, azt látta, hogy a Scotland Yard nyomozója ott lapul a bejárat elpiszkolódott lépcsői mellett, egy lámpaoszlop mögött, láthatólag abban a hiszemben, hogy tökéletes búvóhelyet talált magának.

– Szeretnék egy pár szót váltani önnel, uram – mondta az őrmester elébe toppanva, miközben úgy tartotta a kezét, mint aki arra számít, hogy esetleg használnia kell majd az öklét.

– Legyen szerencsém – mondta Mr. Sutton-Cornish kuncogva. – Kerüljön beljebb.

Kinyitotta az ajtót, felkattintotta a villanyt, és mintegy természetes magától értetődőséggel rátaposott a padlón heverő poros levelekre.

– Elküldtem a személyzetet – mondta magyarázatképpen a detektívnek. – Most végre egyedül vagyok, amit már régen terveztem.

A szőnyeget égett gyufaszálak, hamu és tépett papírdarabok borították, a szoba sarkaiban pókhálók. Mr. Sutton-Cornish kinyitotta a dolgozószoba ajtaját, és udvariasan félreállt. A detektív óvatosan belépett, miközben tüzetesen szemügyre vette a ház állapotát.

Mr. Sutton-Cornish leültette egy poros karosszékre, szivarral kínálta, és már nyúlt is a metszett likőrösüvegért, amelyben a whiskyt tartotta.

– Mi járatban, őrmester úr? Hivatalos ügy vagy baráti látogatás? – kérdezte ravaszkásan kacsintva.

Lloyd őrmester a térdére borította rendőrsisakját, és gyanakodva vizsgálgatta a szivart. – Köszönöm szépen, majd később elszívom. Hivatalos ügyben járok. Utasításom van, hogy tudakozódjam öntől Mrs. Sutton-Cornish holléte iránt.

Mr. Sutton-Cornish élvezettel szopogatta a whiskyjét, és a likőrösüvegre mutatott. Mostanában már tisztán itta a whiskyt. – Sejtelmem sincs róla, hogy hol van – mondta. – De hát hol lenne? Biztosan lenn van Chinverleyben, a vidéki házában.

– Úgy tűnik, hogy ott nincsen – mondta Lloyd nyomozó őrmester. – Úgy vagyok értesülve, hogy önök különváltak – tette hozzá komoran.

– Ez, kedves barátom, csak a *kettőnk* dolga.

– Elismerem, hogy bizonyos mértékig valóban. Miután azonban az ügyvédje nem találja a hölgyet, és miután a

hölgy nem fellelhető egyik vélhető tartózkodási helyén sem, a holléte immár nem tekinthető kizárólagosan magánügynek.

Mr. Sutton-Cornish ezen gondolkodóba esett.

– Ebben csakugyan van valami... ahogy az amerikaiak mondják – mondta végezetül.

A detektív végigsimított a homlokán nagy, fehér kezével, és előrehajolt a karosszékekben.

– Mondja el, uram, hogy mit tud – mondta csöndesen. – Hosszú távon az a legjobb. Mindenki úgy jár a legjobban. Mellébeszéléssel ügyse megy semmire. A törvény, az törvény.

– Igyon egy kis whiskyt – javasolta Mr. Sutton-Cornish.

– Ma este inkább nem – felelte komoran Lloyd nyomozó őrmester.

– A feleségem elhagyott – mondta Mr. Sutton-Cornish vállvonogatva. – És ezért aztán a személyzet is elhagyott. Ön is tudja, milyen megbízhatatlan manapság a cselédség. Ezenkívül mást nem tudok mondani.

– Mi viszont úgy gondoljuk, hogy tud még maga mást is – mondta a detektív, kissé kizökkenve a jómodorból. – Egyelőre nem gyanúsítjuk magát semmivel, de én azt hiszem, hogy maga nagyon is sokat tud.

Mr. Sutton-Cornish nyugodtan mosolygott. A detektív szűrős szemmel nézett rá, és folytatta:

– Utólagos engedelmével követtük uraságodat, és megállapítottuk, hogy társadalmi helyzetéhez képest, ön... ha szabad úgy mondanom... úriemberhez fölöttébb méltatlan életet él az utóbbi időben.

– Természetesen szabad úgy mondania, és most szabad eltakarodnia a házamból – mondta Mr. Sutton-Cornish váratlanul.

– Ne olyan hevesen, uram. Még maradnék egy kicsit.

– Felteszem, hogy szeretné átkutatni a házat.

– Esetleg. És talán meg is teszem majd. De az most ráér még. És ahhoz idő kell. Olykor ásóra is szükség van hozzá – mondta Lloyd nyomozó őrmester, és kajánul mosolygott hozzá. – Az a benyomásom, hogy gyakran eltűnnek emberek, ha maga valahol felbukkan. Itt van például ez a Skimp. Most meg az ön kedves neje.

Mr. Sutton-Cornish gúnyos mosollyal nézett rá.

– És az ön tapasztalatai szerint, őrmester, általában hová lesznek azok az emberek, akik eltűnnek?

– Néha el se tűnnek. Néha valaki eltünteti őket. – Az őrmester némileg egy macskára emlékeztetett, ahogy széles ajkát nyalogatta.

Mr. Sutton-Cornish lassan felemelte a jobb karját, és a bronzkapura mutatott. – Nos, ön akarta, őrmester úr – mondta nyájasan. – Legyen kívánsága szerint. Ott keresse őket... Mr. Skimpet, Teddyt, a spiccet és a nejemet is. Ott... a mögött az ősi bronzkapu mögött.

A detektív tekintete nem követte Mr. Sutton-Cornish kinyújtott mutatóujját. Sokáig nem is változott az arckifejezése. Majd barátságos mosoly jelent meg rajta. Valami bujkált a tekintetében, de rejtve maradt.

– Azt javaslom, tegyünk egy kis sétát – mondta fesztelenül. – A friss levegő biztosan jót fog tenni önnek. Menjünk...

– Ott – mondta ismét Mr. Sutton-Cornish, mereven kinyújtott karjával a bronzkapura mutatva a bronzkapu mögött.

– Aha – mondta Lloyd őrmester, hamiskásan ingatva vastag mutatóujját. – Uraságod kicsit túl sokat volt egyedül mostanában. És túl sokat töprengett. Velem is elő szokott

fordulni. Néha az agyára megy az embernek a sok fejtörés. Jöjjön velem, uraságod, sétáljunk egy kicsit. Aztán majd útközben betérünk valahová... – A nagydarab, cserzett bőrű férfi a mutatóujját az orra hegyére tette, hátrahajtotta a fejét, miközben tréfásan billegtette a kisujj át. Szürke szemében azonban nem sok jókedv mutatkozott.

– Jó, de előbb megnézzük a bronzkaput.

Mr. Sutton-Cornish felszökkent a székéből. A detektív egy szempillantás alatt karon ragadta.

– Lassan a testtel – mondta jeges hangon. – Ne fickándozzon.

– Itt van a kulcs – mondta Mr. Sutton-Cornish a zsebére mutatva, de kísérletet sem tett, hogy elővegye.

A detektív nyúlt be érte a zsebébe, aztán komoran szemügyre vette a kulcsot.

– Mind ott vannak a kapu mögött... húskampón – mondta Mr. Sutton-Cornish. – Ott lógnak mind a hárman. Egy kicsike húskampón a Teddy, és egy nagy húskampón a feleségem. A feleségem egy *nagyon* nagy kampón.

Az őrmester a bal kezével erősen markolta Mr. Sutton-Cornish karját, s közben átgondolta a hallottakat. A homlokát ráncolva, és összevonva a szemöldökét. Széles, cserzett arca komor volt – és bizalmatlanság látszott rajta.

– Jól van, nézzük meg – mondta végül is. – Abból még nem lehet baj.

Átkormányozta Mr. Sutton-Cornisht a dolgozószobán, bedugta a bronzkulcsot a nagy, ósdi zárba, megrántotta a gyűrűt, és kitárta a kaput. Aztán a másik szárnyát is. Ott állt előtte, és bámult befelé a békés kis alkóvba, melyben a Mr. Sutton-Cornish apró kis dísz tárgyait tartalmazó

vitrinen kívül nem volt semmi. Az őrmester ismét barátságosan jóindulatú lett.

– Azt mondta uraságod, hogy itt vannak a húskampók? Nagyon vicces.

Megkönnyebbülten nevetett. Eleresztette Mr. Sutton-Cornish karját, és vidáman előre-hátra himbálta magát a sarkán.

– Na, és mire való ez a kapu? – kérdezte.

Ekkor Mr. Sutton-Cornish hirtelen összegörnyedt, és vézna kis testével dühödten nekirontott a nagydarab detektívnek.

– Mindjárt megtudja! – süvöltötte.

Lloyd nyomozó őrmester testes, nagydarab ember volt, és bizonyára nem először próbálta valaki ledönteni a lábáról. Mr. Sutton-Cornish még nekifutásból sem tudta volna kibillenteni a helyéből, csakhogy a bronzkapu küszöbe nagyon magas volt. Az őrmester termetéhez képest meglepő fürgeséggel tett egy oldallépést, és kissé elhajolt Mr. Sutton-Cornish elől, közben azonban megbotlott a kapuzat küszöbében.

Ha nem botlik meg, nyilván nyakon csípi Mr. Sutton-Cornisht, és fél kézzel felkapja, mint egy vinnyogó kiscicát. Ám a küszöbtől elveszítette az egyensúlyát, oldalt dőlt, és Mr. Sutton-Cornish öklelése elvétette az őrmester testét.

Mr. Sutton-Cornish nekirontott az üres semminek – a méltóságteljes bronzkapu kitárt ajtószárnyai között tátongó űrnek. Megpróbált megkapaszkodni, de a lendülettől elesett, és – átzuhant a küszöbön.

Lloyd detektív őrmester lassan felegyenesedett, és vastag nyakát jobbra, majd balra fordítva, meglepetten körülnézett. Kissé hátrább lépett a küszöbtől, hogy biztos

legyen benne, a kapu szárnya sem takar el előle semmit. De ott sem volt semmi. Csak egy vitrint látott, s benne mindenféle porcelánokat, elefántcsont meg ébenfa faragványokat, a vitrin tetején pedig három rózsaszín márványszobrocskát.

Mást semmit. Egyéb látnivaló nem volt a kis alkóvban.

– Azt a mindenségit! – fakadt ki. Az őrmester legalábbis úgy gondolta, hogy ő szólt. Mindenesetre valaki szólt – de nem volt benne biztos, hogy ki. Már semmiben sem volt egészen biztos – attól fogva.

7

Ránézésre úgy tűnt, hogy a whiskynek semmi baja. És a szaga is rendben volt. Csak az őrmester keze reszketett annyira, hogy alig bírta tartani a likőrösüveget. Aztán végül is töltött magának egy keveset egy pohárkába, beleivott, megforgatta az italt kiszáradt szájában, és várta, hátha történik valami.

Kis idő múlva ivott még egy gyűszűnyit. Aztán megint várt. Majd újra töltött – ezúttal jó nagy adagot.

Letelepedett a karosszékbe a whisky mellé, elővette a zsebéből nagy, összehajtogatott vászon zsebkendőjét, lassan széthajtogatta, és megtörölgette vele az arcát, a tarkóját, és a füle mögött is.

Miután némi idő eltelt, már nem remegett annyira a keze. Érezte, hogy melegség árad szét a testében. Felállt, ivott még egy korty whiskyt, aztán lassan, elkeseredetten elindult a szoba vége felé. Bevágta a bronzkapu szárnyait, elfordította a kulcsot a zárban, aztán zsebre tette a kulcsot.

Kinyitotta a bronzkapu melletti tapétaajtót, és bátorságát összeszedve belépett rajta az alkóvba. Szemügyre vette a kapu hátsó oldalát. Végigsimított rajta. Az alkóvban eléggé sötét volt, de azt azért látta, hogy nincs ott semmi, csak az a nevetségesen magas és keskeny vitrin. A fejét rázva kilépett a tapétaajtón.

– Lehetetlen! – mondta fennhangon. – Az ki van zárva. Teljesen ki van zárva.

Aztán egyszer csak minden ok nélkül, ahogy az néha a legjózanabb emberrel is megesik, éktelen haragra gerjedt.

– Ha ezért kirúgnak – mondta sziszegve a foga közt –, akkor kirúgnak. Nem érdekel.

Lement a sötét pincébe, és addig keresgélt, amíg egy baltát nem talált. Fogta, és felment vele a földszintre.

Szilánkokká hasogatta a fa válaszfalat. Amikor végzett, a bronzkapu ott állt magában a talapzatán, körötte a válaszfal forgácsai, és most már semmi sem tartotta a kapuzatot. Lloyd detektív őrmester letette a baltát, kezét és arcát megtörölgette a zsebkendőjével, aztán megkerülte a kaput. Hátról nekivetette a vállát, és összeszorította a fogát.

Csak egy könyörtelenül elszánt, hatalmas erejű ember lehetett erre képes. A bronzkapu döngő robajjal feldőlt. A zuhanásba szinte az egész ház beleremegett. A dörrenés hangja csak lassan halt el, és még sokáig ott visszahangzott a kétely végtelen, zezugos folyosóin.

Aztán megint csendes lett a ház. A nagydarab férfi kiment az előcsarnokba, és kikukkantott a bejárati ajtón.

Felvette a kabátját, feltette rendőrsisakját, gondosan összehajtogatta nyirkos zsebkendőjét, eltette a farzsebébe, rágyújtott a szivarra, melyet Mr. Sutton-Cornishtól kapott, és ivott még egy korty whiskyt, aztán az ajtóhoz masírozott.

Az ajtóban még egyszer visszafordult, és gúnyosan végigmérte a bronzkaput, mely az aprófává hasogatott válaszfal szilánkjai közt heverve is hatalmas volt.

– Most aztán megnézheted magad, akárki legyél is – mondta Lloyd detektív őrmester. – Velem nem lehet kukoricázni.

Bezárta maga után a ház ajtaját. Odakinn könnyű köd szállongott, bágyadt csillagok hunyorogtak, az utca csendes volt, csak néhány ablakban volt világosság. Két-három drága automobil a járdaszélnél, bennük alighanem unatkozó sofőrök, de sehol egy járókelő.

Átlósan átkelt az úttesten, és a kis park vaskerítése mellett haladt tovább. A rododendronbokrok között megcsillant a tavacska víztükre. Megállt jobbra-balra végigfűrkészett az utcán, aztán elővette a zsebéből a nagy bronzkulcsot.

– El ne téveszd – biztatta magát halkan.

Azzal meglendítette a karját. Halk csobbanás, aztán csend. Lloyd detektív őrmester pedig szivarjából pöfékelve, nyugodt léptekkel továbbindult.

A nyomozóosztályon annak rendje és módja szerint leadta a jelentését, mely életében először és utoljára nem kizárólag a színtiszta igazat tartalmazta. A házban nem talált senkit. Minden iroda sötét volt. Három órát várakozott. Úgy látszik, mindenki házon kívül van.

A felügyelő csak bólintott, és ásított egyet.

Az örökösöknek végül is sikerült nagy nehezen kierőszakoskodniuk a bíróságtól Mr. Sutton-Cornish hagyatékát, és amikor felnyitották a Grinling Crescent 14-es számú házat, ott találták a poros és pókhálós bronzkaput a széthasogatott válaszfal maradványai közt a padlón. Bámulva nézegették, aztán amikor rájöttek, hogy mi az,

kihívtak egy-két műkereskedőt, azt remélve, hogy talán megér valami kis pénzt. A műkereskedők azonban csak sajnálkoztak, és azt mondták, hogy az ilyesmiért manapság nem lehet pénzt kapni. Talán el kellene vitetni egy öntödébe, és beolvasztatni. Aztán eladni a bronzot. A műkereskedők fancsali képpel távoztak.

Néha, ha az eltűnt személyek osztályán nem akad semmi sürgős, előveszik a Sutton-Cornish-ügy dossziéját, letörlik róla a port, savanyú ábrázattal átlapozzák, aztán visszateszik a polcra.

Thomas Lloyd detektív felügyelő – azelőtt őrmester ha egy szokottnál sötétebb és csendesebb utcán jár, néha minden ok nélkül hirtelen megfordul, és rémülten félreugrik.

Pedig nincs is ott senki, aki fel akarná taszítani.

BINGO PROFESSZOR TUBÁKJA

Még csak délelőtt tíz volt, de már szólt a dzsessz. Hangosan, bömbölve. Bumm, bumm. Bumm, bumm, bumm. Dübörgött a basszus. Szinte beleremegett a padló. Joe Pettigrew az arcán föl-le tologatott villanyborotva bűgása ellenére is hallotta, ahogy ott rezeg a falakban. Szinte a talpával is érezte a döngő ritmus bizsergetését. Mintha a lábán futkosott volna fel s alá. A szomszédok is biztosan nagyon élvezik.

Már délelőtt tízkor jégkockák, kipirult arcok, enyhén üveges tekintetek, bárgyú mosoly és hangos vihorászás.

Kihúzta a csatlakozót a konnektorból, mire abbamaradt a villanyborotva dorombolása. Komor arc nézett szembe vele a fürdőszobatükörből, ahogy végighúzta az ujja hegyét az állán. – Hullá fáradt vagy – mondta a tükörképe rosszkedvűen. – És ötvenkét éves korodra teljesen szenilis. Már az is meglep, hogy még nem adtad be a kulcsot. Hogy egyáltalán látlak még.

Kifújta a port a villanyborotva kései közül, aztán visszatette rá a kosarat, gondosan feltekerte a zsinórt, és eltette a fiókba. Elővette az arcszeszt, bedörzsölte vele az arcát, hintőport szórt rá, majd egy kéztörlővel gondosan letörölgette.

Mogorván megnézte nyúzott arcát a tükörben, aztán elfordult, és kinézett a fürdőszobaablakon. Nincs is köd, állapította meg. Sőt szinte tiszta az idő. A nap is süt. Még a városháza is látszik. Persze ki a fene kíváncsi a városházára? Ott rohadjon meg, ahol van. Kilépett a fürdőszobából, megindult lefelé a lépcsőn, és közben felvette a zakóját. Bumm, bumm. Bumm, bumm, bumm.

Mint valami ócska, füstös, izzadság- és pacsuliszagú mulatóban. A nappali ajtaja félig nyitva állt. Belépett rajta, és megállt a szobában. Nézte az összebújva táncoló párt, ahogy lassan csoszogva tologatták egymást előre-hátra. Álmatagon összeölelkezve, tudomást sem véve a világról. Nem voltak részegek. Éppen csak annyira beállítva, hogy ilyen hangosan szeressék hallgatni a zenét. Ő meg csak állt ott, és elnézte őket. Egyszer feléje is fordultak, de rá se hederítettek, pedig észrevették. Gladys kissé fanyalogva elhúzta a száját. Porter Greennek cigaretta lógott a szája sarkában. Félig lehunyta a szemét, mert bántotta a füst. Magas, fekete férfi volt, már kissé őszes. Jól öltözött. Kicsit sunyi képű. Akár egy használtautó-kereskedő. De lehetett volna akármi más is, ami nem jár sok munkával, csak egy kis ügyeskedéssel. Ekkor elhallgatott a zene, és valami reklám következett. A táncoló pár szétvált. Porter Green odament a rádióhoz, és lehalkította. Gladys ott maradt a szoba közepén, és Joe Pettigrew-t nézte.

– Mit tehetünk érted, aranyom? – kérdezte fölényes, pimasz hangon.

Joe csak szótlanul ingatta a fejét.

– Te viszont tehetsz nekem egy szívességet. Kopj le. – A nő teli szájjal kacagni kezdett.

– Hagyd már békén, Glad – mondta Porter Green. – Joe nem szereti a tánczenét. Hát ne szeresse. Van, amit meg te nem szeretsz.

– Hogyne – mondta Gladys. – Az ő pofáját nézni.

Porter Green fogott egy whiskysüveget, és töltött a dohányzóasztalon álló két magas pohárba.

– Te nem iszol, Joe? – kérdezte, anélkül hogy felpillantott volna.

Joe Pettigrew megint csak a fejét rázta, és nem mondott semmit. – Pedig közben tud ám mindenféle trükköket – mondta Gladys. – Majdnem olyan, mint egy ember. Épp csak hogy meg nem szólal.

– Fogd már be a szádat – mondta Porter Green unottan. Felállt a két pohárral. – Nyugi, Joe. Én fizetem a piát. De nem emiatt izgulsz, ugye? Ugye nem? Akkor jól van. – Odanyújtotta az egyik poharat Gladysnek. Mind a ketten ittak, a pohár falán át Joe Pettigrew-t méregetve, aki némán álldogált az ajtóban.

– És én képes voltam feleségül menni ehhez az alakhoz – mondta Gladys elgondolkozva. – Hihetetlen. Nem tudom, milyen altatót szedhettem annak idején.

Joe Pettigrew kifordult az előszobába, de félig nyitva hagyta maga mögött az ajtót. Gladys merev arccal bámult utána. Megváltozott hangon így szólt:

– Én valahogy mégis félek tőle. Csak áll ott, és nem mond semmit. Sose panaszkodik. Sose jön dühbe. Szerinted miket gondol ez közben magában?

Véget ért a reklám, és a műsorvezető új lemezt tett fel. Porter Green odament a rádióhoz, felhangosította, aztán újra lehalkította. – Lenne egy pár tippem – mondta. – Végül is ez már elég régi történet. – Megint felhangosította a rádiót, és széttárta a karját Gladys felé.

Joe Pettigrew kilépett a tornácra, kiakasztotta az ódivatú, súlyos ajtó zárját, aztán behúzta maga mögött az ajtót, hogy ne hallja olyan hangosan a rádió bömbölését. Végignézett a ház homlokzatán, és megállapította, hogy az utcai ablakok mind zárva vannak. Itt kinn nem is volt olyan tűrhetetlen a lárma. Ezeknek az öreg faházaknak elég vastag falaik vannak. Éppen azt fontolgatta, hogy nem kellene-e már

lenyírni az előkert fűvét, amikor egy furcsán öltözött ember fordult be a tornác lépcsőjéhez vezető keskeny betonjárdára, és megindult feléje. Ugyan előfordul néha, hogy estélyi köpenybe öltözött férfi jön szembe az emberrel az utcán – de nem a Lexington Avenue-n, és nem ezen a környéken. És főleg nem cylinderben. Meg nem délelőtt. Joe Pettigrew figyelmét főleg a cylinder keltette fel. Nem épp új darab volt, inkább kissé rozzant már. Olyan fénytelen és kopott, mint egy öreg macska bundája, amikor rossz napja van. És az estélyi köpeny se volt éppen kifogástalan állapotban. A férfinak hegyes orra volt, és mélyen ülő, fekete szeme. Noha sápadt volt, nem látszott betegnek. Megállt a lépcső aljában, és felnézett Joe Pettigrew-ra.

– Jó reggelt – mondta, megpöccintve a cylinder karimáját.

– Jó reggelt – mondta Joe Pettigrew. – Mit akar nekem eladni, jóember?

– Ne higgye, hogy újság-előfizetéssel házalok – mondta a cylinderes férfi.

– Azzal nem is sokra menne errefelé.

– És nem is azt óhajtom megkérdezni öntől, nincsen-e véletlenül egy fényképe önmagáról, mely csodásan mutatna a holdfényes Matterhorn káprázatos árnyalataival kiszínezve – mondta, majd benyúlt a köpenye alá.

– Ne akarja azt mondani, hogy magának egy porszívó van a köpenye alatt – mondta Joe Pettigrew.

– Aminthogy – folytatta a köpönyeges férfiú – egy rozsdamentes acél konyhakés sincs a farzsebemben. Nem mintha nem lehetne éppenséggel.

– De azért valamit mégiscsak el akar adni nekem – mondta Joe Pettigrew fanyarul.

– Én meg akarom ajándékozni önt – mondta a köpönyeges. – És más, arra érdemes személyeket. Csupán néhány gondosan kiválasztott személyt.

– Akkor ez valami kártyatrükk lesz – mondta Joe Pettigrew utálkozva. – Azt hittem, ezek a trükkök már kimentek a divatból.

Amikor a magas, csontos férfi előhúzta a kezét a köpönyege alól, egy névjegyet tartott benne.

– Csupán néhány gondosan kiválasztott személyt – ismételte meg előbbi szavait. – De mivel ma kissé fáradt vagyok, az is lehet, hogy csak egyetlenegy személyt fogok kiválasztani.

– Aki én leszek – mondta Joe Pettigrew. – Enyém a főnyeremény.

A cilinderes odanyújtotta neki a névjegyet. Joe Pettigrew elvette, és elolvasta. „Augustus Bingo professzor”. Aztán a névjegy alsó sarkában, kisebb betűkkel: „Fehér Sas szőrtelenítő por”. Meg egy telefonszám és egy Wilcox Avenue-i cím. Joe Pettigrew megpöckölte a névjegyet, és nemet intett a fejével. – Sajnálom, jóember, nem használok ilyesmit.

Augustus Bingo professzor halványan elmosolyodott. Vagy inkább csak árnyalatnyival elhúzta a száját, miközben összecsippentette a szeme sarkát. Vagyis, mondhatni, mosolygott. Megint benyúlt a köpenye alá, és egy kis kerek dobozkat húzott elő. Akkora volt, mint egy írógépszalag doboza. Feltartotta és megmutatta. Csakugyan az állt rajta, hogy „Fehér Sas szőrtelenítő por”.

– Felteszem, hogy uraságod tudja, mi az a szőrtelenítő por.

– Pettigrew vagyok – mondta Joe Pettigrew nyájasan. – Joe Pettigrew.

– Tehát nem hagyott cserben az ösztönöm – jegyezte meg a professzor. – Uram, ön nagy bajban van. – A mutatóujjával megkopogtatta a dobozka tetejét. – Ebben a dobozban, kedves Mr. Pettigrew, egyáltalában nem szórtelenítő por van.

– Álljunk meg egy percre – mondta Joe Pettigrew. – Az előbb még azt mondta, szórtelenítő por van benne, most meg azt, hogy nem. És azt is mondta, hogy nagy bajban vagyok. Megmondaná, hogy miért? Talán mert Pettigrew-nak hívnak?

– Mindent a maga idejében, kedves Mr. Pettigrew. Először is lássuk a tényeket. Ez egy eléggé leromlott környék, és nem épp divatos mostanában. Ez a ház azonban egyáltalán nem tartozik az elhanyagolt épületek közé. Régi építésű, de nagyon jó karban van. Ebből egyenesen következik, hogy ön a ház tulajdonosa.

– Mondjuk inkább úgy, hogy a társtulajdonosa – mondta Joe Pettigrew.

A professzor feltartotta a tenyerét. – Türelem, folytatom az analízist. Az adók magasak, ön pedig háztulajdonos. Ha megtehetné, ön már régen elköltözött volna. De vajon miért nem költözött még el? Mert nem tudja eladni a házat. Ez azonban egy igen nagy ház. Következésképp ön albérlőket tart.

– Csak egyet – mondta Joe Pettigrew sóhajtva.

– Az ön életkora körülbelül negyvennyolc év – állapította meg a professzor.

– Plusz-mínusz négy év – mondta Joe Pettigrew.

– Ön jól öltözött, és most borotválkozott. Az arckifejezéséből ítélve azonban ön mindazonáltal boldogtalan. Ezért felteszem, hogy önnek fiatal felesége van. Aki elkényeztetett és követelőző. Felteszem továbbá... –

Ekkor elhallgatott, éselkezdte lecsavarni a doboz tetejét, melyben tehát nem szőrtelenítő por volt. – Nincs több feltevés – mondta halkán. – Ez itt – mondta, felmutatva a lecsavart tetejű dobozkát, mely félig volt valami fehér porral – korántsem koppenhágai pácolt tubák.

– Én türelmes ember vagyok – mondta Joe Pettigrew. – De most már ne azt sorolja nekem, hogy mi nem ez a por, hanem árulja el végre, hogy micsoda valójában.

– Tubák – mondta a professzor ridegen. – De Bingo-féle tubák. Az én tubákom.

– Kár, hogy ezzel sem élek – mondta Joe Pét- tigreww. – De adok egy tippet. Kissé lejjebb azt utcában van egy szálloda, a Lexington Towers. Az mindig tele van statisztákkal meg epizodistákkal, és más efféle figurákkal. Ha éppen nincs munkájuk, és általában nincs, és ha éppen nem tiszta szeszt isznak, vagyis gyakorlatilag folyvást, akkor szerintem le fognak csapni a maga tubák- jára. Hogy fizetni is fognak-e, az már más kérdés. Ezt azért ne hagyja figyelmen kívül.

– A Bingo-féle tubák – mondta a professzor sértett büszkeséggel – nem kokain. – Széles karmozdulattal maga köré csavarta a köpenyét, mely a lendülettől kis híján lesöpörte a cilinderét. Még akkor is a bal kezében tartott dobozkán tartotta a szemét, amikor elfordult.

– Még hogy kokain! – mondta. – Piha! A Bingo-féle tubákhoz képest a kokain babahintőpor.

Joe Pettigrew elnézett a professzor után, ahogy végigment a betonjárdán, és kifordult az utcára. Régi utcákban öreg fák állnak. A Lexington Avenue-t örökzöld kámforfák szegélyezték. Már kihajtottak rajtuk az új levelek, de olyan frissek voltak, hogy még rózsaszínben játszottak. A professzor alakja egyre távolodott a kámforfák

alatt. A házból bömbölve szólt a rádió. Azóta már legalább a harmadik vagy negyedik pohárnál tartanak. Egymáshoz bújva dúdolják a dallamot. Rövidesen lehuppannak majd a kanapéra, és nyalják-falják egymást. De mit érdekli ez őt? Elképzelte magának, milyen lesz Gladys ötvenkét éves korában. Ha így folytatja, senki se fogja megmondani róla, hogy fiatal korában énekesnő volt.

Joe Pettigrew elhessegette magától ezeket a gondolatokat, és inkább Bingo professzort nézte, aki megállt egy kámforfa alatt, és megfordult, hogy visszanézzen. Magasra emelte rozzant cilinderét, és meghajolt. Joe Pettigrew udvariasan integetett neki. A professzor visszatette a cilindert a fejére, és lassú mozdulatokkal, hogy Joe Pettigrew pontosan lássa, mit csinál, kivett egy csipetnyi port a kerek dobozból, és az orrlyukához tartotta. Joe Pettigrew szinte hallotta, ahogy beszipantja, hosszan és mélyen, mint az igazi tubákosok, hogy minél jobban ellepje a por a nyálkahártyát.

Mindezt természetesen nem hallotta, csak képzelte. Illetve látta. Jól látta a cilindert, a fekete estélyi köpenyt, a professzor pipaszárlábát, sápadt arcát, mélyen ülő, sötét szemét, felemelt karját és a bal kezében tartott kerek dobozkát. Legfeljebb húsz-harminc lépésnyire lehetett tőle. A betonjárda végétől számított negyedik kámforfa előtt állt.

Ez azonban nem lehetett így, mert ha ez az ember a fa előtt állt volna, akkor Joe Pettigrew nem láthatta volna a fa törzsét, a fa tövében növény füvet, a járdaszélt és az úttestet. Legalább részben eltakarta volna Bingo professzor vézna teste. Csakhogy nem takarta. Mert Augustus Bingo professzor már nem volt ott. Nyoma veszett. Nem volt ott senki. Egyáltalában senki.

Joe Pettigrew oldalt hajtotta a fejét, és végigfűrkészte az utcát. Mozdulatlanul állt. Szinte nem is hallotta a házból bömbölő rádiót. Egy autó fordult be a sarkon, és végighajtott az utcán. A nyomában porfelhő. A fák levelei, ha nem is épp susogtak, valami alig hallható, halk hangot hallattak. Aztán valami sűrűlódás hallatszott.

Lassú léptek közeledtek Joe Pettigrew felé. De nem koppantak, csak azt lehetett hallani, ahogy a cipőtalp sűrűlódik a betonhoz. Joe Pettigrew-nak már kezdtek megfájdulni a tarkóizmai. Önkéntelenül összeszorította a fogait. A léptek lassan közeledtek. Már egészen közel értek. Egy pillanatra teljes csend lett. Majd távolodni kezdtek a léptek Joe Pettigrew-től. S akkor valahonnan megszólalt Bingo professzor hangja:

– Kérem, Mr. Pettigrew, engedje meg, hogy grátisz átadjam önnek ezt a csekély árumintát. A későbbiekben természetesen készséggel állok majd a rendelkezésére készítményemmel a szokásos kereskedelmi feltételek mellett.

A léptek eltávolodtak. Joe Pettigrew hamarosan nem is hallotta már a cipőtalp sűrűlódását. Maga sem tudta pontosan, miért pillantott le a lépcső tetejére, mindenesetre lenézett a lába elé. Azt látta, hogy a jobblábas cipője orra mellett, anélkül, hogy valaki odahelyezte volna, ott áll egy kerek dobozka, olyasféle, mint az írógépszalagok doboza. A tetején tintával, klasszikusan szép kézírással, ez állt: „Bingo-féle tubák”.

Nagyon lassan, mint egy öregember, vagy mintha álmodna, Joe Pettigrew lehajolt, és felvette a kis dobozt. A tenyerébe zárta, és becsúsztatta a zakója zsebébe.

Bumm, bumm. Bumm, bumm, bumm – dübörgött a basszus. Gladys és Porter Green oda sem hederített már a

rádió bömbölésére. Egymást átkarolva heverték a kanapé sarkában, s ajkuk összeforrt. Gladys mély sóhajjal kinyitotta a szemét, és az ajtó felé nézett. Egyszerre megdermedt, és hirtelen elhúzódott Porter Greentől. Lassan, nagyon lassan, kinyílt az ajtó.

– Mi a baj, drágám?

– Az ajtó. Mit akar ez már megint?

Peter Green odafordította a fejét. Az ajtó most már teljesen nyitva állt. De az ajtóban nem állt senki. – Látom, kinyílt az ajtó – mondta kissé rekedtes hangon. – És akkor mi van?

– Joe volt az.

– Jó, akkor Joe volt az. És akkor mi van? – mondta Porter Green ingerülten.

– Ott áll, kinn az előszobában elbújva. Ez biztosan forgat valamit a fejében.

– A fene egye meg – mondta Porter Green. Felkelt a kanapéról, és odament az ajtóhoz. Kidugta a fejét az előszobába. – Nincs itt senki – szolt hátra. – Biztos a huzat volt.

– Nincs is huzat – mondta Gladys. Green becsukta az ajtót, és kicsit megrángatta, hogy jól zár-e. Jól zárt. Elindult vissza a kanapéhoz. Amikor félúton járt, a háta mögött kattant az ajtó nyelve, és az ajtó lassan újra kitérült. Gladys akkorát sikoltott, hogy a rádió bömbölését is elnyomta.

Porter Green odaugrott a rádióhoz, és elzárta, aztán dühösen Gladys felé fordult.

– Ne hisztériázz nekem! – sziszegte. – Nem bírom a hisztérikus nőket.

Gladys leesett állal meredt a nyitott ajtóra. Porter Green megint odament az ajtóhoz, és kilépett az előszobába. Az

előszobában nem volt senki. Pisszenés se hallatszott. Kis ideig teljes csend ülte meg a házat.

Akkor fönn, az emeleten, a ház végében, valaki fütyörészni kezdett.

Porter Green újra becsukta az ajtót, ezúttal elfordítva a gombját, hogy kívülről ne lehessen kinyitni. Még okosabb lett volna, ha a zár nyelvét is rögzíti. Ezzel sok kellemetlenséget megtakaríthatott volna magának. Porter Green azonban nem volt fogékony az előjelekre, és különben is másfelé jártak a gondolatai.

De persze lehet, hogy ez amúgy se sokat számított volna.

Van egy pár dolog, amit alaposan át kell gondolni. Itt van például a zaj, ami ugyebár óhatatlan – a zajt persze könnyen el lehet nyomni, azzal, hogy felhangosítja a rádiót. Nem is kellene olyan nagyon felhangosítani. Sőt talán egyáltalában nem. Anélkül is reszketnek már a falak a bőmbőlésétől. Joe Pettigrew fanyarul rámosolygott a tükörképére.

– Te meg én elég sok időt töltünk együtt – mondta a tükörképének. – Tulajdonképpen egészen jó barátok vagyunk. Ideje, hogy nevet adjak neked. Ezentúl Josephnek foglak hívni.

– Ne szórakozzál velem, jó? – mondta Joseph.

– Tudod, hogy nem szeretem a tréfát. Elég bogaras vagyok.

– Szükségem van a tanácsodra – mondta Joe. – Nem mintha máskor sokra mentem volna a tanácsaiddal. De most komolyan beszélek. Vegyük először is azt a tubákot, amit Bingo professzortól kaptam. Nyilvánvalóan hatásos. Gladys és a barátja csakugyan nem láttak. Kétszer is ott álltam előttük a nyitott ajtóban, ők pedig egyenesen rám

néztek. De nem láttak semmit. Ezért is sikított Gladys olyan rémülten. Ha látott volna, egy csöppet sem riad meg.

– Inkább kinevetett volna.

– Téged viszont én most látlak. És te is látsz engem. Ezek szerint tehát a por hatása bizonyos idő elteltével elmúlik? Muszáj, hogy így legyen, mert máskülönben a professzor nem tudna keresni rajta. Feltétlenül meg kell tudnom, mennyi ideig tart a hatása.

– Meg fogod tudni – mondta Joseph –, amikor majd meglát valaki, miután elmúlik a hatása.

– Ez viszont – mondta Joe Pettigrew – esetleg nagyon kellemetlen is lehet, ha érted, mire gondolok.

Joseph bólintott. Persze hogy tudta, mire gondol. – De az is elképzelhető, hogy egyáltalában nem múlik el a hatása – vetette fel. – Hanem a professzornak van egy másik varázspora is, ami elmulasztja a hatását. Sőt lehet, hogy éppen ebben van a trükk. Azt a port, amelyik eltüntet, ingyen adja, de amikor megint látható akarsz lenni, majd jól megvág.

Joe Pettigrew ezen hosszan elgondolkodott, de végül is azt mondta, nem hiszi, hogy ez így volna, mert a névjegykártyán, amit a professzortól kapott, egy Wilcox Avenue-i cím áll, amely csakis egy irodaház lehet. Az épületben biztosan liftek is vannak, és ha a professzor olyan kuncsaftokra várna, akik láthatatlanok, az érintésük ellenben feltehetőleg érzékelhető – nos, akkor egy irodaház nem éppen alkalmas hely a tubák árusítására. Vagyis a hatás nyilvánvalóan magától is elmúlik.

– Jól van, legyen neked igazad – mondta Joseph kedvetlenül. – Nem huzakodom veled tovább.

– A következő kérdés úgy szól – folytatta Joe Pettigrew hogy vajon mire terjed ki a láthatatlanság. Gladys és Porter

Green nem látott engem, vagyis a ruhát sem látták, amit viselek, mert ha azt látták volna, hogy csak egy öltözet ruha áll az ajtóban, akkor még jobban megijedtek volna, mintha nem látnak semmit. De kell hogy ennek legyen valami rendszere. Esetleg minden láthatatlanná válik, amihez hozzáérek?

– Ez elképzelhető – mondta Joseph. – Miért is ne? Amihez hozzáérsz, az éppúgy eltűnik, mint te.

– Igen ám – mondta Joe de az ajtóhoz is hozzáértem, és nem hiszem, hogy az ajtó is eltűnt volna. És szigorúan véve a ruhadarabjaim mindegyikéhez sem érek hozzá. A lábam csak a zoknimhoz ér hozzá, a cipőmhöz viszont már csak a zoknim. Az ingemhez hozzáérek, de a zakómhoz már nem. És mi van azokkal a dolgokkal, amelyek a zsebemben vannak?

– Talán az aurád miatt van – mondta Joseph.

– Vagy a mágneses mező miatt, ami körülvesz, esetleg egyszerűen csak a személyiséged kisugárzása miatt... már amennyire a te esetekben egyáltalán beszélhetünk személyiségről... ami ebbe az erőterbe esik, az veled együtt láthatatlanná válik. A cigarettád, a pénz, meg minden egyéb, ami közvetlenül hozzád tartozik – míg olyasmi, mint az ajtó, a fal vagy a padló, az már nem.

– Szerintem ez nem nagyon logikus – mondta Joe Pettigrew határozottan.

– Azt hiszed, hogy ha te olyan nagyon logikusan gondolkoznál, akkor most itt tartanál? – kérdezte Joseph hűvösen. – Vagy hogy az a félbolond professzor leáll veled üzletet kötni, ha olyan logikus észjárású embernek tart? Mi logikus van ebben az egész ügyletben? Kinéz magának egy teljesen idegen alakot, akit soha életében nem látott még, és a hírét se hallotta soha, aztán ad neki ingyen egy adagot

a csodatubákjából, és ez az alak valószínűleg az egyetlen pasas az egész környéken, aki mindjárt ki is próbálja. Szerinted hol van ebben a logika?

– Akkor térjünk át arra – mondta Joe Pettigrew –, hogy mit fogok levinni magammal. Mivelhogy eszerint azt sem fogják látni. És valószínűleg hallani sem fogják.

– Esetleg tegyél próbát egy whiskyspohárral – mondta Joseph. – Mondjuk, felkapnád az asztról, éppen amikor valaki érte nyúl. Mindjárt kiderülne, hogy eltűnik-e, ahogy hozzáérsz.

– Ezt kipróbálhatjuk – mondta Joe Pettigrew, de aztán láthatólag mélyen elgondolkodott. – Kíváncsi lennék, hogy az ember fokozatosan ölt-e újra alakot

– tette hozzá –, vagy egykettőre... bimm-bumm.

– Én a bimm-bummra szavazok – mondta Joseph. – Biztosan nem véletlenül hívja magát az öregúr Bingónak. Szerintem hirtelen történik a dolog... ide is, meg oda is. Kibe. Csak azt kellene még kideríteni, hogy mikor.

– Majd én utánajárok – mondta Joe Pettigrew.

– Feltétlenül ki fogom deríteni, mert ez nagyon fontos. – Jelentőségteljesen bólintott, és Joseph visszabólintott neki. De mielőtt elfordult volna a tükörtől, még megjegyezte:

– Egy kicsit sajnálom Porter Greent. Ha meggondolom, hogy mennyi időt meg pénzt fecsérelt erre a néemberre. Az meg csak kacérkodik vele.

– Ezt te nem tudhatod biztosan – mondta Joseph. – Én azt hiszem, Porter Green az a fajta, aki mindig behajtja, ami jár neki.

Ezzel le is zárták a témát. Joe Pettigrew átment a hálószobába, és a szekrényből elővett egy régi bőröndöt. A bőröndben egy szakadt fogantyújú, kopott aktatáska volt. Egy apró kulccsal kinyitotta a zárját. Az aktatáskában egy

kis csomag volt, flanel porrongyba bugyolálva. A porrongyban egy ócska gyapjúzokni volt. A zokniban meg egy tiszta, jól beolajozott 32-es automata. Mégpedig töltve. Joe Pettigrew a jobb oldali farzsebébe csúsztatta a fegyvert, mely olyan nehéz volt, mint a bűn. Visszatette az aktatáskát a szekrénybe, és lement a földszintre – gondosan a lépcsőfokok szélére lépkedve. Aztán rájött, hogy ez butaság, mert ha megreccsenne is a lépcső, ilyen apró nesz úgyse hallatszanék a rádió bömbölésétől.

Leért a lépcső aljára, és odament a nappali ajtajához. Megpróbálta elfordítani az ajtó gombját. Az ajtó zárva volt. Rugós zár volt rajta, amit akkor szereltek fel, amikor a földszint nagyobbik részét legénylakássá alakították, hogy ki lehessen adni. Joe elővette a kulcstartóját, és az egyik kulcsot finoman bedugta a zárba. Elfordította. Érezte, hogy a zár enged. Nem volt bereteszelve. Miért is lett volna? A reteszt csak éjszakára szokás rátolni, és csak ha az ember nagyon félős. Bal kézzel megfogta az ajtó gombját, és óvatosan elfordította, de épp csak annyira, hogy a zár nyelve kipattanjon. Ez volt a legkényesebb része a műveletnek – legalábbis az egyik legkényesebb. Miután a zár nyelve kipattant, Joe visszaengedte az ajtó gombját az eredeti helyzetébe, majd kihúzta a kulcsot a zárból. Aztán erősen megragadta az ajtó gombját, és benyomta az ajtót annyira, hogy bedughassa a fejét a részbe. A szobában csend volt – a rádió bömbölésétől eltekintve. Legalábbis senki sem kezdett sikoltozni. Vagyis senki sem vette észre, hogy kinyílt az ajtó. Tehát egyelőre minden rendben.

Joe Pettigrew bedugta a fejét az ajtón, és bekukkantott a nappaliba. A szobában meleg volt, emberszag és cigarettafüst szaga, továbbá enyhe alkoholszag. De nem volt benn senki. Joe szélesre tárta az ajtót, és bosszús

csalódottsággal az arcán belépett a szobába. Aztán a csalódottság kifejezése átadta a helyét a felháborodásnak.

A nappali végében egy kétszárnyú tolóajtó volt, amely valaha az ebédlőbe nyílt. Az ebédlő most hálósobaként szolgált, de a tolóajtót nem érintette az átalakítás. Most pedig az ajtó két szárnya szorosan össze volt húzva. Joe Pettigrew szótlánul állt, és a tolóajtót bámulta. Önkéntelenül felemelte a kezét, és hátrasimította ritkuló haját. Sokáig csak kifejezéstelen arccal nézett maga elé, aztán egy halvány mosoly jelent meg a szája szegletében, mely szinte akármit jelenthetett. Hátrafordult, és behúzta maga mögött az ajtót. Odament a kanapéhoz, és lepillantott a két magas pohár alján olvadozó jégre, meg a kidugaszolt whiskysüveg mellett álló mély üvegtálban úszkáló jégkockákra, a hamutartóban heverő rúzsoltos cigarettacsikkre, melyek közül az egyikből még vékony füstcsík szálldogált felfelé a szoba mozdulatlan levegőjében.

Joe csendesen leült a kanapé sarkára, és az órájára pillantott. Mintha már végtelenül hosszú idő telt volna el a Bingo professzorral való megismerkedése óta. Mintha egy másik életben történt volna. Bárcsak fel tudná idézni, hogy mikor szippantotta fel azt a csipetnyi tubákot. Úgy gondolta, hogy körülbelül tíz óra húsz perckor lehetett. Jobb lenne, ha pontosan tudná. Jobb lenne várni még egy kicsit, kísérletezgetni. Sokkal jobb lenne. De mikor az életben választotta ő a jobbik megoldást?

Nem is emlékezett ilyen esetre. Főleg nem azóta, hogy megismerkedett Gladyszel.

Elővette a farzsebéből az automatát, és letette maga elé a dohányzóasztalra. Aztán csak ült, és szórakozottan bámulta a fegyvert, miközben hallgatta a rádió bömbölését. Előrehajolt, és egy szinte finom mozdulattal kibiztosította a

pisztolyt. Ezután hátradőlt a kanapén, és csak várt. És ahogy ott várt, habár nem jött tőlük indulatba, mindenféle emlékek bukkantak elő az agyában. Olyasmik, amilyenek másnak is vannak. Közben a behúzott tolóajtó mögül neszek hallatszottak, de Joe nem is igen fogta fel, hogy mit hall, részben a rádió miatt, részben pedig mert annyira lefoglalták az emlékek.

Amikor lassan kinyílt a tolóajtó, Joe Pettigrew keze a pisztolyért nyúlt, és felvette a dohányzóasztalról. A térdére fektette. Ettől eltekintve teljesen mozdulatlan maradt. Még csak nem is nézett oda az ajtóra.

Amikor az ajtó eléggé kinyílt, hogy egy férfi kiléphessen rajta, Porter Green jelent meg a résben. Magasan fönn fogta az ajtót, és az ujjai csillogtak az erőfeszítéstől, ahogy széttolta a szárnyait. Kicsit imbolygott, ahogy belekapaszkodott az ajtóba, mintha részeg lenne. Pedig nem volt részeg. Kimeredt szemmel bámult maga elé, és az ajka körül bárgyú vigyor játszott. Az arca és hájas, fehér hasa fénylett a verejtéktől. Csak nadrág volt rajta. Mezítláb volt, csapzott haja nyirkos az izzadságtól. Ezenkívül volt az arcán még valami más is, amit azonban Joe Pettigrew nem vett észre, mert egyre csak a szőnyeget bámulta Porter Green két lába közt, miközben a térdén heverő pisztoly csak a semmibe célzott.

Porter Green vett egy nagy levegőt, aztán hosszú sóhajtással kieresztette. Elengedte az ajtót, és tett néhány rogyadozó lépést a szobában. A tekintete a whiskysüvegre fordult, mely a kanapé előtt, a dohányzóasztalon állt, Joe Pettigrew előtt. A szeme a palackra szegeződött, a teste kissé oldalt fordult, és előrehajolt, mielőtt még elég közel ért volna az üveghez, hogy a keze elérhesse. Az üveg talpa

megkoccant a dohányzóasztal üveglapján. Joe Pettigrew azonban még erre sem pillantott fel. Pedig megcsapta az előtte álló férfi szaga, akinek sejtelve sem volt az ő jelenlétéről. Joe Pettigrew sovány arcán hirtelen fájdalmas grimasz jelent meg.

Az üveg felemelkedett az asztról, és az apró fekete szőrszálakkal borított kéz, mely tartotta, egyszerre eltűnt Joe Pettigrew látómezejéből. A whisky bugyogását még a rádió sem tudta elnyomni.

– A kurva! – mondta fogcsikorgatva Porter Green. – A rohadt, bűdös kurvája! – Émelygő undor volt a hangjában.

Joe Pettigrew kissé felemelte a fejét, aztán megdermedt. A kanapé és a dohányzóasztal között éppen annyi hely volt, hogy felálljon. Óvatosan felállt. Felemelte a pisztolyt. Ahogy a pisztoly felemelkedett a kezében, úgy csúszott a pillantása egyre lejjebb. A szeme előtt megjelent a Porter Green nadrágjának övrésze fölött kibugyanó csupas, fehér hús. A köldöke fölött kidülledő hason csillogó izzadság. A szeme elmozdult kissé jobbra, és a pillantása felcsúszott a bordákon. Amikor a pillantása idáig ért, a pisztoly megállt a kezében. A szív sokkal magasabban van, mint a legtöbb ember hinné. Joe Pettigrew azonban tudta ezt. És az automata csöve is tudta. A cső torkolata egyenesen a szívre nézett, Joe Pettigrew pedig egy határozott, bár szinte közömbös mozdulattal meghúzta a ravaszt.

Nagyobbat szólt, semhogy a rádió elnyomhatta volna, és másféle hang is volt, mint a rádióból bömbölő dzsessz. Olyan volt, mint egy ütés, és erő volt benne. Ez mindig meglepi az embert, ha már régen nem sütött el pisztolyt – ahogy egyszerre életre kel a halálos szerszám, és hirtelen szinte kiugrik az ember kezéből, akár egy gyík.

Mindenki másképp esik el, amikor eltalálja a golyó. Porter Green például oldalt dőlt, mert az egyik térde előbb rogyant meg, mint a másik. Úgy esett el, mint egy rongybaba, olyan lazán, mintha akármerre hajlott volna a lába. Egy másodpercig se tartott, hogy összerogyjon, de ahogy nézte, Joe Pettigrew-nak beugrott egy varietészám, amit hosszú évekkal azelőtt látott, amikor még maga is a szórakoztatóiparban dolgozott. A számban egy gumiember volt meg egy lány. Bolondozás közben a magas férfi egyszer csak elkezdett lassan oldalt dőlni, a teste szinte karikává görbült, úgyhogy az ember sose tudta, megérintette-e egyáltalában a színpad deszkáját. Mintha csak beleolvadt volna, miközben semmi erőfeszítés nem látszott rajta. És ezt hatszor egymás után megismételte. Az első alkalommal még mulattató volt a mutatvány. Másodszor már izgatottan leste az ember, hogy vajon hogyan csinálja. Negyedszerre már sikoltoztak a közönség soraiban ülő nők, hogy „Ne engedjék neki!”. Ő azonban újra csak megcsinálta. A szám végére a közönség érzékenyebb lelkű tagjai már magukon kívül voltak, és reszketve várták, hogy mi jöhet még, mert a mutatvány egyszerűen emberfeletti volt, természetellenes, és normális felépítésű ember nyilvánvalóan képtelen lett volna rá.

Joe Pettigrew elhessegette az emléket, és visszatért a nappaliba, ahol volt, és ahol ott hevert Porter Green a szőnyegen, bár egyáltalában nem vérzett. Joe Pettigrew most először nézett az arcába Porter Greennek, ezért csak most látta meg, hogy éles női körmök őrzöngve véresre karmolták. Ez már sok volt Joe Pettigrew-nak. Eltátotta a száját, és úgy visított, mint a leszúrt disznó.

Joe Pettigrew maga csak valahonnan távolról hallotta a sikolyt, mintha egy másik házban sikoltott volna valaki. Magas, repesztő hang volt, de nem az övé. Ő talán egyáltalán nem is sikoltott. Talán csak egy autógumi csikordult ilyen élesen, mert a kocsni túlságosan sebesen kanyarodott be a sarkon. Vagy egy elkárhozott lélek sikoltott, ahogy hanyatt-homlok zuhant lefelé a pokol mélyére. Mindeközben Joe Pettigrew nem érzett semmit. Szinte csak lebegett, ahogy tétován kerülgette Porter Green holttestét. De mégsem csak céltalanul lebegett, mert egyszer csak az ajtónál találta magát. Elfordította a gombját. Aztán meg hogy, hogy nem, az ablakoknál volt. Csak be voltak hajtva. Joe egymás után kilincsre zárta az ablakokat. Aztán valahogy a rádiónál kötött ki. Elzárta. Abbamaradt a dübörgés. Szinte a csillagközi tér csendje borult rá – mint egy hosszú, fehér lepel. Megfordult, és átlebegett a szobán, egészen a tolóajtóig.

Belépett a nyitott ajtón Porter Green hálósobájába, mely eredetileg a ház ebédlője volt, valamikor régen, amikor Los Angeles még fiatal volt, forró, száraz és porlepte, mert még nem szakították ki a sivatagból, és az utakat susogó eukaliptuszok meg vastag derekú pálmafák szegélyezték.

A hajdani ebédlőből nem maradt más, csak a beépített pohárszék a két északra nyíló ablak közt. Rácsos ajtói mögött most könyvek sorakoztak. Bár nem sok. Porter Green nem olyan ember volt, aki falta volna a könyveket. Az ágy a reggelizőhelyiséggel és a konyhával érintkező keleti falnál állt. Az ágy fel volt tūrva, és ott hevert rajta valami odavetve, de Joe Pettigrew nem volt olyan kedvében, hogy megnézzze, mi lehet az. Az ágy mellett valaha egy lengőajtó volt, de ezt kicserélték csukható ajtóra, melyre reteszt szereltek. A reteszt viszont valaki lefeszítette. Joe Pettigrew

még a faforgácsot is látni vélte a repedésekben. Persze tudta, hogy ezt az ajtót ritkán nyitották ki. Ennél sokkal fontosabb volt azonban, hogy a reteszt lefeszítették.

Belépett a kis előtérbe, amely a lépcső alatt átvezetett az előszobába. Ezen át lehetett megközelíteni a fürdőszobát, mely egykor varrószoza volt, és a ház másik oldalán voltak az ablakai. A lépcső alatt egy szekrény állt. Joe Pettigrew kinyitotta a szekrényajtót, és felkapcsolta a villanyt. Néhány bőrönd állt a szekrény sarkában, a rúdon öltönyök lógtak, egy télikabát meg egy esőkabát. A szekrény másik sarkában egy pár kopott szarvasbőr cipő, mely valamikor fehér lehetett. Eloltotta a villanyt, és becsukta a szekrényajtót. Bement a fürdőszobába. Fürdőszobának jó nagy volt. Ódivatú fürdőkád állt benne. Bár elment a mosdókagyló előtt, Joe Pettigrew nem nézett bele a tükörbe. Most nem volt kedve Josephfel beszélgetni. A részleteken múlik minden, ezért gondosan ügyelni kell a részletekre. A fürdőszoba ablakai tárva-nyitva álltak, és a fátyolfüggönyök lebegtek a szélben. Szorosán becsukta az ablakokat, és a keretbe épített retesz nyelvét is lehúzta. A fürdőszobának csak az az egy ajtaja volt, amelyen át bejött. Valaha a ház eleje felé is nyílt innen egy ajtó, azt azonban befalazták, és most ugyanolyan mosható tapéta fedte, mint az egész előszobát.

Az utcai szoba gyakorlatilag lomtár volt. Ócska bútordarabok álltak benne, rajtuk mindenféle kacat és egy redőnyös íróasztal. Az íróasztalnak világos tölgyfa színe volt – utálatos szín, de valamikor nagyon divatos volt. Joe Pettigrew sosem használta ezt a szobát, a lábát se tette be ide. Ennyi volt tehát a ház.

Visszafordult, s ezúttal megállt a fürdőszobátükör előtt. Semmi kedve nem volt hozzá. De arra gondolt, hátha

Joseph-nek eszébe jutott valami, amit neki tudnia kellene. Tehát belenézett a tükörbe. Joseph kellemetlen, merev tekintettel nézett vissza rá.

– A rádió – mondta Joseph kurtán. – Elzártad. Ami hiba volt. Nem lett volna szabad elzárni, csak lehalkítani.

– Persze – mondta Joe Pettigrew Josephnek. – Azt hiszem, igazad van. A pisztolyról viszont nem feledkeztem meg. – Megütögette a zsebét.

– És a hálószoabaablakokról? – kérdezte Joseph, szinte fölényesen. – Valamint meg kell még nézned Gladyst.

– A hálószoabaablakokat ellenőrizni fogom – mondta Joe Pettigrew, aztán elhallgatott. – De Gladyst nem akarom megnézni – mondta kisvártatva. – Gladys halott. Biztosan halott. Tudom... elég volt csak egy pillantást vetni a pasasra.

– Ezúttal rosszul mérte fel, hogy kivel kacérkodhat – jegyezte meg Joseph ridegen. – Vagy te eleve valami ilyesmire számítottál?

– Nem is tudom – mondta Joe. – Nem hiszem, hogy ilyen messzire mentem volna. De az igaz, hogy eléggé összekavartam a dolgokat. Tulajdonképpen nem is kellett volna lelőnöm.

Joseph nagyon furcsa szemmel nézett rá. – Vagyis csak elpocséktad a professzor idejét és tubákját? Te azt hiszed, hogy csak jókedvében jött el ide?

– A viszontlátásra, Joseph – mondta Joe Pettigrew.

– Most miért búcsúzkodsz? – csattant fel Joseph.

– Mert így tartja kedvem – felelte Joe Pettigrew.

Megkerülte az ágyat, és kilincsre zárta az ablakokat. Aztán végül mégiscsak megnézte Gladyst, bár nem szívesen. Nem kellett volna megnéznie. Jól sejtette, hogy mit fog látni. Az ágy valóságos csatatér volt. Gladys arca eltorzult és

szederjes volt. A ruha foszlányokban lógott róla. Szó szerint cafatokra volt szaggatva. Véresre verték. Szörnyű látványt nyújtott.

Joe Pettigrew-nak összerándult a gyomorszája, és a felöklendezett epétől keserű lett a szája íze. Gyorsan kiment a szobából, és kívülről nekidőlt a tolóajtónak, de ügyelve, nehogy hozzáérjen.

– Rádiót bekapcsolni, de halkra állítani – mondta magának fennhangon a nagy csendben, miután egy kicsit megnyugodott a gyomra. – Aztán a kezébe teszem a pisztolyt. Ehhez nincs sok kedvem. – A tekintete a bejárati ajtó felé fordult.

– Azt hiszem, inkább az emeleti telefont fogom használni. Bóven lesz még időm utána lejönni.

Sóhajtott egyet, és hozzálátott, hogy elvégezze a teendőit. Amikor azonban arra került a sor, hogy Porter Green kezébe nyomja a pisztolyt, rádöbbsent, hogy képtelen a hulla arcába nézni. Úgy érezte, sőt meg volt róla győződve, hogy Porter Greennek biztosan nyitva van a szeme, és őt nézi majd, ő viszont nem bírt volna a szemébe nézni, még ha halott is. Másrészt úgy érezte, Porter Green alighanem megbocsátana neki, és nem is nagyon bánja, hogy lepuffantotta. Így legalább gyorsan túl volt rajta, és a reá váró bírósági hercehurca biztosan sokkal kellemetlenebb lett volna.

Nem is emiatt szégyellte magát. És még csak nem is amiért Porter Green elszerette tőle Gladyst, mert ez nevetséges lett volna. Porter Green semmi olyasmit nem tett, ami ne fordult volna elő azelőtt is már. Valószínűleg azok miatt a rettenetes, véres karmolások miatt fogta el a szégyen.

Mostanáig Porter Green legalább úgy nézett ki, mint egy férfi. Ezekről a karmolásokról viszont olyan lett, mint egy szerencsétlen hülye. Még holtában is. Egy olyan férfinak, aki úgy nézett ki, és úgy viselkedett, mint Porter Green, s aki nyilván sokat tapasztalt már életében, és annyira értett a nőkhöz, több esze is lehetett volna, semhogy összepofozkodjon egy ilyen ócska ribanccal, aki már semmit se tud kínálni a férfiaknak, még a testét sem.

Joe Pettigrew nem tartotta valami sokra a maga férfiúi vonzerejét, de azt az egyet legalább elmondhatta magáról, hogy neki még sosem karmolták össze az arcát.

Egész jól sikerült beletenni a pisztolyt Porter Green kezébe, anélkül hogy egyszer is arcára nézett volna. Talán még túlságosan is jól. Aztán ugyanilyen gondosan, sietség nélkül elintézte a többit is, amit el kellett még intéznie.

A fekete-fehér járőr-kocsi befordult a sarkon, és kényelmesen végighajtott az utcán. Nem siettek, nem rendeztek nagy jelenetet. Csak megálltak a ház előtt, és a két egyenruhás rendőr kinézett a kocsiból a verandára, a zárt ajtóra s ablakokra, közben pedig hallgatták a rádiójukból szakadatlan patakzó beszéd-folyamot, melyből automatikusan kiszűrték maguknak azt, ami rájuk vonatkozott, anélkül is, hogy odafigyeltek volna rá.

Aztán a járda felőli oldalon ülő így szólt: – Nem hallok semmi sikoltozást, és nem látok szomszédokat az utcán. Úgy látszik, vaklárma volt.

A volánnál ülő rendőr bólintott, és unottan azt mondta, hogy: – Azért csak csöngessünk be. – Beírta az időpontot az úrlapra, és jelentette a központnak, hogy elhagyják a járművet. Közben a másik rendőr kiszállt, végigment a keskeny betonjárdán, aztán föl a verandára. Becsöngetett.

Hallotta, hogy valahol, benn a házban megszólalt a csöngő. Azt is hallotta, hogy valahol, benn a házban halkán szól a rádió vagy egy lemezjátszó, mégpedig balról, abból a szobából, amelynek be vannak csukva az ablakai. Megint megnyomta a csöngőt. Megint nem történt semmi. Végigment a verandán, és bekopogott az egyik ablakon. Aztán erősebben is. De csak a zene szólt tovább. Lement a veranda lépcsőjén, és a házat megkerülve megkereste a hátsó ajtót. A szűnyoghálós külső ajtó be volt riglizve, a belső ajtó bezárva. A tenyerével megverte a hálót, aztán megrángatta a keretet. De a rigli nem engedett. Megint megkerülte a házat, csak most az ellenkező irányban. A ház északi oldalán olyan magasan voltak az ablakok, hogy a földön állva nem láthatott be rajtuk. A kis előkertbe érve átlósan átvágott a fűvön, a járőr kocsi felé. A fű gondozott volt, s láthatólag az előző este is meglocsolták. Egy ponton hátrafordult, hogy megnézzze, hagyott-e nyomot rajta a cipője. De nem hagyott. Ennek megörült. A rendőr fiatalember volt még, s nem az a kíméletlen fajta, aki semmire sincs tekintettel.

– Semmi életjel, viszont bent szól a rádió – mondta a társának, bekönyökölve a kocsik ablakán.

A kormánynál ülő rendőr egy pillanatra odafigyelt a rádióra, aztán kiszállt a kocsiból. – Te arra menj – mondta, a hüvelykujjával a déli irányba bökve. – Én megnézem a szomszéd házat. Hátha a szomszédok hallottak valamit.

– Nagy ricsaj nem lehetett, mert különben már itt óbégatnának nekünk – mondta az első rendőr.

– Azért végig kell kérdezni őket.

A Pettigrew-háztól délre eső ház hátsó kertjében egy idősebb férfi kapálgatta a rózsatöveit. A fiatal rendőr megkérdezte tőle, nem tudja-e, miért hívták ki a

rendőrséget a szomszéd házból. A férfi nem tudta. Nem látott-e elmenni valakit? Nem látott elmenni senkit. Pettigrew-éknak nincs kocsijuk. A lakójuknak van kocsija, de ő úgy látja, hogy a garázs zárva van. Idelátszik a lakatja. Miféle emberek? Átlagos emberek. Nem ártanak a légynek sem. Nem volt mostanában túl hangos a rádiójuk? Úgy, mint most? Az öreg a fejét rázta. Most se hangos. De korábban hangos volt. Mikor halkították le? Azt nem tudja. Nem szokta figyelni. Talán egy órája, vagy félórája. Higgye el, nem történt itt semmi. Reggel óta itt szöszmötölök a kertben. De valaki betelefonált a rendőrségre, mondta a fiatal rendőr. Biztosan valami tévedés volt, mondta az öreg. Van még valaki a házban? Az ő házában? Az öreg a fejét rázta. Most senki. Az asszony elment a fodrászhoz. Lilára festeti a haját, mert az ős nők közt most az a divat, mondta somolyogva. A fiatal rendőr nem is hitte volna róla, hogy tud mosolyogni, olyan mogorván kapálgatta a rózsatöveit.

A Pettigrew-ház másik szomszédjában, ahol a járőr-kocsi vezetője próbálkozott, szintén nem nyitottak ajtót a csöngetésre. Erre megkerülte a házat, ahol egy bizonytalan korú és nemű gyerek rugdosta a járókája léceit. A gyerekek csurgott az orra, ám ez láthatólag mit sem zavarta. A rendőr az öklével megverte a hátsó ajtót, mire megjelent egy lógó hajú, lompos asszony. Amikor kinyitotta az ajtót, a konyhából valami idióta szappanopera hangjai dőltek ki, és a nőnek olyan feszült figyelem volt az arcán, mint egy szakasz tűzserésznek, amikor aknákat hatástalanítanak. Nem hallott semmit, rikácsolta, pontosan a gügye dialógus két sora közé időzítve a válaszát. Neki nincs ideje azzal törődni, hogy mi van a szomszédban. Hogy mi van a szomszédék rádiójával? Persze, biztosan van nekik is. Igen, néha biztosan kihallatszik. Nem tudná egy kicsit

lehalkítani azt a vacakot, kérdezte a rendőr, dühösen a mosogató szélére állított rádióra pillantva. De igen, le tudná, válaszolta az asszony, csak esze ágában sincs. Ekkor váratlanul egy sovány, fekete lány bukkant elő a semmiből, akinek ugyanolyan egyenes szálú haja volt, mint anyjának, és megállt alig egy arasznyira a rendőr hasától, és szúrós szemmel nézett föl rá. A rendőr visszahőkölt előle, de a lány követte, mintha rátapadt volna. A rendőr úgy érezte, mindjárt megőrül. – Nem hallott semmit? – kérdezte kiabálva. Az asszony feltartotta a kezét, mint aki csendet kér, meghallgatta a szappanopera soron következő nyálás párbeszédét, aztán nemet intett a fejével. Azzal becsukta a konyhaajtót, mielőtt még a rendőr beljebb léphetett volna. A kislány meg búcsúzólul kiöltötte rá a nyelvét.

Amikor visszament a kocsihoz, ahol a társa várta, úgy érezte, hogy egy kicsit ég az arca. Átnéztek az utca túloldalára, aztán egymásra pillantottak, és szinte egyszerre megrándították a vállukat. A sofőr már indult, hogy megkerülje a kocsit, és beszálljon, de aztán meggondolta magát, és inkább fölment újra a Pettigrew-ház verandájára. Egy kicsit hallgatta a kiszűrődő zenét, és közben észrevett a roletta szélénél egy fénycsíkot. Végigjárta az ablakokat, és végül talált is egyet, ahol elég széles volt a rés a roletta mellett, hogy fél szemmel beleshessen rajta.

Addig tekergette a nyakát erre-arra, amíg fel nem fedezett a padlón, egy dohányzóasztal lába mellett valamit, ami a leginkább egy hanyatt heverő férfira emlékeztetett. Felegyenesedett és határozott mozdulattal odaintette magához a másik rendőrt, aki jött is mindjárt, futólépésben.

– Bemegyünk – jelentette ki a sofőr. – Innen nem lehet nagyon pontosan kivenni. De biztos, hogy láttam benn egy pasast kinyúlva. Szól a rádió, ég a villany, ajtó-ablak

bezárva, a csöngetésre nem jön ki senki, és egy pasas fekszik a szőnyegen kinyúlva. Szerinted ez mit jelent?

Joe Pettigrew ebben a pillanatban szippantotta fel a második csipetnyi adagot professzor Bingo tubákjából.

A konyhán át mentek be a házba, úgy, hogy egy csavarhúzóval felfeszítették, és feltolták az ablakot, anélkül hogy az üveget betörték volna. A szomszédban kertészkedő öregember látta őket bemenni, de zavartalanul tovább szöszmötölt a rózsáival. A konyhában rend és tisztaság volt, mert Joe Pettigrew szerette, ha rend van körülötte. Az ablakon bemászva azt a kellemetlen felfedezést tették, hogy innen nem lehet átmenni a kivilágított utcai szobába, hacsak be nem törnek egy ajtót. Végül is kénytelenek voltak visszamenni a verandára. A sofőr egy vastag csavarhúzóval betörte az egyik ablakot, benyúlt rajta, elfordította a kilincset, és feltolta annyira, hogy behajolva, a csavarhúzó hegyével kinyissa a szűnyogháló keretét tartó riglit. Aztán feleresztették mind a két rolettát, és sikerült bemászniuk a szobába anélkül, hogy a kilincsen kívül bármihez is hozzáértek volna.

Fülledt meleg volt a szobában. A sofőr csak egy pillantást vetett Porter Greenre, és egyenesen a hálószoza felé indult, közben kigombolva a pisztolytáskáját.

– Én a helyedben zsebre dugnám a kezemet – szölt hátra a fiatal rendőrnek. – Lehet, hogy ez ma nem a te napod. – A hangjában nem volt semmi gúny, a fiatal rendőr mégis elvörösödött, és beleharapott az ajkába. Porter Green mellett állt, és a hullát bámulta. Fölösleges volt megtapintania, de még csak le se kellett hajolnia hozzá. Sokkal több halott embert látott már életében, mint a társa. Csak állt nyugodtan, mert tudta, hogy nincsen semmi teendője, és hogy ha bármit tesz is, akár csak körbejárkál a

szőnyegen, azzal könnyen tönkretelhet valamit, aminek pedig a nyomrögzítők hasznát vehetik.

Ahogy ott állt szótlanul, egyszer csak mintha valami halk koccanást hallott volna, bár közben a rádió is szólt még a sarokban, majd surranó lépteket a verandáról. Gyorsan sarkon fordult, és az ablakhoz ment. Félrehúzta a fátyolfüggönyt, és kinézett.

De semmi. Semmi a világon. Kicsit zavart volt, mert máskülönben kiváló hallása volt. Bosszúsan nézett körül.

– Ne izgulj, öregem – mondta magának. – A japcsik már letették a fegyvert.

Az ember bizvást megtehetette, hogy behúzódik egy kapualjba, előveszi a levéltárcáját, a tárcájából elővesz egy névjegyet, kényelmesen elolvassa a névjegyet, és közben senki sem látja se a tárcát, se a névjegyet, se a kezét, amelyben tartja. Az emberek jöttek-mentek az utcán, ki sietve, ki ráérősen, már javában tartott a szokásos kora délutáni nyüzsgés, de még csak feléje se pillantott senki. Bár úgyse láttak volna semmit, csak egy üres kapualjat. Más körülmények között talán mulatságos lett volna a helyzet. Most azonban egyáltalán nem volt mulatságos – nyilvánvaló okokból. Joe Pettigrew-nak nagyon elfáradt már a lába. Tíz éve nem gyalogolt ennyit. De hát nem volt más választása, mint gyalogni. Nem tehetette meg, hogy kihozza a garázból Porter Green kocsiját. A közlekedési rendőrségnek alighanem fennakadt volna a szeme, ha azt látják, hogy egy üres, vezető nélküli autó furikázik a forgalomban. Esetleg valaki ordibálni kezd. Teljesen kiszámíthatatlan volt, hogy mi történnék.

Azt talán megkockáztathatta volna, hogy feltolakszik egy buszra vagy villamosra, amely tele van utasokkal. Ez nem

tűnt képtelenségnek. Valószínűleg senki se fordult volna meg, hogy megnézze, ki lökdösődik, másrészt azonban az is előfordulhatott volna, hogy valami megtermett alak belemarkol a semmibe, elkapja a karját, és majd nem akarja elereszteni, még ha nem is látja, hogy mit fog a kezében. Nem, jobb lesz gyalogolni. Ezzel nyilván Joseph is egyetértene.

– Nem igaz, Joseph? – kérdezte, és belenézett a kapualjban nyíló ajtó poros üvegébe.

Joseph nem mondott semmit. Pedig ott volt, csak épp kicsit homályosan. Mondhatni, ködös volt a képe. Ezúttal egyáltalán nem olyan határozott személyiségnek mutatta magát, ahogy az Josephtól elvárható lett volna.

– Így is jól van. Akkor majd máskor beszélgetünk. - Joe Pettigrew lepillantott a kezében tartott névjegyre. Már csak körülbelül nyolcsaroknyira lehetett attól az épülettől, melyben Augustus Bingo professzor irodája van, a 311-es szobában. Telefonszám is volt a névjegyen. Joe Pettigrew-ban felötlött, nem volna-e helyesebb előzetesen időpontot kérni a professzortól. De bizony helyesebb volna. Az épületben valószínűleg lift is van, márpedig ha egyszer beszáll a liftbe, teljesen ki lesz szolgáltatva a véletlennek. Az ilyen öreg házakban – mert Joe Pettigrew biztosra vette, hogy Bingo professzornak olyan házban van az irodája, amely illik az ütött-kopott cilinderéhez – nem szokott belül tűzlépcső lenni. Csak kívül, a ház hátsó falán, a teherlift mellett, mely azonban az épület előcsarnokából megközelíthetetlen. Jobb lesz tehát előre megbeszélni, hogy mikor keresheti fel a professzort.

Aztán itt van még a fizetség kérdése is. Joe Pettigrew-nak harminchét dollár volt a tárcájában, de nem gondolta volna, hogy Bingo professzor lábba jön harminchét dollártól.

Bingo professzor nyilvánvalóan gondosan megválogatja az ügyfeleit, és alighanem mozgósítható pénzeszközök tekintélyes részére igényt tart. Ezt azonban korántsem lesz egyszerű elintézni. Aligha lehet beváltani egy olyan csekket, melyet senki sem lát. De még ha a bankpénztáros látja is a csekket, ami nem elképzelhetetlen abban az esetben, ha leteszi eléje a csekket, aztán gyorsan elkapja a kezét – hiszen maga a csekk természetesen valóságos lenne –, az nem lenne elvárható tőle, hogy az üres semminek átadja a pénzt. A bank tehát nem jöhetett szóba. Ugyanakkor megtehetné, hogy kivárja, amíg bejön valaki beváltani egy csekket, aztán egyszerűen kikapja az illető kezéből a pénzt. Viszont egy bank merőben alkalmatlan hely egy ilyen művelethez. Az, akinek elveszi a pénzét, bizonyára nagy lármát csapna, és Joe Pettigrew tudta, hogy ilyen esetekben minden banknak első dolga lezárni a kijáratokat, és megnyomni a vészcsengőt. Talán jobb lenne hagyni, hogy az illető eltávozzon a bankból, mielőtt elveszi tőle a pénzt. Ennek a megoldásnak is vannak azonban hátrányai. Amennyiben az illető személy férfi, vélhetőleg valami olyan helyre teszi el a pénzt, ahol egy tapasztalatlan zsebtolvaj nemigen fér hozzá, még ha ő rendelkezik is bizonyos gyakorlati előnyökkel még a legtapasztaltabb zsebtolvajhoz képest is. Ezek szerint egy nőt kell kinéznie magának. Csakhogy nők ritkán vesznek fel komolyabb összegű készpénzt, és Joe Pettigrew-nak különben is kínos lett volna kirántani egy nő kezéből a táskáját. Még ha a pénz maga nem hiányoznék is neki, a táskája elvesztése miatt biztosan kétségbe esne.

– Úgy látszik, nem vagyok rá alkalmas – mondta Joe Pettigrew szinte fennhangon a kapualjban állva –, hogy megfelelően kihasználjam ezt a rendkívüli helyzetet.

Ez volt az igazság, és neki minden baja ebből származott. Jóllehet Porter Greent szemrebbenés nélkül lepuffantotta, Joe Pettigrew alapvetően rendes ember volt. Bár eleinte kissé elragadtatta magát, most már kezdte belátni, hogy a láthatatlanságnak is megvannak a maga hátrányai. Még az is lehet, hogy tulajdonképpen nincs is szüksége több tubákra. Nem is lett volna nehéz megbizonyosodnia erről. Ámde, ha mégis szüksége lenne egy újabb adagra, akkor azt nagyon-nagyon sürgősen fel kellene szippantania.

Nem tehetett okosabbat, mint hogy felhívja Bingo professzort, és megbeszéli vele, hogy mikor fogja felkeresni.

Kilépett a kapualjból, és a járda külső szélén lopózva haladt a következő útkereszteződés felé. Volt az utca túloldalán egy sötét kis lebuja, melyben esetleg lehetett egy zárt telefonfülke. Persze a jelen helyzetben még egy zárt telefonfülke is könnyen csapdává változhatott. Mert például mi van, ha valaki, látván, hogy a fülke üres, egyszer csak benyit, mert telefonálni akar? Erre jobb nem is gondolni.

Belépett az ajtón. Elég kevesen voltak a helyiségben. Két férfi ült a pultnál, magas bárszékeken, meg egy férfi és egy nő az egyik bokszban. A napnak ebben a szakában szinte senki sem iszik, legfeljebb egypár naplopó meg alkoholista, és a bujkáló titkos szerelmesek. A bokszban ülő férfi és a nője is szerelmespárnak látszott. Össze voltak bújva, és tudomást se vettek a környező világról. A nő valami rémes kalapot viselt, meg elpiszkolódott, fehér gyapjúkabátot. Bőgyös volt, és nagyon elkényeztetettnek látszott. A férfi egy kicsit hasonlított Porter Greenre. Ugyanolyan gátlástalanul és rámenősen viselkedett. Joe Pettigrew megállt a bokszuk mellett, és viszolyogva nézett le rájuk. A férfi előtt egy kis pohár whisky állt, mellette kíséző. A nő valami szörnyű,

színes kotyvalékot ivott. Joe Pettigrew-nak megakadt a szeme a whiskyn.

Valószínűleg nagy butaság volt tőle, de egyszerre megkívánta. Hirtelen mozdulattal felkapta a kis poharat, és leöntötte a whiskyt a torkán. Rémes íze volt. Köhögés fogta el tőle. A bokszban ülő férfi felegyenesedett, és a fejét forgatva körülnézett. Egyenesen Joe Pettigrew-ra bámult.

– Mi a zisten... – mondta felhorkanva.

Joe Pettigrew kővé váltan állt a pohárral a kezében, és a férfi egyenesen a szemébe nézett. Aztán a tekintete lejjebb vándorolt az üres pohárra. A férfi megtámaszkodott az asztal szélén, és oldalazva kifelé csúszott a bokszból. Egyetlen szót sem szólt, Joe Pettigrew azonban rögtön megértette a helyzetet. Habozás nélkül sarkon fordult, és hátrairamodott a helyiség végébe. Közben a csapos és a bárnál ülő két férfi is odafordult, hogy lássa, mi történik. A bokszban ülő férfi most már állt.

Joe Pettigrew az utolsó pillanatban találta meg, amit keresett. *Urak* – ez állt az ajtón. Beugrott az ajtón, és azon nyomban hátrafordult – de az ajtón nem volt zár. Lázasan kutatni kezdett a zsebében, de már nyílt az ajtó, amikor végre megtalálta a dobozt. Nekidőlt az ajtónak, lekapta a doboz tetejét, és nagyot csippentett a tubákból. Egyetlen másodperccel azelőtt, hogy a férfi belépett volna melléje a férfivécébe, Joe Pettigrew-nak sikerült felszippantania a fehér port.

Annyira reszketett a keze, hogy a fele leszóródott a kőre. Ráadásul a doboz tetejét is elejtette.

A tető pedig diabolikus precizitással egyenesen odagurult a férfi cipője orra elé.

A férfi megállt az ajtónál, és körülnézett. Szó szerint körül nézett. Aztán egyenesen Joe Pettigrew-ra meredt. Most azonban egészen más arckifejezéssel, mint az előbb. Mintha mögéje nézett volna. Odalépett a két fülkéhez. Belökte az egyik, majd a másik ajtaját is. Mind a két fülke üres volt. A férfi csak állt a két fülke előtt, benézett az ajtajukon, aztán valami különös hang hagyta el a torkát. Szórakozott mozdulattal elővett egy csomag cigarettát, és egy szálát a szájába dugott. Aztán elővett egy szép kis ezüst öngyújtót, melyből szép kis piros láng csapott fel. Odatartotta a cigarettájához.

A férfi hosszan elnyúló füstfelhőt fújt ki. Aztán megfordult, és lassan, mint egy alvajáró elindult a mellékhelyiség ajtaja felé. Kilépett az ajtón. De aztán ijesztő hirtelenséggel újra betaszította az ajtót. Joe Pettigrew-nak éppen csak hogy sikerült elugrania előle. A férfi még egyszer körülfurkésztett a férfitvéceben. Nagyon meg van zavarodva, állapította meg Joe Pettigrew. Továbbá dühöng is, amiért elrontották a randevúját. A férfi újra kiment.

Joe Pettigrew pedig újra akcióba lépett. Egy ablaka volt csak a helyiségnek. Kicsi, de ahhoz éppen elég nagy, hogy kiférjen rajta. Elhúzta a reteszét, és megpróbálta feltolni. De be volt ragadva. Megpróbálta erősebben. Annyira, hogy a háta is belefájdult. Az ablak végre engedett, és akadozva bár, de fel tudta tolni.

Már a tenyerét törölgette a nadrágjába, amikor megszólalt mögötte egy hang: – Ez nem volt nyitva.

Majd egy másik hang: – Mi nem volt nyitva?

– Ez az ablak, faszikám.

Joe óvatosan megfordult, és elsomfordált az ablaktól. A csapos meg az előbbi férfi az ablakot nézte.

– Az nem lehet – mondta a csapos kurtán. – És ne mondja nekem azt, hogy faszikám.

– De ha egyszer mondom, hogy nem volt nyitva. – A férfi több mint izgatott volt.

– Maga azt akarja mondani, hogy nem mondok igazat? – csattant fel a csapos.

– Honnan tudhatná azt maga, hogy nyitva volt-e? – A férfi egyre indulatosabb lett.

– Maga meg minek jött vissza, ha olyan biztos volt a dolgában?

– Mert nem hittem a szememnek! – felelte a férfi, szinte már kiabálva.

A csapos elvigyorodott. – Tőlem meg azt várná, hogy higgyek magának?

– Menjen a francba! – vágta oda a férfi, s azzal megfordult, és becsapta maga után a férfitécé ajtaját. Távoztában éppen rátaposott Bingo professzor tubákosdobozának a tetejére, és szétlapította a cipőjével. Ez azonban senkinek sem tűnt fel, csak Joe Pettigrew-nak. Neki viszont annál inkább.

A csapos odament az ablakhoz, lehúzta, és bereteszelte.

– Na, most már pofázhat a hülyéje – mondta, és kiment. Joe Pettigrew vigyázva odament a széttaposott doboztetőhöz, és lehajolt érte. Kiegyengette, amennyire tudta, és visszatette a dobozra. De sajnos nem zárt olyan jól, mint azelőtt. Mindenestre becsomagolta a dobozkát egy papír kéztörlőbe.

Ekkor bejött a mellékhelyiségbe egy másik férfi is, de csak a dolgát végezni. Joe Pettigrew-nak még éppen sikerült elkapni a csukódó ajtót, és kislisszolt rajta a férfi mögött. A csapos újra ott állt a pult mögött. A férfi, meg a nője, a piszkos fehér gyapjúkabátjában, már távozni készült.

– Legyen szerencsénk máskor is – mondta nekik a csapos, de olyan hangon, amely épp az ellenkezőjét jelentette. Olyannyira, hogy a férfi majdnem vissza is fordult, de a nő mondott neki valamit, aztán kimentek az ajtón.

– Mi volt ez? – kérdezte az egyik férfi, aki a pultnál ült. Nem az, amelyik az előbb kiment a vécébe, hanem a másik.

– Még éjjel egykor is jobb tyúkot tudnék felcsípni a Broadwayn, mint ez a maca – mondta a csapos megvetően.

– Ez a pasas nemcsak hülye, de ízlése sincs.

– Csak dohánya – mondta tömören a bárshéken ülő férfi, éppen amikor Joe Pettigrew kisurrant az ajtón az utcára.

Valószínűleg a Cahuenga Boulevard-on lévő buszpályaudvar lesz a legmegfelelőbb hely. Itt aztán állandó a jövés-menés, mindenkit csak egy dolog érdekel, és az emberek rá se rántanak, ha valaki oldalba böki őket, mert gondolkozni sincs idejük, meg a többségnek amúgy se lenne mivel, még ha ideje talán akadna is. Ebben a lármában és zűrzavarban senkinek sem fog feltűnni, ha tárcsázni kezd egy üres telefonfülkében. Felnyúlt, és meglazította a fülke villanykörtéjét, nehogy meggyulladjon, amikor majd behúzza az ajtót. Egy kicsit ideges volt. Kiderült, hogy a por hatása egy óra után gyengülni kezd. Ezt visszafelé számolta ki, attól az időponttól, hogy a fiatal rendőrt otthagya a nappaliban, addig a pillanatig, amikor a bokszban ülő férfi felnézett rá, és meglátta.

A kettő között körülbelül egy óra telt el. Ez elgondolkodtatta. Mélyen elgondolkodtatta. Odapillantott a telefonszámra: Gladstone 7-4963. Bedobta az ötcentest, és tárcsázni kezdett. Először ki se csöngött, aztán éles sípolás hallatszott, majd egy kattanás, és az automata visszaadta

az ötcentest. Aztán megszólalt a központos hangja: – Milyen számot hívott, kérem?

Joe Pettigrew közölte vele. – Egy pillanat, kérem – mondta a kisasszony. Joe Pettigrew közben folyvást kifelé nézegetett a fülke üvegfalán át. Azon törte a fejét, meddig lesz még nyugta, és mikor próbál majd valaki bejönni, hogy telefonáljon, vagy mikor fog feltűnni valakinek, hogy milyen furcsa helyzetben van a hallgató – egy láthatatlan fül mellett a levegőben. Mivel feltevése szerint ez lehetett a helyzet – hiszen mégse válhat láthatatlanná az egész telefonhálózat, csak mert ő megfogta egy készülék kagylóját.

Visszajött a kisasszony hangja: – Nagyon sajnálom uram, de az ön által megadott számon nincs előfizető.

– Az nem lehet – fakadt ki Joe Pettigrew hevesen, és megismételte a számot. A kisasszony is megismételte az előbbieket, majd hozzátette: – Egy pillanat, kérem. Azonnal kapcsolom a tudakozót. – A fülkében nagyon meleg volt, és Joe Pettigrew már kezdett izzadni. Jelentkezett a tudakozó, végighallgatta a mondandóját, aztán elnémult, majd visszajött a hang.

– Nagyon sajnálom, uram. Nincsen ilyen nevű előfizetőnk.

Joe Pettigrew épp a legjobbkor lépett ki a fülkéből, hogy össze ne ütközzék egy asszonnyal, aki egy nagy szatyrot cipelt, és láthatólag nagyon sietett. Joe Pettigrew gyorsan elkotródott a környékről is.

Lehet, hogy a professzornak titkos száma van. Ez már előbb is eszébe juthatott volna. Amilyen foglalkozást úz, Bingo professzornak biztosan titkos száma van. Joe Pettigrew-t annyira meghökkentette ez a felismerés, hogy hirtelen megtorpant, és valaki a sarkára lépett. Az utolsó pillanatban sikerült kitérnie az illető útjából.

Aztán rádöbbsent, hogy ez ostobaság. Hiszen saját kezűleg tárcsázott. És még ha titkos lett volna is a szám, a kisasszony, aki tudta, hogy ő tudja a számot, és azt is, hogy a szám jó, nyilván egyszerűen közölte volna vele, hogy tárcsázzon újra. Nyilván arra gondolt volna, hogy tárcsázás közben eltéveszthette az egyik számot. Ezek szerint a professzomak nincs is telefonja.

– Jól van, professzorkám – mondta Joe Pettigrew fennhangon. – Akkor majd egyszerűen csak beállítok, és személyesen mondom el, hogy mit akarok. Talán nem is lesz szükségem pénzre. Több esze lehetne már a maga korában, mint hogy téves számot írasson a névjegyére. Hogyan akarja eladni az áruját, ha a kuncsaftok nem tudják megtalálni magát?

Joe Pettigrew mindezt csak magában mondta. Aztán mindjárt szemrehányást is tett magának, hogy valószínűleg igazságtalan Bingo professzorral. A professzor nagyon tapasztalt embernek látszott. Nyilván oka van mindennek, amit tesz. Joe Pettigrew elővette a névjegyet, és újra megnézte magának: Wilcox Avenue, Blankey-ház, 311-es szoba. Joe Pettigrew soha nem hallott még a Blankey-házról, de ez nem jelentett semmit. Minden nagyváros tele van ilyen patkánylukakkal. Már csak legfeljebb félmérföldnyire lehetett tőle. Az épület nyilván a Wilcox forgalmasabb szakaszán lehet.

Déli irányban indult el. A ház páros számú, vagyis az utca keleti oldalán van. Meg kellett volna kérnie a telefonos kisasszonyt, amikor nem találta az előfizető nevét, hogy nézzen utána lakcím szerint is. Lehet, hogy megtette volna – de az is lehet, hogy csak elküldi a fenébe.

A háztömböt elég könnyen megtalálta, de a házat már csak elég nehezen, kizárásos alapon azonosította.

Egyáltalán nem volt kiírva rá, hogy Blankey-ház. Újra elolvasta a névjegyet, hogy biztos legyen a dolgában. De nem tévedett. Nem tévesztette el a házszámot, ez a ház azonban egyáltalán nem irodaház volt. De nem is lakóház, még csak nem is egy üzlet.

Augustus Bingo professzornak igen sajátos humora volt. Joe Pettigrew a hollywoodi rendőrkapitányság épülete előtt állt.

A technikusokon és fényképészeken, meg azon az emberen kívül, aki a helyszínrajzot készítette, feltüntetve rajta a bútorok helyzetét és az ablakokat, ajtókat, még egy nyomozó hadnagy meg egy őrmester volt jelen. A hollywoodi kapitányság emberei voltak, ezért kissé sportosabban öltözködtek, mint ahogy azt az ember egy átlagos, civil ruhás rendőrrel feltételezné. Az egyikük a sportinge gallérját a fekete-fehér kockás gyapjúzakóra kihajtva viselte, égszínkék nadrágot hordott, és a cipőjét nagy, aranyozott csat díszítette. Skót mintás zokniját szinte világított a sötét ruhás szekrényben, mely a hálószoba és a fürdőszoba között, a lépcső alá volt beépítve. Felszedette a szekrény alját borító szőnyeget, mely alatt egy csapóajtót találtak, a közepén süllyesztett gyűrűvel. A kék nadrágos – aki az őrmester volt a két nyomozó közül, holott idősebbnek látszott, mint a hadnagy – felemelte a gyűrűt, és az ajtót nekitámasztotta a szekrény hátának. A rácsos szellőzőablakokon át némi halvány világosság szűrődött az alagsorba.

Egy falétra állt a betonfal mellett. Az őrmester, akit Rehdernek hívtak, megfogta a létrát, odatámasztotta a falhoz, és lemászott rajta annyira, hogy körülnézhesen az alagsorban.

– Elég tágas – szólt fel a társának. – Azelőtt lépcső lehetett itt, de amikor megcsinálták ezt a beépített szekrényt, befedték a helyét. A csapó- ajtó azért kell, hogy hozzáférjenek a gáz- meg a vízvezetékcsövekhez, és a csatornakivezetéshez. Gondolod, hogy érdemes belenézni a hajókofferekbe?

A hadnagy jóképű, vállas fiatalember volt, megtermett, mint egy középhátvéd. Szomorú, fekete szeme volt. Waldmannak hívták. Közönyösen bólintott.

– Itt van a padlófűtés kazánja – mondta Rehder. Kinyújtotta a kezét, és megkopogtatta. Fönn is hallották, ahogy kong a fémlemez. – Csak ekkora az egész kazán. Nyilván fölülről építették be. A szellőzőket megnézte már valaki?

– Igen – felelte Waldman. – Elég nagyok, hogy kiférjen rajtuk, de a négyből három be van szögelve, és a szögekre ráfestettek. A negyedik, amelyik a ház végében van, nyitható, de ott van közvetlenül mögötte a gázóra, ami mellett nem férhetett el.

Rehder feljött a létrán, és leeresztette a csapóajtót. – Meg itt van ez a szőnyeg is – mondta elgondolkozva. – Lentről elég nehéz lehet úgy visszahúzni a helyére, hogy ne maradjon rajta gyűrődés.

Beletörölte a kezét a szőnyegbe, aztán kiléptek a szekrényből, és rácsukták az ajtót. Átmentek a nappaliba, ahol még dolgoztak a nyomrögzítők.

– Ujjlenyomatokkal se fogunk sokra menni – mondta a hadnagy, végigsimítva frissen borotvált, kékesen fénylő állán. – Hacsak nem találunk egy nagyon tiszta lenyomatot. Esetleg egy ajtón vagy az egyik ablakon. De még az se bizonyítana semmit. Végére is Pettigrew itt lakik. Ez az ő háza.

– Nagyon kíváncsi lennék, hogy ki jelentette be a lövést – mondta Rehder.

– Pettigrew. Ki más lett volna? – A hadnagy álmosan nézett maga elé szomorú szemével, mi- közben tovább simogatta az állát. – Nem veszem be az öngyilkosságot. Én nagyon sok öngyilkosságot láttam már életemben, de olyat még egyet se, amelyben a delikvens két vagy még inkább három lépésről lőtt, és pontosan szíven találta magát.

Rehder bólintott. A padlófűtést nézegette. A rácsozat részben a parkettába volt besüllyesztve, részben függőlegesen a falba beépítve.

– De tegyük fel, hogy *tényleg* öngyilkosság volt – folytatta Waldman. – A ház légmentesen le van zárva, attól az egy ablaktól eltekintve, amin a járőr bejött, de azt meg végig őrizték, amíg ide nem értünk. Az ajtó nemcsak zárva van, de egy külön retesz is van rajta. Minden ablak be van reteszelve, és az egyetlen másik ajtó a bejárati ajtón kívül, az, amely a reggelizőfülkébe vezet, ezen az oldalán retesszel van felszerelve, a másik oldalán meg rugós zárral, amely erről az oldalról nem nyitható. Vagyis a jelek arra mutatnak, hogy a lövés után Pettigrew már nem juthatott be ezekbe a szobákba.

– Látszólag – mondta Rehder.

– Persze hogy csak látszólag. De valaki hallotta a lövést, és valaki bejelentést is tett. Viszont a szomszédok közül senki sem hallotta.

– Állítólag – jegyezte meg Rehder.

– De miért állítanának valótlan *az után*, hogy megtaláltuk a hullákat? Előtte még csak lett volna valami értelme, ha, mondjuk, nem akarnak belekeveredni az ügybe. És az, aki hallotta, nem akar tanúskodni, meg bíróságra járni. Vannak ilyen emberek. Nem tudják, hogy

sokkal többet fogják nyaggatni őket, ha nem hallottak semmit – vagy legalábbis azt hiszik, hogy nem hallottak semmit –, mint ha hallottak volna. Folyton a nyakukra járnak majd a nyomozók, hogy kizsedjék belőlük, nem emlékeznek-e mégiscsak valamire, amiről nem is tudnak. Te is tudod, hogy ez milyen gyakori eset.

– Térjünk vissza Pettigrew-ra – mondta Rehder. Szinte diadalmasan nézett a társára, mintha valami titka volna.

– Muszáj gyanúsítottként kezelnünk – mondta Waldman. – Mindig a férj az első számú gyanúsított. Biztosan tudta, hogy a felesége összeszúrta a levelet Porter Greenel. Pettigrew nincs elutazva, ma reggel látta a postás. Vagy a lövés előtt, vagy a lövés után távozott. Ha előtte, akkor Pettigrew tiszta. De ha utána, még akkor is elképzelhető, hogy nem hallotta a lövést. Szerintem azonban hallotta, mert mindenki másnál közelebb volt hozzá. A kérdés az, hogy mit tett, ha csakugyan hallotta.

Rehder összevonta a szemöldökét. – Ezek sose azt csinálják, ami a kézenfekvő volna, vagy nem? Az ember azt gondolná, hogy az első dolga bemenni a szobába, és amikor rájön, hogy nem tud, akkor hívni a rendőrséget. Csakhogy ez egy olyan ember, aki képes békésen eléldégni abban a házban, ahol a felesége közben viszonyt folytat a bérlővel. Vagy teljesen halvérű, és egyszerűen nem törődik a dologgal...

– Ez volt a helyzet – szúrta közbe Waldman.

– ...vagy teljesen elvesztette az önérzetét, közben azonban forr benne a düh. Amikor meghallja a lövést, arra gondol, hogy szeretne volna ő leadni ezt a lövést. És tudja, hogy valószínűleg mi is erre fogunk gondolni. Erre fogja magát, felhívja a rendőrséget egy utcai fülkéből, aztán

eltűnik. És amikor majd hazajön, ő lesz a legjobban meglepve.

Waldman bólintott. – De amíg nem tudunk beszélni vele, ez csak találgatás. Merő véletlen, hogy senki sem látta elmenni hazáról, aminthogy az is véletlen, hogy senki sem tett bejelentést a lövésről. Erre egyáltalán nem számíthatott, tehát arra sem számíthatott, hogy majd azzal védekezik, hogy ő nem tud semmit. Ha ez tényleg öngyilkosság volt, akkor én azt mondom, Pettigrew nem hallotta a lövést, és nem is ő jelentette be. Akár a lövés előtt távozott, akár utána, sejtelve sincs róla, hogy hullák hevernek szanaszét a házában.

– Vagyis megint ott tartunk, hogy nem öngyilkosság volt – szögezte le Rehder. – Ez esetben viszont valahogy ki kellett jutnia a lezárt házból. Tehát az a kérdés, hogyan csinálta.

– Szerinted hogyan?

– A padlófűtésen át. Nemcsak a szobát, hanem az előszobát is fűti. Nem is vetted észre? – kérdezte Rehder diadalmasan.

Waldman tekintete a padlófűtés rácsára ugrott, aztán vissza, Rehderre. – Mekkora ez az ember?

– Az egyik fiú végignézte a ruháit az emeleti szobában. Öt láb tíz hüvelyk magas lehet, a súlya körülbelül százhatvan font, nyolc és feles cipőt hord, harmincnyolcas inget, harminckilences öltönyt. Éppen elég kis termetű. A függőleges rácsozatot csak egy pöcök tartja. Nézzük meg, hogy van-e rajta ujjlenyomat, aztán majd meglátjuk.

– Ugye nem ugratsz, Max?

– Ugyan már, főnök. Ha ez gyilkosság, akkor a tettesnek valahogy ki kellett jutnia a szobából. Hacsak nem a bezárt szoba rejtélyével állunk szemben. Annak viszont nincs megfejtése.

Waldman felsóhajtott, és lepillantott egy foltra, amely a dohányzóasztal sarkánál éktelenkedett a szőnyegen.

– Sajnos – mondta. – Pedig jó lett volna, ha legalább egyszer összejön.

Tizenhat perccel három előtt Joe Pettigrew a hollywoodi köztemető egyik csendes sarkában sétálgatott egy néptelen sétányon. Nem volt teljes a csend, de ez a hely legalább elég távol esett mindentől, és nemigen járt erre senki. Szép zöld és hűvös volt a fű. Egy kis kőpad állt a sétány szélén. Leült rá, és elnézte a vele szemközt magasodó márvány síremléket, mely körül angyalok repkedtek. Látszott rajta, hogy nagyon drága lehetett. A felirat betűi valamikor aranyozottak voltak. Elolvasta a nevet. Régi emlékeket ébresztett benne, letűnt dicsőségre emlékeztette, s egy olyan korra, amikor a mozivászon csillagai még úgy éltek, mint egy indiai maharadzsa, és úgy haltak, mint egy vérbeli herceg. Tulajdonképpen szinte szerény nyughely egy olyan ember számára, aki valamikor annyira híres volt. Nem is emlékeztet arra a csiricsaré műédenkertre, amely a folyó túlsópartján terpeszkedik.

Réges-régen, egy tovatűnt, talmi világban. A házilag főzött gin, a gengszterháborúk, a tizszázalékos bankkamat, a féktelen murik korában, melyeken magától értetődött, hogy mindenki eszméletlenre issza magát. Amikor revük nézőterén is füstöltek a szivarok. Annak idején mindenki egyfolytában szivarozott. A páholyok fölött vastag füstfelhő lebegett. A szellőzés huzatja behozta a színpadra is. Mindig az orrában érezte, amikor ott billegett tizenöt láb magasán a biciklijén, amelynek olyan kereke volt, mint egy görögdinnye. Joe Meredith – a Biciklis Bohóc. Nagyszerű artista volt. Nem tartozott a legnagyobbak közé – de hát egy ilyen számmal nemigen lehetett kiugrani viszont

toronymagasan volt a közönséges akrobaták fölött. Végtére is magánszám volt. Jó nagyot lehetett esni benne. A nézőtérrel nézve könnyűnek látszik a mutatvány, ugye? De tessék csak egyszer megpróbálni és utána csinálni – tarkóra esni tizenöt láb magasból, a kemény deszkákra, aztán könnyedén talpra szökkenni, úgy, hogy még a kalap se billenjen le az ember fejéről, miközben egy arasznyi, füstölgő szivar áll ki a szélesre kifestett szája sarkából.

Elgondolkodott, hogy vajon mi történnék, ha most próbálná megcsinálni a régi mutatványt. Valószínűleg eltörne négy bordája, és átszúrná a tüdejét.

Egy fiatalember jött feléje a sétányon. Az a fajta szívós kölyök, aki kabát nélkül jár, akármilyen legyen az idő. Hús-huszonegy éves, sűrű, fekete, zsíros haj, keskeny, fekete szem, olajos arcbőr, hasig kigombolt ing, izmos, szórtelen mellkas.

Megállt a pad előtt, és egy gyors pillantással felmérte Joe Pettigrew-t.

– Van egy szál gyufája?

Joe Pettigrew felkelt a padról. Ideje volt hazamenni. Elővett a zsebéből egy levél papírgyufát, és odanyújtotta a fiatalembernek.

– Kösz. – A fiatalember előhúzott egy szál cigarettát az ingzsebéből, és lassan rágyújtott. Közben ide-oda ugrált a szeme. Ahogy bal kézzel visszaadta volna a gyufát, hirtelen hátrapillantott.

Joe Pettigrew kinyújtotta a kezét a gyufáért. Ekkor a fiatalember egy gyors mozdulattal benyúlt az ingébe, és előrántott egy rövid csövű pisztolyt.

– Ide a tárcát, haver!

Joe Pettigrew ágyékon rúgta. A fiatalember összegörnyedt, és kiverte a verejték. Nem ejtette el a

fegyvert, de a csöve most már lefelé nézett. Szívós gyerek volt. Joe Pettigrew tett egy lépést előre, és kirúgta a kezéből a pisztolyt. Mire a fiatalember utánanyúlhatott volna, már Joe Pettigrew-nál volt.

A gyerek kapkodva szedte a levegőt. Látszott rajta, hogy elég nyomorultul érzi magát. Joe Pettigrew egy kicsit meg is sajnálta. Most rajta volt a sor. Azt csinálhatott volna, amit akar. De ő nem akart semmit. Még mondani se. Ilyen kemény gyerekekkel van tele a világ. Ez már az ő világuk. Porter Green világa.

Ideje volt hazamenni. Elindult a napsütötte sétányon, és hátra se nézett. Amikor egy zöldre pingált szemetesbödönhöz ért, beleejtette a fegyvert. Akkor hátrafordult, de a fiatalembernek a színét sem látta már. Alighanem igyekezik eltűnni a helyszínről, és közben valószínűleg nagyokat nyög. Talán még futásnak is eredt. De hová fusson az ember, ha megölt valakit. Sehová. Inkább szépen hazamegy. Elmenekülni nagyon bonyolult dolog. Alaposan meg kell gondolni, és fel kell készülni rá. Idő kell hozzá, pénz meg álruha.

Megfájdult a lába, és elfáradt. De most már legalább megihatott valahol egy kávé, és felszállhatott egy buszra. Jobban tette volna, ha vár egy kicsit, és kiterveli a dolgot. Erről is Augustus Bingo professzor tehet. Attól a portól minden olyan egyszerű lett. Mintegy olyan egérutat kínált a számára, amely nem is volt rajta a térképen. Ő meg kihasználta a lehetőséget, de kiderült, hogy az egérút nem vezet sehová, csak egy zárt udvarba, ahol egy veszett eb várta. Olyan helyzetbe került tehát, hogy ha van egy kis szerencséje, és elég gyors, akkor talán sikerül oldalba rúgnia a kutyát, hogy visszamenekülhessen arra, amerről jött.

Benyúlt a zsebébe, és megfogta Bingo professzor dobozkáját – egy kicsit begyűrődött az oldala, a tartalma részben kiszóródott a zsebébe, de azért még használható volt. Főleg, ha tudná, hogy mire használja, de most már valószínűtlen volt, hogy bármi is az eszébe jusson.

Nagy kár, hogy Bingo professzor nem tüntette fel a névjegyén a valódi címét is. Joe Pettigrew-nak kedve lett volna felkeresni, hogy kitekerje a nyakát. Egy ilyen elvetemült fráter rengeteg kárt okozhat még. Százszor többet, mint egy Porter Green.

Persze egy olyan körmönfont alak, mint Bingo professzor, nyilván erre is gondolt. Még ha volna is valami néven nevezhető irodája, akkor is biztosan hiába keresné ott – hacsak nem akarja ő is, hogy megtalálja.

Joe Pettigrew végül is nem ült buszra, hanem gyalog ment.

Waldman hadnagy már messziről meglátta, hogy közeledik, sőt fel is ismerte, jóval azelőtt, hogy Joe Pettigrew befordult volna a házhoz felvezető keskeny betonjárdára. Pontosan olyan volt, mint amilyennek Waldman képzelte: sovány férfi szürke öltönyben, a mozgása pontos, fegyelmezett. Termetre és súlyra is éppen olyan, mint amilyennek lennie kellett.

– Oké – mondta, és felállt az ablakhoz húzott székből. – Semmi rámenősködés, Max. Előbb finoman kipuhatóljuk az ürgét.

A rendőrségi kocsit már korábban elküldték a ház elől, hogy a sarkon túl várakozzék. Az utca ismét csendes volt. Nem volt rajta semmi, ami bárkinek is feltűnhetett volna. Joe Pettigrew befordult a betonjárdára, és elindult a veranda felé. Félúton megtorpant, rálépett a fűre, és elővett egy zsebkést. Lehajolt, és közvetlenül a tövénél levágott egy

pitypangot. A pengét gondosan megtörölgette a fűben, aztán behajtotta a kést, és zsebre tette. A levágott pitypangot elhajította a ház sarka felé.

– Ezt én nem veszem be – suttogta Rehder rekedt hangon. – Ki van zárva, hogy ez kinyírt ma valakit.

– Most látta meg az ablakot – mondta Waldman, visszahúzódva a szoba árnyékába, de kerülve a hirtelen mozdulatokat. A lámpákat eloltották, és a rádiót is már régen elzárták. Joe Pettigrew az előkert fűvén állva nézte a betört ablakot. Sietős léptekkel felment a verandára, és megállt az ablak előtt. Kicsit megrángatta a szűnyoghálót, hogy lássa, enged-e. Eleresztette a háló keretét, és felegyenesedett. Nagyon különös kifejezés ült az arcán. Aztán gyorsan az ajtó felé fordult.

Mire odaért, az ajtó kinyílt előtte. Bentről Waldman nézett rá komoly tekintettel.

– Ön bizonyára Mr. Pettigrew – mondta udvariasan.

– Igen. Joe Pettigrew vagyok – válaszolta a sovány, kifejezéstelen arc. – Ön kicsoda?

– Rendőr vagyok, Mr. Pettigrew. Waldman rendőrhadnagy. Kérem, jöjjön be.

– Ön rendőr? Betörés történt? Láttam, hogy az ablak...

– Nem, Mr. Pettigrew. Nem volt betörés. Mindent el fogunk magyarázni. – Félreállt az ajtóból, és Joe Pettigrew belépett a házba. Levette a kalapját, és feltette a fogasra – mint máskor is.

Waldman odalépett hozzá, és gyors mozdulatokkal végigtapogatta a testét.

– Bocsásson meg ezért, Mr. Pettigrew. De hozzátartozik a munkámhoz. A kollégám, Rehder őrmester. A hollywoodi kapitányságtól jöttünk. Menjünk be a nappaliba.

– Nem ez a nappalink – mondta Joe Pettigrew.

– Ez a szoba is ki van adva. A bérlő használja.

– Tudjuk, Mr. Pettigrew. Azért csak nyugodtan foglaljon helyet.

Joe Pettigrew leült, és hátradőlt. A szeme körbepásztázta a szobát. Észrevette a krétavonalakat a szőnyegen, és a fehér port, ami az ujjlenyomatrögzítők után maradt ott. Előrehajolt a széken, hogy közelebbről is megnézzze, amit látott.

– Mi ez, kérem? – kérdezte méltatlankodva.

Waldman és Rehder szigorú arccal nézett rá. -

Hány óra volt, amikor elment itthonról? – kérdezte Waldman, és kényelmesen hátradőlt, majd rágyújtott egy cigarettára. Rehder előregömyedve ült a szék szélén, jobb kezét a térdére támasztva. A revolverét jobb oldalt, hátul, a derekára szíj az-va viselte, egy kis bőrtokban. Nem szerette a vállra felcsatolható tokokat. Ez a Pettigrew egyáltalán nem úgy festett, mint akit a revolver tusával kell lecsitítani. De az ember sohasem tudhatja.

– Hogy hány óra volt? Nem emlékszem. Dél tájt lehetett.

– És hová ment?

– Sétálni. Egy kicsit sétálgattam a köztemetőben. Ott fekszik az első feleségem.

– Tehát az első felesége – mondta Waldman könnyed hangon. – És azt nem tudja véletlenül, hogy a mostani felesége hol van?

– Valószínűleg elment valahová a lakóval. Porter Greennek hívják az illetőt – mondta Joe Pettigrew nyugodtan.

– Csak úgy elmentek? – kérdezte Waldman.

– Csak úgy elmentek. – Joe Pettigrew szeme megint a szőnyegre tévedt, a krétavonalakra meg arra a sötét foltra.

– Ha az urak most azt akarják mondani, hogy...

– Egy pillanat türelmet – szakította félbe Waldman, meglehetősen udvariatlanul. – Volt önnek valami oka arra, hogy felhívja a rendőrséget? Akár innen, akár útközben valahonnan?

Joe Pettigrew a fejét ingatta. – Amíg a szomszédok nem teszik szóvá, minek telefonáljak?

– Nem értem – mondta Rehder. – Miről beszél ez itt?

– Elég lármások voltak, igaz? – kérdezte Waldman, ő ugyanis megértette, miről beszél Joe Pettigrew.

Pettigrew bólintott. – Viszont az ablakokat csukva tartották.

– És zárva is? – kérdezte Waldman mintegy csak mellékesen.

– Mindig nevezhetnékem van – vetette oda Joe Pettigrew ugyanolyan mellékesen –, amikor egy rendőr ilyen ravasz kérdéseket tesz fel. Honnan a fenéből tudhatnám, hogy bereteszték-e az ablakokat?

– Jól van, Mr. Pettigrew, ha önt zavarja, többet nem teszek fel ilyen ravasz kérdéseket – mondta Waldman, és kedvesen rámosolygott Joe Pettigrew-ra. – De közlöm önnel, hogy az ablakok be voltak reteszelve. Ezért kellett a járőrnek betörni az ablakot, hogy be tudjanak jönni. Most pedig térjünk rá arra, hogy miért kellett a járőrnek behatolni a házba.

Joe Pettigrew rezenéstelen arccal nézett a két nyomozóra. Nem szabad válaszolni a kérdéseikre, gondolta. Majd ők maguk elmondják a válaszokat. Nem bírják ki, hogy ne beszéljenek. Imádják a hangjukat hallani. És Joe Pettigrew hallgatott. Waldman viszont folytatta:

– Valaki betelefonált, és jelentette, hogy lövést hallott ebből a házból. Arra gondoltunk, hogy esetleg ön lehetett a

telefonáló. Valójában nem tudjuk, ki lehetett az. A szomszédok azt állítják, hogy nem hallottak semmit.

Most nem szabad hibázni, mondta Joe Pettigrew magában. Jó lenne megbeszélni a dolgokat Josephfel. Tisztán érzem, hogy eddig minden jól halad, de ezek a fiúk nem buták. Főleg az a halk szavú, akinek olyan zsidós szeme van. Kedves fiú, de nem lehet átejteni. Lássuk tehát a helyzetet. Arra jövök haza, hogy a ház tele van rendőrökkel, akik azt mondják, hogy valaki betelefonált, mert valami lövést hallott. Az utcai szoba ablaka be van törve, a szobát meg felforgatták, mert mindent átkutattak. Meg van egy sötét folt a szőnyegen, ami lehet, hogy vér. Ezek a krétavonalak meg talán egy hulla helyzetét mutatják. Gladys pedig nincs sehol, és Porter Green is eltűnt. Vajon hogyan viselkednék, ha nem tudnék semmit? Esetleg egyszerűen csak köpök az egészsre. Azt hiszem, az jó lesz. Nem érdekel, hogy mit gondol ez a két zsarú. Hiszen, ha meggondolom magam, és úgy döntök, hogy nem akarok itt lenni, akkor csak fogom magam, és eltűnök. De várjunk csak. Ez nem oldana meg semmit. Itt gyilkosság történt, és ráadásul egy öngyilkosság is. Más magyarázat nincs. Ehhez kell tartanom magamat. Ha pedig gyilkosság és öngyilkosság kombinációjával állunk szemben, akkor akár maradhatok is. És én teljesen tiszta vagyok.

– Páros öngyilkosság – mondta Joe Pettigrew fennhangon, mintegy elgondolkozva. – Nem feltételeztem volna ilyesmit Porter Greenről. De a feleségemről se... Gladysról. Annál sokkal felszínesebb és önzőbb nő volt.

– Egyelőre senki sem mondott még egy szót sem hullákról, Mr. Pettigrew – csapott le Rehder.

Ilyen az igazi rendőr, gondolta Joe Pettigrew. Pont olyan, mint a filmekben. Ez nem fog zavarba hozni. Bosszantja, ha

valakinek saját gondolatai vannak, vagy levon egy nyilvánvaló következtetést. Soha életemben nem hallottam még olyan vaskos hülyeséget, mint ez az előbbi megjegyzés. Fennhangon azonban így szólt:

– Önnek nem magától értetődő?

Waldman finoman elmosolyodott. – Mr. Pettigrew, a betelefonáló csak egy lövést hallott. Ha az ügyeletes pontosan vette fel a bejelentést. Minthogy azonban nem ismerjük az informátor kilétét, őt magát még nem tudtuk kihallgatni. De nem páros öngyilkosságról van szó. Erről biztosíthatom. És minthogy most már nem is próbálok ravaszkodni – önnel ellentétben –, nem is akarom titkolni, hogy a járőr ott találta meg Porter Green holttestét, ahol ön most azt a sötét foltot látja a szőnyegen. Oda folyt a melléből a vér. Egyébként nem nagyon vérzett. A lövés szíven találta... és meglehetősen pontos lövés volt, melyet olyan távolságból adtak le, ami fölöttébb valószínűtlenné teszi az öngyilkosságot. Előzőleg Porter Green heves dulakodás után megfojtotta az ön feleségét.

– Úgy látszik, mégse értett annyira a nőkhöz, mint hitte magáról – mondta Joe Pettigrew.

– Nocsak! A barátunk úgy reszket a felindultságtól, mint a nyárfalevél – jegyezte meg Rehder gúnyosan.

Waldman egy mozdulattal leintette az őrmestert, de közben nem tűnt el a mosoly az arcáról. – Ne szellemeskedj, Max – mondta, oda se pillantva a társára. – Mr. Pettigrew nagyon intelligens, józan gondolkodású ember. Nem sokat tudunk a családi életéről, de éppen eleget ahhoz, hogy feltételezzük, a házassága nem volt nagyon boldog. Egyszerűen nem óhajtja a gyász hamis látszatát kelteni. Így van, Mr. Pettigrew?

– Pontosan.

– Mindjárt gondoltam. Továbbá, mivel Mr. Pettigrew nem hülye, a szoba feldúlt állapotából, a mi jelenlétünkből és a viselkedésünkből bizonyára azonnal levonta azt a kézenfekvő következtetést, hogy valami nagyon komoly dolog történhetett. Érted, Max? Talán még számított is rá, hogy előbb-utóbb bekövetkezik valami ilyesmi.

Joe Pettigrew a fejét ingatta. – Egyszer az egyik férfi ismerőse már csúnyán összeverte – mondta higgadtan. – Mivel nem azt kapta tőle, amire számított. De a többiek is mind csalódtak benne. Egyszer dühében engem is össze akart verni.

– És vajon miért nem tette meg? – kérdezte Waldman, mintha a világ legtermészetesebb dolga lett volna, ahogy a Pettigrew-ház élt – egy fedél alatt férj, feleség és Porter Green, az albérlő, vagy helyette valaki más, aki azonban ugyanolyan, mint Porter Green.

Joe Pettigrew is elmosolyodott, de még Waldmannál is finomabban. Ezt nem fogja az orrukra kötni. Nem fogja elárulni, milyen fizikai képességei vannak, melyeket egyébként csak ritkán használt ki, és csakis kritikus pillanatokban. Mintegy végső tartalékként tekintett ezekre, akárcsak Bingo professzor tubákja maradékára.

– Talán, mert úgy gondolta, hogy nem lenne érdemes – felelte.

– Maga aztán igazi férfi – gúnyolódott Rehder, akit úgy elöntött az undor, mint az epe.

– Mint már említettem – folytatta Waldman higgadtan és zavartalanul –, a látványból, ami itt fogadott bennünket, arra következtettünk, hogy meglehetősen heves jelenet játszódhatott le ebben a szobában. A férfi arca csúnyán össze volt karmolva, a nő teste pedig csupa zúzódás volt – a fojtogatás szokásos jelein kívül is –, ami nem épp kellemes

látvány egy érzékeny lélek számára. Ön érzékeny lélek, Mr. Pettigrew? De ha netán az volna is, kénytelen vagyok megkérni, hogy azonosítsa a neje tetemét.

– Ez nagyon aljas megjegyzés volt, hadnagy úr.

Waldman elvörösödött, és az ajkába harapott.

Ő maga nagyon is érzékeny ember volt. Pettigrewnak igaza volt. – Bocsánatot kérek – mondta, mintha komolyan gondolta volna. – Most már tudja, hogy mi fogadott bennünket, amikor ide érkeztünk. Minthogy ön a férj – és minthogy egyelőre bizonytalan, hogy ön mikor távozott innen –, magától értetődnék, hogy ön a gyanúsítottja legalább az egyik, de esetleg mindkét gyilkosságnak is.

– Mindkettőnek? – kérdezte csodálkozva Joe Pettigrew. Látszott rajta, hogy ezúttal őszintén meg van lepve, és azonnal tudta is, hogy ezt hiba volt kimutatni. Megpróbálta jóvátenni. – Értem már, mire gondol. A karmolások Porter Green arcán... és a zúzódások a feleségem testén... még nem bizonyítják, hogy Porter Green fojtotta meg Gladyst. Az is elképzelhető, hogy előbb lelöttem Porter Greent, aztán megfojtottam a feleségemet... aki eszméletlen vagy legalábbis magatehetetlen volt az ütlegektől.

– Ez a pasas teljesen érzéketlen – mondta Rehder, szinte álmélgodva.

– Ez nem így van, Max – mondta Waldman elnézően. – Mr. Pettigrew-nak is vannak érzelmei. Csak épp már nagyon régóta együtt él ezekkel az érzelmekkel. És ezek nagyon is mély érzelmek, nemdebar, Mr. Pettigrew?

Joe Pettigrew azt felelte erre, hogy valóban. Nem volt benne biztos, hogy sikerült helyrehoznia az előbbi hibát, de bízott benne, hogy talán mégis.

– Porter Green sebe korántsem mondható tipikusnak öngyilkosok esetében – folytatta Waldman. – Akkor sem

lenne tipikusnak mondható, ha egy olyan embert képzelnénk magunk elé, aki higgadtan és megfontoltan úgy dönt, hogy megöli magát, mert úgy véli, elegendő oka van erre – mármint, ha létezik egyáltalában higgadt és megfontolt öngyilkosság. Habár némely esetben valóban ez a látszat. De egy olyan ember esetében, aki közvetlenül ezt megelőzőleg vad dulakodásban vett részt – nos, képtelenség, hogy ilyen lelki állapotban elartsa magától a fegyvert, amilyen távolra csak tudja, majd eltökélten, és pontosan a szívére célozva, meghúzza a ravaszt – ezt senki sem hiheti komolyan, Mr. Pettigrew. Senki.

– Tehát én tettem – mondta Joe Pettigrew, farkasszemet nézve Waldmannal.

Waldman viszonzta a pillantását, majd elfordult, és elnyomta a cigarettáját egy sárga üveg hamutartóban. Addig dörzsölte a csikket, amíg szét nem mállott. Úgy folytatta, hogy közben nem nézett Pettigrew-ra, mint aki csak hangosan gondolkodik, teljes nyugalomban.

– Két dolog szól ez ellen. Pontosabban, csak szolt. Először is az, hogy az ablakok be voltak reteszelve... az összes ablak. Továbbá ennek a szobának az ajtaja is be volt zárva, bár önnek mint háziúrnak bizonyára van hozzá kulcsa... apropó, ugye, ön a háziúr?

– Igen, az enyém a ház – mondta Pettigrew.

– A kulcs nem nyithatta az ajtót, mert a záron kívül egy keresztpánt is van rajta. A konyhába vezető ajtót se lehet kinyitni, hacsak a másik oldalról el nem fordítják a reteszt. Van még egy csapóajtó is, amely az alagsorba vezet, annak azonban nincs más kijárata. Ezt is ellenőriztük. Eleinte tehát azt gondoltuk, hogy Porter Green bizonyára öngyilkos lett, mert a tett után senki nem távozhatott a szobából úgy,

hogy még az ajtót is beretteszelje maga után. De aztán megtaláltuk a megoldást.

Joe Pettigrew úgy érezte, égnek áll a haja. A szája kiszáradt, s a nyelve egyszerre óriásira dagadt. Kis híján elveszítette az önuralmát. Majdnem rávágta, hogy az lehetetlen. Nem létezik megoldás. Ha léteznék, Bingo professzor csak egy rossz vicc lenne. Mi a fészkes fenének ácsorgott volna az ablaknál, várva, hogy a rendőrök bemásszanak rajta, és aztán ő alig öt lépésre a hátuk mögött, kilépjen a verandára, és szépen elosonjon? Miért vállalta ő azt a sok kellemetlenséget, hogy kerülgesse az embereket az utcán, naphosszat ne igyon meg egy kávé, gyalog menjen mindenhová, és ne szólhasson senkihez, ha van kiút ebből a szobából, amit két hülye zsaru egykettőre megtalál?

Nem mondta ki hangosan. De már az is, hogy ezt végig gondolta, úgy látszik, kiült az arcára. Rehder még jobban előrehajolt ültében, és kidugta a nyelve hegyét. Waldman pedig nagyot sóhajtott. Érdekes, hogy se neki, se Maxnak nem jutott az eszébe, hogy esetleg ugyanaz a gyilkos is megölhette mindkét áldozatot.

– A padlófűtés – mondta hideg, szenttelen hangon.

Pettigrew-nak kimeredt a szeme. Lassan elfordította a fejét, és a padlófűtés két rácsára bámult, melyek közül az egyik vízszintesen, a padló síkjában volt, a másik függőlegesen, a szoba és az előszoba közötti válaszfalba süllyesztve. – A padlófűtés – mondta maga elé, Waldmanra pillantva.

– Hogyhogy a padlófűtés?

– A padlófűtést úgy tervezték, hogy ne csak ezt a szobát, hanem az előszobát is fűtse, és nyilván úgy képzelték, hogy onnan majd felszáll a meleg levegő a ház felső traktusába

is. A két hővezető cső között – a szobába menő, illetve az előszobába menő között – egy vaslemez van beépítve, melyet csak egy egyszerű csap tart. A lemez azt a célt szolgálja, hogy vagy az egyik, vagy a másik helyiségbe terelje a meleg levegőt. Tetszés szerint elfedi a két hővezető cső valamelyikét, vagy ha felhúzzák, amilyen helyzetben mi találtuk, akkor a meleg szabadon áramlik mind a két irányba.

– És ezen át tudna mászni egy ember? – kérdezte Joe Pettigrew álmélkodva.

– Akárki nem. De maga, igen. A lemez nagyon könnyen mozgatható. Kipróbáltuk. Az egyik technikus át is mászott rajta. A rendelkezésre álló hely körülbelül három arasz széles és öt arasz magas lehet. Vagyis maga bőven átfér rajta, Mr. Pettigrew.

– Tehát szépen megöltem őket, majd ezen az úton távoztam – mondta Joe Pettigrew. – Meg kell állapítanom, hadnagy úr, hogy zseniális vagyok. Aztán persze visszatettem a rácsokat a helyükre.

– Az már gyerekjáték volt. A rácsok nincsenek lecsavarozva, csak a súlyuk tartja őket a helyükön. Kipróbáltuk, Mr. Pettigrew. Tudjuk. – Beletúrt sötét, hullámos hajába. – Sajnos, mindazonáltal még nem minden kérdésre tudjuk a választ.

– Csakugyan? – Joe Pettigrew halántékán lüktetni kezdett egy ér. Úgy vert, mint egy dühös kis kalapács. Joe Pettigrew fáradt volt. A kis fáradalmak összeadódtak. Igen, most már nagyon fáradt volt. Benyúlt a zakója zsebébe, és megfogta a papírtörülközőbe csavart gyűrött kis skatulyát.

Erre a mozdulatra mind a két detektív megfeszült. Rehder a csípőjéhez kapott, és ültében áthelyezte a testsúlyát a lábára.

– Csak tubák van benne – mondta Joe Pettigrew.

Waldman felállt. – Adja ide – mondta éles hangon, és odalépett Joe Pettigrew-hoz.

– Csak tubák. Teljesen ártalmatlan. – Joe Pettigrew kihajtogatta a papírtörülközőt, és a padlóra ejtette. Aztán leemelte a dobozka töredezett fedelét. Ujjával megérintette a doboz alján lévő kiskanálnyi port. Már csak ennyi maradt. Két csipetnyi. Két csipet haladék.

Felfordította a dobozt, és a port kiszórta a padlóra.

– Sosem láttam még ilyen színű tubákot – mondta Waldman. Elvette az üres dobozt Joe Pettigrew-től. A kézírás nagyon elmosódott a gyűrött fedélen. Azért még olvasható volt, bár nem könnyen.

– Higgye el, hogy tubák – mondta Joe Pét' tigrew. – Nem méreg. Legalábbis nem az a fajta, amire ön gondol. Nekem már nem kell. Az eddigieken kívül mit sikerült még kielemeznie a hadnagy úrnak?

Waldman elhátrált Joe Pettigrew-től, de nem ült vissza a székére.

– A másik dolog, ami a gyilkosság ellen szól, az, hogy nincsen semmi értelme... mármint ha Green fojtotta meg a feleségét. Amíg ön nem utalt rá, nekem más eshetőség az eszembe se jutott. Ebből is látszik, Mr. Pettigrew, hogy ön milyen intelligens ember. Ha az ujjlenyomatok a felesége nyakán... melyek nagyon jól kivehetők... az ön kezétől származnak, akkor nincs tovább.

– Nem az én kezemtől származnak – mondta Joe Pettigrew. Kinyújtotta a kezét, a tenyerével fölfelé. – Ön is láthatja. Porter Greennek kétszer akkora keze van, mint nekem.

– Amennyiben ez így van, Mr. Pettigrew – folytatta Waldman, és beszéd közben egyre jobban felemelte a hangját –, és az ön felesége már halott volt, Porter Green pedig nem öngyilkos lett, hanem ön lőtte le, akkor nemcsak nagy ostobaság volt öntől elmenekülni a helyszínről, és névtelen telefoni bejelentést tenni, mert még ha ön szándékos emberölést követett is el, az esküdtszék úgyis csak erős felindulásban elkövetett emberölésben találta volna bűnösnek... azzal védekezhetett volna, és a védekezése teljesen meggyőző lett volna... hogy önvédelemből cselekedett. – Waldman most már majdnem kiabált, Rehder pedig önkéntelen csodálattal figyelte a főnökét. – Ha egyszerűen csak felemeli a telefont, felhívja a rendőrséget, és bejelenti, hogy lelőtte a bérlőjét, mert sikoltozást hallott, ezért pisztolyt ragadott, és lement a földszintre, ez az ember meg ott állt félmeztelenül, a karmolásoktól véres arccal, és rátámadt magára, maga meg... – Waldman leeresztette a hangját – lelőtte. Mintegy ösztönösen. Ez mindenki számára tökéletesen hihető lett volna – mondta befejezésül, halk hangon.

– A karmolásokat csak azután vettem észre, hogy lelőttem – szólalt meg Joe Pettigrew.

Halálos csönd lett a szobában. Waldman leesett állal bámult Joe Pettigrew-ra, miközben utolsó szavai szinte még ott lebegtek az ajkán. Rehder felkacagott. Hátranyúlt, és elővette a revolvert a derekára szíjazott tokból.

– Elszégyelltem magam – mondta Joe Pettigrew.

– Szégyelltem az arcába nézni. Miatta szégyenkeztem. De ezt önök úgysem értik. Önök nem éltek Gladyszel.

Waldman némán állt, leszegett állal, borús tekintettel. Tett egy lépést Joe Pettigrew felé. – Azt hiszem, végeztünk, Mr. Pettigrew – mondta halkán. – Nagyon érdekes volt,

és talán kissé fájdalmas is. Most pedig elmegyünk oda, ahová kell.

Joe Pettigrew nyerítve felkacagott. Waldman egy másodpercig eltakarta Rehdert. Ekkor Joe Pettigrew oldalvást kivetette magát a székéből, és esés közben megfordult a levegőben, mint egy macska. És már ott is termett az ajtónál.

Rehder utánakiáltott, hogy álljon meg. Aztán mindjárt lőtt is – hamarább, mint kellett volna. A lövés ereje átperitette Joe Pettigrew-t az előszobán. Kaszáló karokkal, félig megcsavarodott testtel zuhant neki a szemközti falának. A falnak háttal lecsúszott a padlóra. Ott is maradt ülő helyzetben, leesett állal és nyitott szemmel.

– Kemény fiú – mondta Rehder Waldmannak, miközben merev léptekkel kiment az előszobába.

– Lefogadom, főnök, hogy ő nyírta ki mind a kettőt.

Lehajolt, aztán mindjárt ki is egyenesedett, és eltette a revolverét. – Nem kell mentő – mondta kurtán. – Nem mintha céloztam volna. Nem is tudtam, mert élém álltál. – Waldman az előszobaaajtóban állt. Rágyújtott egy újabb cigarettára. Kicsit reszketett a keze. A kezét nézte, ahogy meglengette a gyufaszálat, hogy eloltsa a lángot.

– Neked eszedbe se jut, hogy talán mégis ártatlan volt?

– Az ki van zárva. Sok ilyet láttam én már.

– Sok milyet? – kérdezte Waldman hűvösen. Sötét szeme haragosan nézett az őrmesterre. – Láttad, amikor megmotoztam. Tudhattad, hogy nincs nála fegyver. Ha elfut is, milyen messzire juthatott volna? Nagyzolásból ölted meg. Semmi más okod nem volt rá.

Rehder mellett elhaladva kiment az előszobába, és lehajolt Pettigrew-hoz. Benyúlt a zakójába, és a szívére tette a kezét. Aztán felegyenesedett, és elfordult.

Rehdert közben már kiverte a verejték. Összehúzott szemmel nézett maga elé, és az egész arca eltorzult. Még mindig a kezében szorongatta a revolverét.

– Nem láttam, hogy megmotoztad – mondta rekedten.

– Ne nézz hülyének – mondta Waldman ridegen. – Még ha igazat mondanál... de *tudom*, hogy hazudsz.

– Letolhatsz, ha tetszik – mondta Rehder kissé remegő, fojtott hangon –, de azt nem tűröm, hogy hazugnak nevezd.

– Kissé megemelte a kezében tartott revolvert. Waldman megvetően lebiggyesztette az ajkát. Nem mondott semmit. Aztán kisvártatva Rehder félrebillentette a revolver hengerét, belefűjt a csőbe, majd eltette a fegyvert.

– Hibáztam – mondta feszült hangon. – Nevezd, aminek akarod. De keress magadnak más társat. Igen... hamarabb lőttem, mint kellett volna. És lehet, hogy a pasas ártatlan volt, ahogy mondod. Csak egy kicsit bolond. Mennyit kapott volna, ha egyáltalán elítélik? Egy évet vagy kilenc hónapot. Aztán, amikor kijön, boldogan éli az életét... Gladys nélkül. Én meg ezt mind elrontottam neki.

– Igen. Bizonyos értelemben bolond volt – mondta Waldman szinte már szelíden –, ez kétségtelen. De az is kétségtelen, hogy mind a kettejüket meg akarta ölni. Minden jel erre mutat. Mind a ketten tudjuk. Aminthogy azt is, hogy nem a padlófűtésen át jutott ki.

– Hogyhogy? – horkant fel Rehder, és a szeme majdnem kiugrott a helyéből.

– Figyeltem az arcát, amikor elmondtam neki az elméletedet. Mindenből, amit mondtam neki, ez volt az egyetlen dolog, ami igazán meglepte.

– Márpedig más útja nem volt.

Waldman bólintott, aztán megvonta a vállát. – Mondjuk úgy, hogy mi nem találtunk más megoldást... és most már

nem is kell törnünk rajta tovább a fejünket. Megyek, és beszólok a központnak.

Rehder mellett elhaladva, bement a nappaliba, és letelepedett a telefonhoz.

Ekkor megszólalt az ajtócsengő. Rehder előbb odapillantott Pettigrew-ra, aztán az ajtóra nézett. Halk léptekkel végigment az előszobán. Körülbelül tenyérnyire kinyitotta az ajtót. Egy magas, csontos, sovány arcú férfit látott maga előtt, cylinderben és estélyi köpenyben, bár Rehder tulajdonképpen nem tudta azonosítani ezt a ruhadarabot. A férfi sápadt volt, és mélyen ülő, fekete szeme volt. Megemelte a cylinderét, és kissé meghajtott a magát.

– Mr. Pettigrew?

– Most nem ér rá. Ki keresi?

– Ma reggel itt hagytam a számára egy kis árumintát egy újfajta tubákból. És most aziránt érdeklődnék, hogy van vele megelégedve.

– Azt üzeni, hogy nem kell neki tubák – mondta Rehder. Elég furá madár. Vajon honnan szalajtották? Talán meg kellene nézetni azt a port, hogy nem kokain-e.

– Nos, ha esetleg mégis, Mr. Pettigrew tudni fogja, hogy hol talál meg – mondta Bingo professzor udvariasan. – A vizontlátásra. – Megérintette a cilindere karimáját, és megfordult. Lassan, méltóságteljesen lépkedett. Még csak három lépést tett, amikor Rehder utána szólt azon a goromba zsaruhangján, amit manapság már nem használt olyan sűrűn, mint valamikor. – Jöjjön csak vissza, dokikám, egy percre. Szeretnénk egy kicsit elbeszélgetni magával arról a tubákról. Én inkább valami másnak néztem, nem tubáknak.

Bingo professzor megtorpant, és visszafordult. Egyik karja sem látszott ki a köpenye alól. – Ön kicsoda? – kérdezte Rehder től szenvtelen, kihívó hangon.

– Rendőr vagyok. Ebben a házban gyilkosság történt, és elképzelhető, hogy a maga tubákja...

Bingo professzor nyájasan elmosolyodott. – Biztos úr, nekem csak Mr. Pettigrew-val van beszédem.

– Jöjjön vissza! – vakkantotta Rehder, és szélesre tárta az ajtót. Bingo professzor benézett az előszobába. Lebiggyesztette az ajkát, de egyébként nem mozdult.

– Nocsak, nem véletlenül Mr. Pettigrew az ott, a földön? – kérdezte. – Talán beteg?

– Sót! Halott. És még egyszer mondom: jöjjön vissza!

Bingo professzor előhúzta az egyik kezét a köpeny alól. Nem volt benne fegyver, bár Rehder már nyúlt a csípője felé. De aztán megnyugodott, és leeresztette a kezét.

– Halott! Csak nem? – mondta Bingo professzor, szinte derűs mosollyal. – Azért maga csak ne zavartassa magát, biztos úr. Bizonyára valaki lelőtte... vélhetőleg menekülés közben.

– Azonnal jöjjön ide! – kiáltotta Rehder, és megindult lefelé a lépcsőn.

Bingo professzor felemelte hosszú, fehér karját, és szomorúan legyintett. – Szegény Mr. Pettigrew, tulajdonképpen legalább tíz éve halott már. Csak nem vette észre.

Rehder közben leért a lépcső aljára. A legszívesebben újra előkapta volna a fegyverét. Volt valami Bingo professzor szemében, amitől a hideg futkosott a hátán.

– El tudom képzelni, hogy milyen bonyolult lehetett a nyomozás – mondta Bingo professzor udvariasan. – Nehéz ügy. De valójában nagyon egyszerű a megoldása.

Finom mozdulattal előhúzta a jobb kezét a köpenye alól. Hüvelykujját és mutatóujját összecsippentve tartotta. Majd az arcához emelte.

Bingo professzor felszippantott egy csipetnyi tubákokot.

A CERUZA

MEGJEGYZÉS

Húsz éve ez az első Marlowe-novellám, és kifejezetten az angol olvasók számára írtam. Az utóbbi időben már makacsul ellenálltam minden unszolásnak, hogy novellákat írjak, mert meggyőződésem, hogy nekem a regény a természetes műfajom, és most is csak azért hagytam magam rábeszélni erre az írásra, mert általam nagyra tartott emberek kértek rá, és mert már régóta terveztem, hogy egyszer megírom a maffiagyilkosságok módszertanát.

1959

Raymond Chandler

1

Kövérkés férfi volt. Sunyi mosolyától szélesre húzódott a szája, de közben vastag ajkát szorosán zárva tartotta, és a szeme ridegen kifejezéstelen volt. Ahhoz képest, hogy milyen kövérkés volt, lassú volt a járása. Pedig az ilyen testes emberek általában fürgék szoktak lenni, és szaporán lépkednek. Szürke, halszálkás öltönyt viselt, kézi festésű nyakkendőt, melyen egy bűvárlány volt látható, legalábbis részben. Tiszta ing volt rajta, ami némileg megnyugtató, és barna papucscipője, mely éppúgy nem illett az

öltönyéhez, mint a nyakkendője, és csillogott a cipőpasztától.

Oldalvást sasszézott el mellettem, ahogy kinyitottam neki a várószoba és a gondolkodószalonom közötti ajtót. Amint belül került az ajtón, gyorsan körülpillantott a szobában. Középsúlyú gengszter, mondtam volna rá, ha valaki megkérdez. És most az egyszer igazam is lett volna. Ha volt nála fegyver, alighanem a nadrágjába dugva viselte. A zakója szűkebb volt, semhogy ne dudorodott volna ki rajta, ha revolvertok van a hóna alatt.

Óvatosan helyet foglalt, én pedig leültem vele szemben, aztán egy darabig csak néztük egymást. Volt valami rókaszzerűen ravasz az arcában. Egy kicsit izzadt. Én igyekeztem érdeklődő, de ugyanakkor cseppet sem baráti képet vágni. Elvettem az asztról a pipámat, meg a szattyánbőr zacskót, amiben a pipadohányomat tartottam. Az ügyfelet cigarettával kínáltam.

– Nem dohányzom. – Rekedtes hangja volt, semmivel sem rokonszenvesebb, mint az öltözéke vagy az ábrázata. Mialatt én a pipámat tömködtem, benyúlt a zakójába, turkált egy kicsit a belső zsebében, és előhúzott egy bankjegyet. Megnézte, aztán odadobta elém az asztra. Ropogós, vadonatúj bankjegy volt. Egy ezerdolláros.

– Mondja, mentette meg már maga valakinek az életét?

– Előfordult.

– Akkor most mentse meg az én életemet is.

– Miről van szó?

– Azt hallottam, hogy maga tisztességes az ügyfeleivel.

– Azért vagyok ilyen szegény legény.

– Még mindig van két barátom. Ha maga beáll harmadiknak, megszédheti magát. Öt ezres üti a markát, ha kihúz a szarból.

– Milyen szarból?

– Nem nagyon beszédes ma reggel, Mr. Marlowe. Nem is sejti, hogy ki vagyok?

– Nem.

– Maga sose járt még Keleten, igaz?

– De, jártam már. Csak nem a maga köreiben forgolódtam.

– Maga szerint milyen köreim vannak nekem?

Kezdtem unni a dolgot. – Ne legyen már olyan mimóza, vagy fogja az ezresét, és tűnjön innen.

– Ikky Rosenstein vagyok. És örökre eltűnök, ha maga ki nem talál nekem valamit. És most találgathat.

– Nem fogok találgatni. Mondja el értelmesen, hogy mit akar, mégpedig sürgősen. Nem érek rá, hogy a maga süket dumáját hallgassam napestig.

– Ki akarok szállni a Cégből. És a nagyfőnökök nem szeretik az ilyesmit. Mindjárt arra gondolnak, hogy az ember tud valamit, amit megpróbál majd pénzzé tenni, vagy önállósítani akarja magát, vagy egyszerűen kiment belőle a szufla. Hát, belőlem kiment. Idáig lettem az egészszel. – Kinyújtott mutatóujját az ádámcsutkájához tartotta.

– Csináltam én mindenféle gazemberséget. Megfélemlítettem meg bántalmaztam embereket. De sosem öltem. A Céget ez mind nem érdekli. Csak az, hogy kitáncoltam a sorból. Fogják a plajbászt, és húznak egy vastag vonalat. Meg is üzenték, hogy kihúzták a nevemet. És hogy a fiúk már úton vannak. Én meg közben elkövettem egy nagy hibát. Las Vegasban próbáltam elbűjni. Arra gondoltam, eszükbe se jut, hogy éppen a saját barlangjukban keressenek. De nekik több eszük volt, mint nekem. Kiderült, hogy más is megpróbálta már ezt a trükköt, csak én nem tudtam róla. Amikor felültem a gépre,

hogy Los Angelesbe repüljek, nyilván valaki más is volt a gépen. Úgyhogy most tudják, hol dekkolok.

– Akkor költözzön el.

– Már késő. Követnek. – Tudtam, hogy igazat beszél.

– És miért nem intézték már el magát?

– Mert nem így intézik a dolgokat. Mindig specialistákkal dolgoztatnak. Maga nem tudja, hogy működik a Cég?

– De. Nagyjából tudom. Ül egy ember, mondjuk, valahol Buffalóban, akinek van egy tisztas kis vaskereskedése. Valaki más meg esetleg Kansas Cityben, akinek például tejcsarnoka van. Mindenkinek van valami jó kis fedőfoglalkozása. És mind jelentenek. New Yorkba vagy talán valahova máshova. Amikor aztán néha felülnek egy gépre, és elrepülnek Nyugatra, vagy máshová, ahová kell, már fegyver is van náluk, az aktatáskájukban. Mind csendes, jól öltözött úriemberek, és a gépen sose ülnek egymás mellé. A megjelenésükből ítélve lehetnének akár ügyvédek is, vagy adószakértők, vagy bármi más... a lényeg, hogy jó modorú urak legyenek, akiken nincs semmi feltűnő. Aktatáskája meg akárkinek lehet. Manapság már nők is hordanak aktatáskát.

– Ahogy mondja. És amikor kiszállnak a gépből, már várják őket, és elvezetik őket hozzám. De nem ám egyenesen a repülőtérre. Hanem kerülő utakon. Megvannak a módszereik. Ha én most esetleg elmennék a rendőrségre, azt is mindjárt tudnák, mert lesz ott valaki, aki jelenti. Talán még a városi tanácsban is ott ül az emberük. Volt már rá példa. A rendőrség azt mondaná, hogy kapok huszonnégy órát, ami alatt el kell hagynom a várost. De hova menjek? Mexikóba? Ott még rosszabb a helyzet, mint

itt. Vagy Kanadába? Az egy kicsit jobb, de szintén nem biztonságos. Ott is megvannak a kapcsolataik.

– És Ausztráliába?

– Nincs útlevelem. Huszonöt éve vagyok az Államokban... de illegálisan. Kiutasítani nem tudnak, csak ha rám bizonyítanak valami bűncselekményt. A Cég majd gondoskodik róla, hogy ne találjanak ellenem semmit. Ha netán mégis letartóztatnának, lesz majd egy bíró, aki huszonnégy órán belül szabadlábra helyeztet. És néhány kedves barátom ott fog várni rám a kapuban egy kocsival, hogy hazafuvarozzanak... csak oda sose fogok megérkezni.

Rágyújtottam. A pipám jól szeleit. Homlokráncolva lepillantottam a bankjegyre. Kétségkívül jól jött volna az ezres. A bankszámlám már a béka seggét csókolgatta.

– Hagyjuk a dumát – mondtam. – Tegyük fel – de ez csak feltevés! –, hogy ki tudok találni magának valamit. Akkor magának mi a következő lépése?

– Tudok egy jó helyet... csak nem tudom, el tudok-e jutni oda anélkül, hogy követnének. Ott letenném a kocsimat, és átülnék egy bérelt kocsiba. Azt leadnám a megyehatáron, és vennék egy használt kocsit. Aztán a cél felé felúton lecserélném egy új kocsira, valami kifutó modellre. Ennek most van a szezonja. Ilyenkor nagy árendemények vannak a régi modellekre, mert mindjárt kijönnek az új típusok. Nem spórolni akarok... csak egy tavalyi modell kevésbé feltűnő. Valami közepes méretű városba mennék, amit még nem szálltak meg a fiúk.

– Értem – mondtam. – A legutóbb valaki Wichitát emlegette. De lehet, hogy azóta már megváltozott a helyzet.

Dühösen nézett rám. – Maga csak ne akarjon okosabb lenni nálam, Marlowe.

– Azt maga ne írja elő nekem. Ha elvállalom ezt a melót, akkor nem fogadok el semmiféle játékszabályt. Legyen ez az ezres az előleg, a többit meg majd a végén fizeti. És maga se akarjon okosabb lenni nálam. Lehet, hogy kénytelen leszek kiszivárogtatni egyet s mást. Ha fűbe harapok, hozzon egy szál rózsát a síromra. Egyébként nem szeretem a vágott virágot. Szeretem nézni, ahogy nőnek. De magától elfogadom azt az egy szálát, mert olyan rokonszenves ember. Mikorra várja a gépet?

– A nap folyamán. New Yorktól idáig kilenc óra az út, úgyhogy körülbelül öt harminckor fog landolni.

– Hacsak nem San Diegó-i átszállással jönnek, vagy San Franciscón keresztül. Dagóból és Friscóból már rengeteg gép van. Szükségem lesz egy segítségre.

– Az istenit magának, Marlowe...

– Nyugalom. Ismerek egy fiatal nőt, aki alkalmas rá. Egy hajdani rendőrfőnök lánya, akinek az apja abba ment tönkre, hogy olyan becsületes volt. Ha megkínózzák, se szednek ki belőle semmit.

– Nincs joga kockára tenni a lány életét – mondta Ikky dühösen.

Ezen annyira meglepődtem, hogy leesett az állam, és nagyot koppant az asztalon. Lassan becsuktam a számat, és nagyot nyeltem.

– Te jó isten! Ennek az embernek szíve van!

– A trógerolás nem női munka – mondta mogorván.

Felvettem az asztról az ezrest, és megropogtattam az ujjaim közt. – Sajnálom, nyugta nincs – mondtam. – Nem szeretném, ha egy cetlin magával hordaná a nevemet. Ha egy kis szerencsém van, nem fog eldurvulni a dolog. Nem hagyom magam leiskolázni tőlük. Számomra csak egy út van. Most pedig adja meg a címét, és mondjon el mindent,

ami csak az eszébe jut. Neveket kérek, személyleírást a fiúkról, akiket látott már élet- nagyságban.

Megtette, amit kértem tőle. Elég jó megfigyelőnek bizonyult. Csak az volt a baj, hogy a Cég is pontosan tudta, hogy Ikky mit tud. Nyilván olyanokat fognak küldeni, akiket nem ismer.

Szótanul felállt, és kezét nyújtott. Kénytelen voltam kezét fogni vele, habár az a megjegyzése a nőkről egy kicsit megkönnyítette a dolgomat. Nyirkos volt a tenyere. Ha az ő helyében vagyok, az enyém is az lett volna. Biccentett, és búcsú nélkül távozott.

2

Csendes kis Bay City-i utca volt, ha vannak még egyáltalában csendes utcák ebben a mai beatnik világban, ahol az ember már egy ebédet sem ehet végig nyugodtan anélkül, hogy valami hím- vagy nőnemű hasbeszélő oda ne bőföggjön az orra alá egy szerelmes nyávogást, ami közben legalább olyan ódivatú, mint a turnőr, vagy mint amikor egy Hammond-orgonával próbálnak kedvet csinálni a vendégnek a leveshez.

A kis egyszintes ház olyan takaros volt, mint egy frissen vasalt kötény. Szép zöld volt a fű, melyet láthatólag nagy szeretettel gondoztak. A terméskövekkel kirakott kocsifelhajtó nem volt olajfoltos, és a mellette húzódó sövény úgy festett, mintha naponta stuccolná a borbély.

A fehér ajtón tigrisfejes kopogtató díszlett, fölötté kukucskálóablak, mellette pedig valami sűrű szitaszerű

dolog, amin úgy is ki lehetett szólni bentről, ha a kukucskálóablakot se nyitották ki.

Hajlandó lettem volna jelzalogkölcsőnt felvenni a bal lábamra, hogy egy ilyen házban lakhassam. De nem hittem, hogy erre valaha is sor fog kerülni.

Hallottam, ahogy odabenn megszólal a csengő harangjátéka, aztán kisvártatva kinyílt az ajtó. A fiatal nő halványkék sportinget viselt, s hozzá fehér sortot, amely szerintem rövidebb is lehetett volna. Szürkés-kék szeme volt, mélyvörös haja, és nagyon szép arcvonásai. Általában volt valami kis keserűség abban a szürkés-kék szempárban, mert nem tudta elfelejteni az apja szomorú sorsát, akinek az életét tönkretették a korrump hivatalnokok, meg egy kaszinóhajó tulajdonosa, egy gátlástalan gengszter. És azt se felejtette el, hogy bánatában az anyja is utána halt az apjának. Csak azzal tudta elfojtani magában a keserűségét, hogy szerelmes ifjakról és lánykákról irkált mindenféle hülyeséget különféle színes képes újságokba, de nem ez volt az élete. Igazság szerint nem is volt igazi élete. Tulajdonképpen csak vegetált, de volt annyi jövedelme az olajból, hogy ne legyenek gondjai. Pedig valójában olyan éles eszű és leleményes volt, mint egy jó zsarú. Anne Riordannak hívták.

Félreállt, hogy beengedjen, én pedig szinte süroltam, ahogy beléptem az ajtón. De persze én mindig tudtam, hol a határ. Anne becsukta utánam az ajtót, letette magát a kanapéra, majd következett a cigaretta-szertartás, de benne legalább volt annyi kurázszi, hogy maga gyújtson rá.

Megálltam a szobában, és körülnéztem. Volt néhány változás, bár nem sok.

- Szükségem van a segítségedre – mondtam.
- Mindig csak ilyenkor jössz.

– Van egy ügyfelem, egy kiugrott gengszter; azelőtt mindenes volt a Cégnél, vagy a Szindikátusnál, vagy a maffiánál, vagy nevezd ahogy akarod. Te is tudod, hogy a Cég nagyon is létezik, és annyi a pénze, mint a Rockefellernek. És azt is, hogy legyőzhetetlen, mert csak kevesen vannak, akik le akarják győzni, és mert az ügyvédek milliókat keresnek, az ügyvédi kamarát meg jobban érdekli a többi ügyvéd megvédése, mint Amerika érdekeinek a védelme.

– Te jó isten, Marlowe, valami hivatalra pályázol, és a választási beszédedet gyakorlod? Még sose hallottam tőled ilyen hazafias szöveget.

Keresztbe tette a lábát. Egyáltalában nem kihívón – mert nem az a fajta volt –, nekem azonban így is kissé megnehezítette a koncentrációt.

– Ne kalimpáld a lábaddal – mondtam. – Vagy vegyél fel egy hosszú nadrágot.

– A fene egyen meg, Marlowe. Te másra se tudsz gondolni?

– Jó, majd megpróbálom. Örülök, hogy legalább egy nőismerősöm van, aki nemcsak szép és bájos, de erényes is. – Nyeltem egyet, és folytattam. – Az ügyfeletemet Ikky Rosensteinnek hívják.

Nem mondhatnám, hogy nagyon daliás fiú, és semmi olyan nincs rajta, amit én rokonszenvesnek találnék... egyvalami kivételével. A fülem hallatára kijelentette, hogy szerinte a trógerolás nem női munka. Ezért a mondatáért vállaltam el a megbízást. Mert egy igazi gengszternek egy nő is csak annyi, mint egy zsák liszt. Használják a nőket, mint más, de ha úgy látják, hogy egy nőtől tanácsos megszabadulni, nem csinálnak belőle maguknak nagy gondot.

– Amit eddig mondtál, az csak a nagy semmi. Ne hozzak egy kávét, vagy egy italt, vagy valamit?

– Nagyon kedves vagy, de délelőtt nem iszom... bizonyos alkalmak kivételével, de ez most nem olyan alkalom. Kávét pedig majd csak később kérek. Ikky nevét kihúzták a listáról.

– Ezt meg hogyan értsem?

– Van egy lista. Valaki fog egy ceruzát, és kihúz róla egy nevet. Az a pasas halott ember. Persze, annak oka van, ha valakinek kihúzzák a nevét. Nem szórakozásból teszik. A Cég nem szórakozik. A számukra ez egyszerűen könyvviteli kérdés.

– És én mit tehetnék? De azt is kérdezhetném, hogy *te* mit tehetsz?

– Próbálkozhatok. Te meg abban segíthetsz, hogy megfigyeled, mikor szállnak le a gépről, és aztán hová mennek, mármint a fiúk, akikre rábízták a végrehajtást.

– Értem, de mit tudsz csinálni?

– Mondtam már. Próbálkozhatok. Ha egy éjszakai géppel jöttek, akkor már itt vannak a városban. Ha egy reggeli géppel, akkor csak öt óra tájt érkeznek. Vagyis bőven van még időnk. Ugye, tudod, hogy néznek ki?

– Hogyne tudnám. Naponta vendégeskednek nálam bérgyilkosok. Mindig whiskyvel kínálok őket, meg kaviáros szendviccsel. – Elmosolyodott. Erre én négy hosszú lépéssel átvágtam a barna mintás szőnyegen, felemeltem Anne-t a kanapéról, és egy csókot nyomtam az ajkára. Nem tiltakozott, de nem is fogta el a remegés. Visszaeresztettem a kanapéra, aztán leültem egy fotelbe.

– Úgy fognak kinézni, mint akármelyik rendes üzletember. Nem lesz rajtuk semmi feltűnő, nagyon szolidan lesznek öltözve, és nagyon jól nevelten fognak

viselkedni... amíg meg nem gondolják magukat. Aktatáska lesz náluk, mert abban hozzák majd a fegyvert, amely annyi kézen ment már át, hogy kinyomozhatatlan lesz a tulajdonos. Amikor elvégzik a feladatukat, a fegyvert majd egyszerűen eldobják. Valószínűleg revolvert használnak majd, de az sem elképzelhetetlen, hogy automatát. Hangtompítót nem fognak használni, mert attól néha beragad a fegyver, és a súlya megnehezíti a célzást. A gépen nem egymás mellett fognak ülni, de leszállás után úgy tesznek majd, mintha régi ismerősök lennének, csak épp a gépen nem vették észre egymást. Mosolyogva kezet ráznak, aztán kísértálnak a repülőtérrel, és ugyanabba a taxiba szállnak. Azt hiszem, egyenesen egy szállodába fognak menni. De aztán nemsokára tovább fognak állni, és valami olyan helyet keresnek maguknak, ahonnan megfigyelhetik Ikky mozgását, és kitanulhatják a szokásait. Nem fogják elsietni a dolgot, hacsak Ikky nem tesz valami olyasmit, amire kénytelenek lesznek lépni. Ebből mindjárt tudni fogják, hogy Ikkyt figyelmeztette valaki. Mivelhogy még maradt egypár barátja, legalábbis ezt állítja.

– Az ablakból fogják lelőni, az utca túloldaláról, mármint, ha lesz ott valami utca?

– Nem. Három lépésről fogják lelőni. Egy darabig követik, aztán hátulról megszólítják, hogy „Helló, Ikky”. Erre vagy megdermed, vagy megfordul. Ezek meg szitává lövik, eldobják a revolvereket, és beugranak egy kocsiba, amely ott vár majd rájuk. Egy másik kocsi pedig elvezeti őket a helyszínről.

– Annak a kocsinak ki lesz a sofőrje?

– Egy feddhetetlen honpolgár, aki büntetlen előéletű. A saját kocsijával. Az a feladata, hogy megtisztítsa az utat, és ha kell, ütközni is fog, véletlenül vagy akár szándékosan,

még rendőrautóval is. Aztán annyira el lesz majd keseredve, hogy potyogni fognak a könnyei, és eláztatja azt a szép monogramos ingét. A gyilkosok azonban addigra már messze járnak.

– Te jó isten – mondta Anne. – Hogy lehet ezek után normálisan élni? Ha sikerül a trükk, és megüssza, őt is meg fogják öletni.

– Nem hinném. Civilt nem ölnek. Ha rosszul sül el, mindig a fiúk viszik el a balhét. Ne felejtse el, hogy ezek a csúcsgengszterek üzletemberek.

Egyet akarnak: sok-sok pénzt. Csak akkor ölnek, ha úgy gondolják, hogy valaki az útjukban van, és egyáltalában nem élvezetből. És mindig van rá egy esély, hogy elszúrják. Nem nagyon valószínű, de előfordulhat. Alvilági gyilkosságot még soha senkinek sem sikerült kinyomozni. Én legfeljebb ha két-három kivételt tudok. Lepke Buchalter például villamosszékekben végezte. De emlékszel Anastasiára? O aztán igazán nagyon nagy főnök volt, és olyan, mint a kőszikla. Még nagyobb is, mint kellett volna. Ceruza.

Anne megborzongott. – Azt hiszem, nekem most jót tenne egy ital.

Rámosolyogtam. – Látom, kezdesz svungba jönni. Ami az italt illeti, én is megadom magam.

Behozott két pohár szódás whiskyt. Ittunk egy kortyot, aztán így szóltam: – Ha kiszűrod őket, vagy legalábbis azt hiszed, hogy kiszűrtad, kövesd őket, de ne kockáztass. Ha szállodába mennek – és tíz az egyhez, hogy szállodába fognak menni –, te is jelentkezz be, és aztán hívj fel. Addig hívogass, amíg el nem érsz.

Anne tudta az irodai számomat, és azt is tudta, hogy még mindig a Yucca Avenue-n lakom.

– Elképesztő pasas vagy – mondta. – Mindent elérsz a nőknél, amit csak akarsz. Hogy lehet az, hogy én még mindig szűz vagyok huszonnyolc éves koromra?

– Kár, hogy nincs belőled több. Miért nem mész férjhez?

– Kihez? Valami cinikus szoknyavadászhoz, aki már teljesen kiégett, és csak a régi trükkökből él? Egyetlen rendes embert sem ismerek... téged kivéve. Engem nem lehet levenni a lábamról egy csábmosollyal.

Odaléptem hozzá, felhúztam a kanapéról, és megcsókoltam. – Én legalább becsületes vagyok – mondtam szinte suttogva. – Az is valami. Csak sajnós már nagyon elhasználódtam, nem vagyok én való egy olyan lányhoz, mint te. Sokat gondoltam rád, nagyon kívántalak, de a pillantásodból mindig tudtam, hogy jobb lesz, ha lelépek.

– Szakíts le – mondta halkán. – Nekem is vannak álmaim.

– Nem tehetem. Nem ez az első eset nálam. Túl sok nőm volt ahhoz, hogy téged megérdemeljelek. Na, meg kell mentenünk egy ember életét. Megyek.

Felállt, és komor arccal nézte, ahogy távozom.

A nők, akiket a magáévá tesz az ember, és a nők, akiket sosem kap meg – két külön világ. Egyiket sem nézem le. Én mind a két világban otthon vagyok.

3

A Los Angeles-i nemzetközi repülőtéren nem engedik az embert a gépek közelébe, hacsak nem utazni készül. Végig lehet nézni, ahogy leszállnak, legalábbis ha az ember jó helyen áll, de aki az utasokra is kíváncsi, annak egy

korlátnál kell várakoznia. És a repülőtéri épületek se könnyítik meg az ember dolgát. Innentől Jeruzsálemig tartanak, és tyúkszem nő a lábán, mire eljut a TWA-tól az American épületéig.

A tábláról leírtam magamnak az érkezési idő- két, aztán föl s alá járkáltam a repülőtéren, mint egy kutya, amely elfelejtette, hogy hol kaparta el a csontját. Közben gépek érkeztek, gépek indultak, hordárok cipekedtek, utasok izzadtak, rohantak a gépükhöz, gyerekek nyivákoktak, és a hangosbeszélő bömbölése minden más hangot elnyomott.

Többször is elmentem Anne mellett. Ügyet sem vetett rám.

Alighanem 5.45-kor érkeztek. Anne-nek nyoma veszett. Aadtam neki egy fél órát, hogy előkerüljön, ha esetleg valami más okból tűnt el a szemem elől. De nem került elő. Végleg nyoma veszett. Kimentem a kocsimhoz, és a hosszú, zsúfolt úton beautóztam Hollywoodba. Amikor megérkeztem az irodába, ittam egy pohár whisky, és leültem az íróasztalomhoz. 6.45-kor megszólalt a telefon.

– Azt hiszem, megvannak – mondta Anne. – Beverly-Western Hotel, 410-es szoba. A neveket nem tudtam megszerezni. Manapság már a portások nem hagyják szanaszét a bejelentő lapokat. Kérdezősködni meg nem akartam. De együtt mentem fel velük a liften, és megfigyeltem, hogy melyik szobába mennek be. Éppen akkor mentem el mellettük, amikor a londiner kinyitotta nekik az ajtót, aztán lementem a lépcsőn a félémeletre, ahol éppen akkor jött ki egy csomó nő a teaszalonból. Velük együtt távoztam. Szobát nem vettem ki.

– Hogy néznek ki?

– Együtt jöttek le a gépről, de nem beszélgettek, vagy csak én nem hallottam. Mind a kettőnél volt aktatáska.

Mind a ketten szolid, sötét öltönyben vannak, semmi feltűnő. Keményített, fehér ing, az egyikén kék nyakkendő, a másikon fekete, szürke csíkos. Fekete cipő. Két üzletember a keleti partról. Akárkik lehetnek, könyvkiadók, ügyvédek, orvosok vagy könyvelők, bár ahhoz túlságosan is jó volt a modoruk. Mindenesetre olyanok, hogy senki se fordulna meg utánuk.

– De azért te csak jól nézd meg őket magadnak. Az arcuk?

– Mind a kettő középmagas, barna hajú, az egyik kissé sötétebb a másikinál. Az arcuk borotvált, a tekintetük kifejezéstelen. Az egyiknek szürke szeme van, a másiknak, a világosabb hajúnak kék. Elég érdekes volt a szemük. Nagyon mozgékony és éber, minden apróságra felfigyeltek. Ez lehet, hogy hiba volt tőlük. Talán helyesebb lett volna, ha úgy tesznek, mintha az üzleti ügyeikkel lennének elfoglalva, vagy a kaliforniai nevezetességekkel. Őket azonban láthatólag főleg az arcok érdekelték. Jó ötlet volt, hogy engem küldtél, és nem te lestél rájuk. Nem nézel ki zsarunak, de úgy se, mint akiről fel sem tételezhető, hogy mégis az. Feltűntél volna nekik.

– Persze, mert olyan jóképű szívtipró vagyok.

– Teljesen szabványos arcuk van. Egyik se nézett ki olasznak. Mind a kettőnek légi bőröndje volt. Az egyik szürke, két vörös-fehér csíkkal az oldalán, körülbelül hat-hét ujjnyira a szélétől, a másik kék-fehér tartánmintás. Nem is tudtam, hogy létezik ilyen tartan.

– Létezik, de elfelejtettem, hogy mi a neve.

– Pedig én azt hittem, hogy te mindent tudsz.

– Csak majdnem mindent. Most menj szépen haza.

– Meghívsz vacsorára? És pusztit is kapok?

– Később, drágám, és ha nem vigyázol magadra, talán meg se úszod annyival.

– Nemi erőszakra készülsz? Te is vigyázz, mert fegyver lesz nálam. Akkor most átveszed őket?

– Ha tényleg ők azok, akiket keresünk, akkor ők fognak követni engem, és nem én őket. Már kivettem egy lakást Ikkyvel szemközt, a Poynter Street túloldalán. Abban a háztömbben meg a két szomszédosban egyenként legalább hat alvilági apartmanház van. És szerintem annyi pipi van a környéken, hogy egymás sarkát tapossák.

– Manapság mindenhol.

– Akkor viszlát, Anne. Még találkozunk.

– Tudom. Majd ha megint szükséged lesz rám.

Letette a kagylót. Én is. Nem tudtam eligazodni ezen a lányon. Hogy lehet egy ilyen okos lány ennyire kedves? Hacsak nem minden okos lány egyben kedves is. Felhívtam Ikkyt. Nem volt otthon. Ittam egy kortyot az irodai ellátmányból, elszívtam egy cigarettát, aztán fél óra múlva újra felhívtam. Ezúttal felvette a kagylót.

Beszámoltam neki a fejleményekről, és hozzátettem, hogy remélem, Anne nem tévedett. A lakásról is beszámoltam neki.

– Fedezi a költségeimet? – kérdeztem.

– Az az ötezer legyen elég mindenre.

– De azt még előbb meg is kell keresni. Egyébként, azt hallottam, magának legalább negyedmilliója van. – Ezt csak úgy vaktában mondtam, mert kíváncsi voltam, mit szól hozzá.

– Az lehet – mondta –, csak nem tudom, hogy férjek hozzá. A felesék tudják, hol tartom. Még nagyon sokáig pihentetni kell azt a pénzecskét.

Erre azt feleltem, rendben van. Éppen eleget pihentem már én is. Egyáltalában nem számítottam rá, hogy meg fogom kapni azt a négyezret, még ha teljesítem is, amit vállaltam. Az ilyenek, mint Ikky Rosenstein, az anyjuk szájából is kilopnák az aranykoronát. Mindazonáltal volt benne talán valami kis jó is, valahol a lelke mélyén – de a hangsúly mindenképp a „kis”-en volt.

A következő fél órát azzal töltöttem, hogy megpróbáltam kifőzni valami tervet. De semmi olyasmi nem jutott az eszembe, ami sikerrel kecsegtetett volna. Közben már nyolc óra felé járt az idő, és én megéheztem. Nem feltételeztem, hogy a fiúk már aznap akcióba lépnek. Úgy véltem, hogy majd holnap reggel kocsiba ülnek, elautóznak Ikky lakása előtt, és felderítik a terepet.

Már épp távozni akartam, amikor a várószobában megszólalt a berregő. Kinyitottam az ajtót. Keménykötésű, alacsony kis ember állt a szoba közepén, előre-hátra ringatva magát, hátratett kézzel.

– Maga az a Marlowe?

– Ki más lennék? Mit parancsol?

Közben nagyon közel lépett hozzám. Gyorsan előkapta a jobb kezét a háta mögül, és pisztolyt fogott rám. A csövét a hasamba nyomta.

– Kopjon le Ikky Rosensteinről – mondta olyan hangon, amely nagyon jól illett a megjelenéséhez –, ha nem akarja, hogy kilukasszam a bőrét.

Amatőr volt. Ha megáll tőlem, mondjuk, kétlépésnyire, többre ment volna. Kivettem a számból a cigarettát, és hanyagul eltartottam magamtól.

– Miből gondolja, hogy én ismerem ezt a maga Ikky Rosensteinjét?

Nyerítve felnevetett, és megbökdöste a hasamat a pisztoly csövével.

– Szeretné tudni, mi? – Elégedett vigyor jelent meg az arcán. Az olcsó kis diadal vigyora, az a szánalmas, önelégült fölény, hogy fegyvert foghat valakire, aki fegyvertelen.

– Úgy lenne becsületes, ha megmondaná.

Már nyílt a szája, hogy újra felröhögjön, amikor eldobtam a cigarettát, és lecsaptam rá. Nagyon gyors tudok lenni, ha muszáj. Vannak nálam gyorsabbak is, de azoknak nem jut az eszükbe olyan hülyeség, hogy a hasamba nyomják a fegyver csövét. A hüvelykujjamat becsúsztattam a ravasz alá, és a kezemmel megfogtam a kezét. Közben meg a térdemmel ágyékon rúgtam. Erre vinnyogva összegörnyedt. Jobbra csavartam a karját, és elvettem tőle a pisztolyt. Beakasztottam a lábamat a lába mögé, és a kis ember elterült a padlón. Ott feküdt előttem, fájdalmában és a meglepetéstől pislogva, felhúzott térddel. Nyögve hempergett jobbra-balra a szőnyegen. Lehajoltam hozzá, megragadtam a bal kezét, és fölrántottam. Hat hüvelyk és negyven font előnyöm volt vele szemben. Talán természetesebb és gyakorlottabb fullajtárt kellett volna küldeni.

– Menjünk át a gondolkodószalonba – mondtam. – Egy kicsit elbeszélgetünk, maga meg közben iszik egy kortyot, hogy magához térjen. Legközelebb ne menjen olyan közel a

pácienshez, hogy az elkaphassa a fegyverét. Engedje meg, hogy megnézzem, nincs-e magánál még egy csúzli.

Nem volt nála. Bekormányoztam a belső szobába, és lenyomtam egy székre. Akkor már egy kicsit könnyebben szedte a levegőt. Elővett egy zsebkendőt, és megtörölgette vele az arcát.

– Na, majd legközelebb – mondta a foga közt sziszegve. – Majd legközelebb.

– Ne legyen olyan optimista. Ez nem a maga műfaja.

Kis whiskyt töltöttem egy papírpohárba, és letettem eléje. Aztán kibillentettem a .38-asa forgódobját, és a löszert beszórtam az íróasztalom fiókjába. Visszakattintottam a dobot a helyére, és a pisztolyt letettem az asztalra.

– Ezt magával viheti, ha majd elmegy... ha megy, és nem viszik.

– Az nem volt fair, ahogy maga nekem jött – mondta, még mindig zihálva.

– Lelőni valakit, az persze fair. És most mondja el, hogyan került ide.

– Nyalja ki a seggemet.

– Ne gorombáskodjon. Nekem is vannak barátaim. Nem sok, de azért egykettő akad. Bevitethetem fegyveres támadásért, és maga nagyon jól tudja, hogy akkor mi lesz. Lehet, hogy a bíró szabadlábra helyezteti, vagy valaki leteszi magáért az óvadékot, de aztán többet nem hallunk majd magáról. A fejesek nem szeretik a buk fenceket. Hadd hallom, ki küldte magát, és honnan tudta, hogy hova kell jönni?

– Ikkyt követték – mondta mogorván. – Nagyon hülyén viselkedett. Gyerekjáték volt idáig követni. Mit kereshetett Ikky egy magánnyomozónál? Ki ne lenne rá kíváncsi?

– Tovább.

– Le van maga szarva.

– Gondolja meg, jóember. Nem kell nekem bevitetni magát fegyveres rablásért. Itt, helyben is kiverhetem magából.

Felkeltem a székemről, mire a kis ember maga elé kapta a kezét.

– Ha maga engem összever, olyan gorillákat küldök magára, amilyeneket maga még nem látott. És ha nem jelentkezem, ugyanaz lesz. Ne higgye, hogy olyan jó lapjai vannak. Csak hiszi, hogy magánál van az adu – mondta.

– Úgy látom, magának nincs mondanivalója. Ha ez az Ikky nevű szivar járt is nálam, magának fogalma sincs róla, hogy mit akart, és hogy én szóba álltam-e vele. De ha ez az illető netán gengszter, akkor úgymint hiába jött, az ilyen ügyfél nem az esetem.

– Azért jött, hogy megpróbálja megmenteni az irháját.

– Kitől?

– Azt ne kérdezze.

– Folytassa. Úgy látom, semmi baja a szájának. És mondja meg a fiúknak, hogy én soha nem falaznék egy gengszternek.

Az én szakmámban néha hazudni is kell az embernek egy kicsit. Vagyis hazudtam egy kicsit. – Mit művelt ez az Ikky, hogy így kirúgnak rá? Vagy azt már ne kérdezzem?

– Maga nagyon sokat képzeli magáról – mondta fölényesen, miközben a nadrágját tapogatta, ahol az előbb beletérdepeltem. – Nálunk maga labdaszedő se lehetne.

Belenevettem az arcába. Aztán megragadtam a jobb csuklóját, és hátracsavartam a karját. Azonnal nyivákolni kezdett. A bal kezemmel benyúltam a belső zsebébe, és kihalsztam a tárcáját. Eleresztettem a csuklóját. Mindjárt a pisztolyáért nyúlt, mire a tenyerem élével keményen

rávágtam a bicepszére. Felnyögött, és visszaroskadt az ügyfélszékbe.

– Elteheti a fegyverét – mondtam. – De majd csak ha megengedem. Addig pedig legyen jó kisfiú, mert másképpen kénytelen leszek beverni a pofáját.

A tárcában csak egy jogosítvány volt, bizonyos Charles Hickon nevére kiállítva. Ezzel nem sokra mentem. Minden utolsó vagánynak van valami álneve. A kocsmákban valószínűleg Picinek vagy Hosszúnak vagy Csövesnek hívják – vagy még annak se. Odadobtam neki a tárcát. Leesett a földre. Arra se volt képes, hogy elkapja.

– Nagy cőresz lehet – mondtam –, ha magát nem csak csikkszedőnek használják.

– Le van maga szarva.

– Jól van, kisöreg. Mehet vissza a vackára. Fogja, itt a pisztolya.

Elvette, és látványos mozdulattal bedugta a nadrágja derekába. Felkelt, vetett rám egy sunyi pillantást, aztán olyan hanyagul, mint egy kurva, aki most kapott egy új nercstólát, az ajtóhoz andalgott. Az ajtóban visszafordult, és mélyen a szemembe nézett.

– Jó lesz vigyázni. Mert könnyen ráfázhat.

Miután kivágta ezt a lélegzetelállító ripooszt, kinyitotta az ajtót, és kislattyogott.

Egy kicsit vártam még, aztán kulcsra zártam a belső iroda ajtaját, kikapcsoltam a berregőt, eloltottam a villanyokat, és távoztam. Az utcán nem láttam semmi fenyegetőt. Hazamentem, becsomagoltam magamnak egy bőröndbe, aztán elhajtottam egy szervizhez, ahol szinte már a szívükbe zártak, leállítottam a kocsimat, és átültem egy bérelt Chevroletbe. Elmentem a Poynter Street- re, fölvittem a bőröndömet a lerobbant, ócska szobába, amit aznap

délután vettem ki, aztán elmentem a Victorba vacsorázni. Kilenc óra volt, és már késő lett volna kiautózni Bay Citybe, és elvinni Anne-t vacsorázni. Nyilván már réges-régen megfőzte és elfogyasztotta a vacsoráját.

Egy dupla Gibsont rendeltem, friss citrommal, és azonnal megittam. Olyan éhes lettem tőle, mint egy kamasz.

5

Jobbra-balra csalinkázva mentem vissza a Poynter Streetre. Háztömböket kerülgettem és meg-megálltam, miközben végig mellettem volt a pisztolyom a szomszéd ülésen. Amennyire meg tudtam állapítani, senki sem próbált meg követni.

Aztán megálltam a Sunseten egy benzinkútnál telefonálni. Először Bernie Ohlst tárcsáztam. Éppen készült, hogy elmenjen hazulról.

– Helló, Bernie. Marlowe vagyok. Évek óta nem pofozkodtunk már. Kezdem unni magam.

– Akkor ideje, hogy megnősülj. Én most már vezető nyomozó vagyok a seriff hivatalában, és egyelőre tiszteletbeli kapitány, amíg le nem teszem a vizsgákat. Nem is igen szoktam már magánnyomozókkal beszélni.

– Azért velem most tegyél kivételt, jó? Lehet, hogy segítségre lesz szükségem. Elvállaltam egy nagyon csiklandós munkát, és előfordulhat, hogy fűbe harapok.

– És tőlem most azt várod, hogy gátat vessek a dolgok természetes folyásának?

– Ne hülyéskedj, Bernie. Nem csináltam semmi disznóságot. Csak megpróbálok megmenteni egy exgengsztert az ítélet-végrehajtóktól.

– Pedig minél kevesebben vannak, annál jobb.

– Persze. De tedd meg a kedvemért, hogy ha felhívlak, gyere azonnal, vagy küldj egypár beleváló gyereket. Mostanra már biztosan kitanítottad őket.

Még egy kicsit sértegettük egymást a régi barátság jegyében, aztán letettük a kagylót. Ezután Ikky Rosenstein számát tárcsáztam. – Halló, beszéljen – szólt bele a telefonba azon a kellemetlen hangján.

– Itt Marlowe. Készüljön fel rá, hogy körülbelül éjfél tájt le kell lépnie. Megtaláltuk a barátait. A Beverly-Westemben dekkolnak. Ma este már nem fogják keresni magát. Nem tudják, hogy magát figyelmeztették.

– Kicsit rázósnak hangzik.

– Maga talán azt hitte, hogy sétagalopp lesz? Különben is, maga nagyon vigyázatlan volt. Valaki követte, amikor feljött hozzám az irodámba. Vagyis nagyon szűk az idő.

Egy darabig hallgatott a telefonba. Hallottam a szuszogását. – Ki követett? – kérdezte.

– Egy kis seggdugasz pali, aki fegyvert fogott rám, úgyhogy kénytelen voltam elvenni tőle. Csak arra tudok gondolni, hogy azért küldtek egy ilyen mitugrászt, mert nem akarták, hogy megtudjak valamit, ha netán még nem tudnám.

– Akkor maga szarban van, öregem.

– Megszoktam már. Körülbelül éjfélkor elmegyek magáért. Legyen készen. Hol van a kocsija?

– A ház előtt.

– Vigye át egy mellékutcába, és ne felejtse el bezárni. Hol van a hátsó kijárat?

– Hol lenne? Hátul. Egy kis közben.

– Ott tegye le a bőröndjét. Együtt fogunk kijönni a házból, és egyenesen a kocsijához megyünk. Beülünk a kocsiba, és elmegyünk a bőröndjéért vagy bőröndjeiért.

– És mi lesz, ha addigra valaki ellopja?

– És akkor mi lesz, ha magát meg lelövi valaki?

Válasszon.

– Oké – dörmögte. – Várni fogom. De szerintem nagyon nagy kockázatot vállalunk.

– Akárcsak az autóversenyzők. Mégse tartja vissza őket. Csak az segít, ha gyorsan lépünk. Körülbelül tízkor oltsa el a lámpát, és túrja szét az ágyat. Jó lenne, ha valamit ott hagyna a szobában. Valami poggyászt. Akkor nem tűnne olyan kiterveltnek a dolog.

Megint belemorgott a telefonba, hogy oké, én pedig letettem a kagylót. A telefonfülke kívül- belül ki volt világítva, mint a benzinkutak telefonfülkéi általában. Hosszan és alaposan körülnéztem, mialatt a pult mellé kirakott ingyenes térképek között válogattam. Nem láttam semmi gyanúsat. Végül is egy San Diego-i térképpel távoztam, és beültem a bérelt kocsimba.

A Poynter Street sarkán parkoltam le a kocsit, fölmentem az első emeleti lerobbant lakásba, letelepedtem a sötét szobába, és az ablakból figyeltem az utcát. Nem láttam semmi gyanúsat. Egypár középkeletű tyúk jött ki Ikky házának kapuján, és beszálltak egy viszonylag új típusú kocsimba. Aztán egy férfit láttam bemenni, aki körülbelül olyan magas lehetett, mint Ikky, és az alkata is hasonlított rá. Különböző emberek jöttek és mentek. Elég csendes volt az utca. Amióta megnyitották a hollywoodi gyorsforgalmi utat, senki se használja az ilyen mellékutcákat, hacsak nem valahol a környéken lakik.

Szép őszi este volt – már amennyire szép tud lenni egy őszi este Los Angelesben –, tiszta volt a levegő, de még csak nem is csípős. El sem tudom képzelni, mi történt az

időjárással ebben a túlsúfolt városban, de egészen megváltozott, amióta ideköltöztem.

Messze volt még az éjfél. Senkit se láttam az utcán örködni, és szolidan öltözött férfiakat se bekopogtatni az utca hat apartmanháza egyikének az ajtaján sem. Nagyjából biztosra vettem, hogy először az én házam ajtaján fognak kopogtatni, ha ugyan tényleg itt vannak a városban, és ha Anne nem tévedett, és ha a kis mitugrász jelentett a *főnökeinek*, a főnökei pedig ettől a szívükbe zártak. Bár Anne ezer- és egyféleképpen tévedhetett, nekém mégis az volt az érzésem, hogy nem tévedett. A gyilkosoknak semmi okuk sincs óvatoskodni, ha egyszer nem tudják, hogy Ikkyt figyelmeztette valaki. Legfeljebb egy okuk lehet csak. Az, hogy Ikky eljött hozzám, amit tudtak, mert követték. De a Cég, amilyen öntelt és fölényes, valószínűleg csak kacag azon az eshetőségen, hogy Ikkyt talán figyelmeztette valaki, és persze azon is, hogy a szerencsétlen hozzám fordul segítségért. Én olyan kis pont voltam, hogy talán észre sem vettek.

Éjfélkor eljöttem a lakásból, elsétáltam a második sarkig, és közben lestem, nem követnek-e, aztán átmentem az utca túloldalára, és bementem Ikky házába. A bejárati ajtó nem volt bezárva. Lift nem volt a házban. Fölgyalogoltam a másodikra, és megkerestem Ikky lakásának ajtaját. Halkan bekopogtattam rajta. Fegyverrel a kézben nyitott ajtót. Úgy láttam az arcán, hogy fél.

Két bőrönd állt az ajtó mellett, és egy harmadik a szemközti falnál. Odamentem hozzá, és megemeltem. Elég nehéz volt. Nem volt bezárva. Kinyitottam.

– Nyugalom – mondta. – Van benne minden, amire egy két-három napos kiruccanáson szüksége lehet valakinek,

de egy-két ruhadarab kivételével semmi olyasmi, amit ne árulnának minden konfekcióüzletben.

Fogtam a másik két bőrönd közül az egyiket, és így szóltam: – Akkor ezt tegyük le a hátsó kijáratnál.

– Mi is inkább hátul menjünk ki.

– Mi a bejárati ajtón megyünk ki. Ha netán figyelnének minket, bár ezt nem hiszem, hadd higgyék, hogy két jó barát vagyunk, akik mulatni mennek. Még valami. Mind a két kezét tartsa a zsebében, és a pisztoly legyen a kezében. Ha valaki hátulról a nevén szólítja, gyorsan forduljon meg és azonnal lőjön. Biztos, hogy a gyilkos lesz az. Én is löni fogok.

– Félek – mondta rekedten.

– Én is, ha ez megvigasztalja. De akkor sincs más választásunk. Szedje össze magát, mert fegyver lesz náluk. Ne tegyen fel nekik kérdéseket. Úgyse fognak válaszolni. Legalábbis nem szóban. Ha viszont csak a kis barátom lesz az, aki a délután nálam járt, neki elég lesz befogni a száját, aztán majd letesszük a lépcsőházban, hadd aludj a ki magát. Világos?

Bólintott, és közben megnedvesítette a szája szélét. Lecipeltek a bőröndöket, és letették őket a hátsó kijárat ajtaja előtt. Jobbra-balra végignéztem a sikátoron. Nem láttam senkit, és az ajtótól csak egy-két lépés volt a mellékutcáig. Visszamentünk a házba, aztán a folyosón előrementünk a bejárati ajtóhoz. Kiléptünk a Poynter Streetre – olyan lezseren, mint egy feleség, aki nyakkendőt meg vásárolni a férjének a születésnapjára.

Az utca néptelen volt. Megkerültük a sarkot, odamentünk Ikky bérelt kocsijához. Ikky kinyitotta az ajtaját. Beültem melléje, és visszamentünk a bőröndökért.

Nem láttunk mozgást. Beraktuk a bőröndöket a kocsiba, és az első utcán elfordultunk.

A közlekedési lámpa nem működött, áthajtottunk a sugárúton, és máris ott voltunk a gyorsforgalmi út elején. Itt éjfélkor is nagy volt még a forgalom. Kalifornia tele van olyan emberekkel, akik mindig épp mennek valahová, és nagyon sürgős nekik, hogy eljussanak oda, ahová épp tartanak. Ha az ember nem legalább nyolcvannal repeszt, mindenki le hagyja. Ha viszont nem akar lemaradni, akkor jól teszi, ha rajta tartja a szemét a visszapillantó tükrön, hogy nem jön-e mögötte a rendőr.

Ikky gyenge hetvennel hajtott. Elértük a 66-os út elágazását, és Ikky ráfordult. Idáig minden rendben ment. Vele tartottam egészen Pomonáig.

– Én most kiszállnék – mondtam. – Felülök egy buszra, ha jár még ilyenkor, vagy keresek egy motelt. Álljon meg egy benzinkútnál, ahol megkérdezhetem, hol van a buszállomás. Itt kell lennie valahol, nem messze a gyorsforgalmitól. Menjünk a belváros felé.

Ikky elfordult a belváros felé, aztán egy sarok után megállt a járdánál. Elővette a pénztárcáját, és odanyújtott négy ezerdollárost.

– Nem tudom, hogy tényleg megszolgáltam-e ezt a sok pénzt. Nem volt ez olyan nagy ügy.

Fanyarul felnevetett. – Ne legyen már ilyen élheterlen. Maga azt se tudta, mibe mászik bele. Ráadásul magának még hátravan a neheze. A Cégnek mindenhol van szeme és füle. Én lehet, hogy most már biztonságban vagyok... ha elég óvatos leszek. Bár talán nem annyira, mint képzelem. Maga mindenesetre megtette, amire kértem. Te- gye csak el ezt a dohányt. Nekem van még bőven.

Elvettem a pénzt, és eltettem, Ikky elvitt egy éjjel-nappal nyitva tartó benzinkúthoz, ahol megmondták, hogy hol van a buszállomás. – 2.25-kor indul egy távolsági járat – mondta a benzinkutas a menetrendre pillantva. – Ha van üres hely a buszon, még felveszik.

Ikky elvitt a buszállomáshoz. Kezet ráztunk, aztán gázt adott, és elrobogott a gyorsforgalmi út irányába. Az órára pillantottam. Találtam egy üzletet, amely még nyitva volt, és vettem egy lapos üveg whiskyt. Aztán beültem egy bárba, és rendeltem egy dupla whiskyt vízzel.

Még csak most jön a neheze, mondta Ikky. Mennyire igaza volt!

A hollywoodi buszállomáson leszálltam, fogtam egy taxit, és az irodába vittem magam. Megkértem a taxist, hogy várjon meg, mindjárt jövök. Éjszaka szívesen megteszik. A néger éjjeliőr engedett be a házba.

– Ilyenkor is dolgozik még, Mr. Marlowe? De hát máskor is ilyen későig szokott, igaz?

– Ez egy ilyen szakma, Jasper – feleltem.

Amikor becsuktam magam mögött az iroda ajtaját, lehajoltam, hogy felszedjem a földről a postát. Csak egy hosszúkás, lapos dobozt találtam.

Ajánlott küldemény volt, glendale-i postabélyegzővel.

Nem volt benne más, csak egy frissen kihegyezett ceruza – a halál jele.

6

Nem vettem nagyon komolyan a dolgot. Ha meg akarnak ölni, nem küldenek ceruzát. Úgy gondoltam, ez az utolsó

figyelmeztetés, hogy kopjak le. Vagy talán majd megveretnek. Náluk ez a fenyítés. „Ha mi egyszer valakinek kihúzzuk a nevét, mindenki megkapja a magáét, aki megpróbál segíteni neki.” Ez lehetett az üzenet értelme.

Először arra gondoltam, hogy hazamegyek a Yucca Avenue-ra. De ott nagyon magányos lettem volna. Aztán az jutott az eszembe, hogy kimegyek Anne-hez, Bay Citybe. Ez még rosszabb ötlet volt. Ha ezek megtudják, hogy valami közöm van hozzá, semeddig se tart nekik, hogy megerőszakolják, és aztán véresre verjék.

Úgy döntöttem, hogy a Poynter Streetre megyek. Most ez volt messze a legbiztonságosabb hely. Lementem a várakozó taxihoz, aztán három sarokra attól az úgynevezett apartmanháztól kiszálltam. Felmentem a lakásba, levetkőztem, és pucéran befeküdtem az ágyba. Csak egy törött rugó zavart, mert bökte a hátamat. 3.30-ig ébren hevertem az ágyon, és a helyzetemet latolgattam azzal a nagy eszemmel. Aztán elaludtam. A pisztolyt a párnám alá tettem, ami nem épp a legjobb hely egy pisztolynak, főleg ha az a párna olyan vékony, mint egy írógépalátét. Nagyon nyomott, ezért áttettem a pisztolyt a jobb kezembe. Arra már megtanított a gyakorlat, hogy pisztollyal a kézben is tudjak aludni.

Arra ébredtem, hogy a hasamra süt a nap. Úgy éreztem magam, mint egy darab romlott hús. Kitámolyogtam a fürdőszobába, vettem egy hideg zuhanyt, aztán megpróbáltam megtörülközni, bár a törülköző olyan vékony volt, hogy ha az ember oldalt tartotta, szinte nem is látszott. Remek kis lakás volt. Csak a koloniál garnitúra hiányzott belőle, hogy igazi nyomortanya legyen.

Semmi ennivaló nem volt a háznál, de ha lemegek az utcára, esetleg lemaradok valamiről. Volt nálam egy lapos

üveg whisky, szemügyre vettem és beleszagoltam, de reggelire nem esett volna jól üres gyomorra, még ha el tudom is kapni a gyomromat, amely valahol a csillár körül lebegett. Végignéztem a szekrényeket, hátha egy sietősen távozó korábbi lakó ott felejtett egy kis száraz kenyeret. Nem találtam semmit. De úgyse lett volna kedvem megenni, még whiskybe áztatva se. Nem volt mit tenni, leültem az ablak elé. Egy óra múlva már olyan éhes voltam, hogy egy pincért is befaltam volna.

Felöltöztem, és lementem a sarokra, ahol a bérelt kocsim parkolt, beültem, és kerestem valami étkezdét. A pincéernő is ugyanolyan rosszkedvű volt, mint én. Egy piszkos ronggyal letörölte előttem a pultot, és előzékenyen a nadrágomra söpörte az előző vendég után ott maradt morzsákat.

– Azért ne vigye túlzásba, aranyom – mondtam. – Spóroljon egy kicsit azzal a morzsával, mert jól jön az még máskor is. Nekem elég lesz két háromperces tojás is, egy szelet pirítós, meg egy nagy pohár paradicsomlé, egy-két csepp Worcester-szósszal, meg egy barátságos mosollyal, kávé pedig mostantól ne szolgáljon fel senkinek, mert én akarom meginni az egészet.

– Meg vagyok fázza – mondta a nő. – És legyen szíves, ne szórakozzon velem, mert az lesz a vége, hogy szájon vágom.

– Béküljünk ki – mondtam. – Nekem is rossz éjszakám volt.

Erre kaptam tőle egy fél mosolyt, aztán oldalazva kiment a lengőajtón, miközben szemrevételezhettem az idomait, melyek igen jelentékenyek voltak, sőt, mondhatnám, tetemesek. A tojás viszont éppen olyan lett, amilyennek szeretem. A pirítóst langy vajréteg borította, bár a vaj már kissé avas volt.

– Worcesterünk nincs – mondta, amikor letette elém a paradicsomlevet. – Egy kis Tabasco-szószt nem lesz jó helyette? Sajnos az arzén is elfogyott.

Két csepp Tabascót csöppentettem a paradicsomlébe, kihörpintettem a két lágy tojást, és megittam két csésze kávé. Arra gondoltam, hogy a pirítóst hagyom ott borraivalónak, de aztán megenyhültem, és letettem egy negyeddollárost a pultra, mire a nő egyszerre ki virult. Legfeljebb tíz centhez lehetett szokva – de leginkább a nagy semmihez.

A Poynter Streeten közben semmi sem változott. Visszaültem az ablak elé nézelődni. Körülbelül 8.30-kor kilépett az utcára az a férfi, akit korábban bemenni láttam a szemközti apartmanházba – ugyanaz, aki termetre és növésére nézve is annyira hasonlított Ikkyre. Kis aktatáska volt nála, és keleti irányba tartott. Ugyanekkor kiszállt két férfi egy ott parkoló sötétkék szedánból. Körülbelül egyforma magasak voltak, egyforma szolidan voltak öltözve, és mindketten mélyen a szemükbe húzták az egyforma puhakalapjukat. Egyszerre rántottak fegyvert.

– Helló, Ikky! – kiáltott rá a férfira az egyik.

A férfi megfordult. – Viszlát, Ikky – mondta a másik. Lövések visszhangoztak az utcában. A férfi összeroskadt, és mozdulatlanul elterült a kövön. A két egyforma öltözetű férfi beugrott a sötétkék autóba, és elhajtott nyugati irányba. Aztán láttam, hogy nem sokkal a kereszteződés előtt elindul a járdától egy Cadillac, és eléje kanyarodik a kék szedánnak.

Egy perc alatt eltűntek a helyszínről.

Szép, tiszta munka volt. Csak abban hibáztak, hogy nem voltak elég körültekintők.

Nem azt lötték le, akit akartak.

Sürgősen távoztam a helyszínről – majdnem olyan szélesebesen, mint a két ítélet-végrehajtó. Akkor már kis csődület vette körül a halott férfit. Oda se pillantottam rá, anélkül is tudtam, hogy halott – ezek a fiúk profik voltak. De nem is láttam oda a járdára, ahol hevert, mert elállták előlem az emberek. Úgyis tudtam, milyen lehet, és közben már szirénákat is hallottam a távolból. Lehetett volna akár a Sunseten folyvást vijjogó riasztók hangja is. De nem az volt. Vagyis valaki beszólt az őrszobára. Mivel ahhoz még korán volt, hogy a rendőrök ebédelni induljanak.

A bőrönddel a kezemben megkerültem a sarkot, beraktam a bőröndöt a bérelt kocsiba, és elhajtottam. Semmi jóra nem számíthattam ezen a környéken. Szinte már hallottam a kérdéseket.

– Mondja, Marlowe, mi a fenét csinált maga ott? Nincs magának saját kéglije?

– Van egy ügyfelem, aki azelőtt gengszter volt, de összebalhézott a Céggel, és bérgyilkosokat küldtek rá.

– Csak nem azt akarja mondani, hogy az ügyfele jó útra akart térni?

– Azt nem tudom. De fizetni elég jól fizetett.

– Maga viszont nem nagyon dolgozott meg a pénzéért, mi?

– Éppen csak kiszöktettem a városból. Tegnap este. Azt nem tudom, hogy most hol van. És nem is akarom tudni.

– Szóval maga kiszöktette a pasast a városból?

– Ki.

– Értem... csak közben most ott fekszik a hullaházban, lőtt sebekkel. Találjon ki valami jobbat, Marlowe. Mert valaki mindesetre ott van a hullaházban.

És így tovább, és így tovább. A szokásos rendőrségi kérdezz-felelek. Mindig ugyanaz a régi nőta. Süket duma,

az is, amit mondanak, meg az is, amit kérdeznek. Addig kurkásznak, amíg az ember teljesen ki nem merül, és a végén megbotlik valami részletben. Akkor aztán boldogan elvigyorodnak, és a tenyerüket dörzsölve így szólnak: – Itt valami nem stimmel. Kezdjük előlről.

Ehhez igazán nem sok kedvem volt. Leparkoltam a szokott helyemre, és felmentem az irodába. Áporodott szag fogadott. Ahányszor csak betettem ide a lábam, mindig egyre jobban utáltam. Miért nem voltam képes beülni valami jó kis nyugdíjas állásba tíz évvel ezelőtt már? Vagy még inkább tizenöt évvel ezelőtt? Annyi eszem nekem is lett volna, hogy utánvéttel megrendeljek egy jogi diplomát. Az ország tele van olyan jogászokkal, akik egy panaszlevelet nem tudnak megírni puska nélkül.

Így aztán csak ültem az íróasztalomnál, és csöndben utáltam magamat. Aztán kisvártatva eszembe jutott az a ceruza, amit kaptam. Erre úgy döntöttem, teszek bizonyos előkészületeket egy negyvenötössel – pedig nem szokásom, hogy negyvenötössel közlekedjem. Ahhoz ugyanis túlságosan nehéz.

Végül is felhívtam a seriff hivatalát, és Bernie Ohlst kértem. Kapcsolták. Ingerülten szólt bele a telefonba.

– Itt Marlowe. Szarban vagyok... nagy szarban.

– És nekem mi közöm hozzá? – kérdezte mérgesen. – Hozzászokhattál már.

– De ez most olyan, amihez nem lehet hozzászokni. Szeretnék odamenni hozzád, és elmondani.

– Megvan még a régi irodád?

– Meg.

– Akkor mindjárt felugrom hozzád.

Letette a kagylót. Kinyitottam két ablakot. Az enyhe szellő kávészagot hozott, és avas sütőolaj szagát a földszinti

étkezdéből. Undorodtam ettől a szagtól. Undorodtam magamtól is. Az egész világtól undorodtam.

Ohls nem fecsérelte az idejét az én előkelő várószobámra. Egyenesen a belső iroda ajtaján kopogtatott. Beeresztettem. Mogorván helyet foglalt az ügyfelek számára odakészített székekben.

– Oké-zsoké. Mesélj.

– Hallottál már egy bizonyos Ikky Rosenstein- ről?

– Kellett volna? Priuszos?

– Kiugrott gengszter, akire most ki van rúgva a Cég. Kihúzták a nevét a listáról, és szokás szerint ideküldtek utána két nehéz vagányt. Őt azonban valaki figyelmeztette, ő meg eljött hozzám, hogy segítsék neki lelépni.

– Szép, tiszta munka.

– Ne gyere most nekem ezzel, Bernie. – Rá- gyújtottam egy cigarettára, és az arcába fújtam a füstöt. Erre megtorlásul Bernie is ráharapott egy cigarettára. Sose gyújtott rá, mindig csak elrágta a cigarettákat.

– Nézd – folytattam. – Lehet, hogy a pasas ki akar szállni, és az is lehet, hogy nem. De akár így, akár úgy, joga van élni, amíg maga nem ölt. És nekem azt mondta, hogy még sosem ölt.

– És te hittél is neki, mi? Mondd, mikor tartod az első órádat a vasárnapi iskolában?

– Hittem is neki, meg nem is. Mindenesetre elvállaltam tőle a megbízást. Semmi okom nem volt rá, hogy ne vállaljam el. Egy lány, aki jó ismerősöm, meg én, ketten figyeltük tegnap az érkező gépeket. Ő vette észre a fiúkat, és követte őket a szállodába. Azonnal látta rajtuk, hogy kicsodák. Tökéletesen illett rájuk a leírás, egészen a kisuvickolt fekete cipőjükig lemenően. Külön szálltak ki a

gépből, de aztán úgy tettek, mint akik ismerősök, csak a gépen nem vették észre egymást. Ez a lány...

– Neve is van?

– Csak ha megtartod magadnak.

– Rendben van, de csak, ha nincs semmi a rovásán.

– Anne Riordannak hívják. Bay Cityben lakik. Az apja valamikor ott volt rendőrfőnök. De ne mondd, hogy akkor biztosan nagy gazember volt, mert nem így van.

– Értem. Halljuk a többit. Egy kicsit tempósabban, ha lehetne.

– Kivettem egy lakást Ikkyvel szemközt. A fiúk akkor még a szállodában voltak. Éjfélkor kihoztam Ikkyt az apartmanházból, és elkísértem egészen Pomonáig. O továbbment a bérelt kocsjával, én meg visszajöttem a távolsági busszal. De nem haza mentem, hanem a Poynter Street-i lakásba, ami pont szemben volt Ikky kéglijével.

– Miért oda mentél... ha egyszer a pasas már nem volt ott?

Kihúztam az íróasztalom középső fiókját, és elővettem belőle a szép hegyes ceruzát. Leírtam a nevemet egy papírlapra, aztán áthúztam a ceruzával.

– Mert közben ezt kaptam. Nem gondoltam, hogy meg akarnak ölni, de azt igen, hogy majd jól megveretnek, hogy elvegyék a kedvemet a sündörgéstől.

– Tudták, hogy te dolgozol az ügynön?

– Ikkyre ráállítottak egy embert, aki követte, és ez a kis seggdugasz később beállított hozzám, és pisztolyt fogott rám. Kapott két egyforma frászt, aztán futni hagytam. Ezért gondoltam úgy, hogy a Poynter Street-i apartman biztonságosabb lesz, mint a lakásom. Mint tudod, egyedül lakom.

– Az ember jön-megy, és hall mindenfélét – mondta Bernie Ohls. – Tehát szerinted nem azt lőtték le, akit akartak.

– Ugyanolyan magas volt, a termete is ugyanolyan. Ránézésre nem volt köztük semmi különbség. Azt nem tudom, hogy tényleg az a két pasas lőtte-e le, akik a Beverly Westemben szálltak meg. Mindenesetre sötét öltönyt viseltek, és mélyen a szemükbe volt húzva a kalapjuk. Beugrottak egy körülbelül kétéves, sötétkék Pontiac szedánba, és elhúztak. Egy nagy Cadillac ment előttük, hogy megtisztítsa nekik az utat.

Bernie felkelt és hosszan nézett rám. – Szerintem most már nem érdekled őket – mondta. – A lényeg az, hogy elszűrták az akció, és azt hiszem, most egy darabig csendben lesznek. Az az igazság, hogy ez a város is kezd már majdnem olyan rothadt lenni, mint New York, Brooklyn vagy Chicago. Nemsokára mi is ugyanolyan korrumpáltak leszünk.

– Ami azt illeti, elég jó startot vettünk.

– Semmi olyant nem mondtál Phil, amitől úgy érezném, hogy lépnem kell. De beszélek a gyilkosságiakkal. Nem hiszem, hogy bajban vagy. Viszont szemtanúja voltál a gyilkosságnak. Ez érdekeln fogja őket.

– Senkit se tudnék azonosítani. És nem is ismertem azt az embert, akit lelőttek. Mondd csak, *te* honnan tudtad, hogy nem őt akarták lelőni?

– Tőled, te hülye.

– Azt hittem, hogy talán a városi kollégák már tudják is, hogy ki volt az.

– Nekem akkor se mondanák meg, ha tudnák. Mellesleg ma annyi idejük se volt még, hogy kiugorjanak megreggelizni. Nekik ez a hulla is ugyanolyan, mint a többi,

amíg az ujjenyomatosok elő nem állnak valamivel. De azért biztosan szeretnének majd beszélni veled. Örülnek, ha bekapcsolhatják a magnetofonjukat, amit most kaptak.

Aztán sietősen távozott, és az ajtó becsukódott mögötte. Én meg csak ültem leforrázva, és azon töprengtem, nem volt-e hülyeség tőlem, hogy egyáltalában elmondtam neki a dolgot. Arról már nem is szólva, hogy a nyakamba vettem Ikky baját. Ötezer zöldhasú vitéz kardoskodott amellet, hogy ez nem így van. De még ők is tévedhetnek.

Ekkor valaki bedörömbölt az ajtómon. Egy egyenruha állt velem szemben a folyosón, a kezében egy távirattal. Átvettem tőle, és feltéptem a borítékot.

Ez állt benne: „Úton vagyok Flagstaff felé. Mirador Motel. Azt hiszem, lebuktam. Jöjjön sürgősen.”

Apró darabokra tépdestem a táviratot, és a papírfecniket elégettem a nagy hamutartómban.

8

Felhívtam Anne Riordant.

– Képzeld, valami furcsa dolog történt – kezdtem, aztán elmondtam, hogy mi történt.

– Nem tetszik nekem ez a ceruza – mondta Anne. – És az sem, hogy mást lőttek le a barátod helyett. Nyilván valami szerencsétlen kisember lehetett, ha csak annyira telt neki, hogy azon a környéken lakjon. Nem lett volna szabad belemásznod ebbe a dologba, Phil.

– Tudom. Ikkynek azelőtt volt egy másik élete. De lehet, hogy most az új helyen, ahová megy, majd rendes ember

lesz belőle. Megváltoztathatja a nevét. Nyilván jó vastag, különben nem fizetett volna meg olyan jól.

– Jó, de itt van ez a ceruza. Azt hiszem, okosabb lenne, ha egy kis időre leköltöznél ide, hozzám. A postádat is átirányíttathatod... mármint ha szoktál leveleket kapni. Most épp úgysem vagy rászorulva, hogy dolgozzál. Los Angelesben nélküled is van még éppen elég magánnyomozó.

– Félreérted a helyzetet. Egyáltalában nem végeztem még ezzel a melóval. A városi zsarukkal közölnöm kell, hogy hol tartózkodom, és ha ők tudják, akkor tudni fogja minden bűnügyi riporter is. Még az is előfordulhat, hogy a zsaruk gyanúsítottat csinálnak belőlem. Egyetlen szemtanútól sem fognak használható személyleírást kapni az elkövetőkről. Amerikában mindenki tisztában van vele, hogy ha gengszterek gyilkolják egymást, nem tanácsos tanúskodni.

– Értem. De attól még az ajánlatom áll.

Ekkor a külső szobában megszólalt a berregő.

Mondtam Anne-nek, hogy most le kell tennem, és kinyitottam az irodám ajtaját. Egy jól öltözött – mondhatnám, elegánsan öltözött – középkorú férfi állt a várószobában. Gyanúsan megnyerő mosolya volt. Fehér cowboykalapot viselt, nyakkendő gyanánt pedig egy díszes csaton áthúzott vékony madzagot. Remekbe szabott krémszínű öltönyben volt.

Arany öngyújtójával rágyújtott egy cigarettára, és a kifújt füstön át rám nézett.

– Mr. Marlowe?

Bólintottam.

– Foster Grimes vagyok, Las Vegasból. Én vezetem a Rancho Esperanzát. Hallom, hogy magának valami dolga akadt egy Ikky Rosenstein nevű emberrel.

– Nem óhajt befáradni?

Besétált mellettem az irodába. A megjelenése nem mondott semmit. Csak azt tudtam leolvasni róla, hogy jómódú ember, aki szeret egy kicsit cowboyosan öltözni, vagy legalábbis úgy gondolja, hogy ez üzletileg kifizetődő lehet a számára. Palm Springsben, a téli szezonban, egymás sarkát tapossák az ilyen fazonok. A beszéde elárulta, hogy a keleti partról származhat, jóllehet nem New Englandből. Inkább New York-i lehetett, vagy baltimore-i, de a leginkább talán Long Island-i, esetleg berkshire-i – bár ahhoz túlságosan is városias volt a kiejtése.

Kurta kézmozdulattal helytel kínáltam az ügyfelek számára odakészített széken, aztán letelepedtem a magam antik forgószékére, és vártam.

– Nem tudja véletlenül, hogy most hol lehet Ikky?

– Nem, Mr. Grimes. Nem tudom.

– Hogy került vele kapcsolatba?

– Anyagilag.

– Nyomós indok – mondta mosolyogva. – És miből állt ez a kapcsolat?

– Segítettem neki kijutni a városból. Közlöm, hogy én ezt most csak azért mondom el magának, bár fogalmam sincs róla, hogy ki az ördög lehet maga, mert ugyanezt előadtam már egy régi rosszbarátomnak, aki most fejes a seriff hivatalában.

– Mit ért azon, hogy „rosszbarát”?

– Azt nem mondhatnám, hogy puszipajtása vagyok a testület tagjainak, de vele történetesen olyan régóta ismerjük egymást, hogy szinte már barátok vagyunk... már amennyire egy magánnyomozó barátságban lehet egy rendőri közeggel.

– Már megmondtam magának, hogy ki vagyok. Nálunk, Las Vegasban egészen egyedi helyzet van. Az egész város a

zsebünkben van, kivéve egy tetves kis újság főszerkesztőjét, aki folyton a képünkbe mászik, és zaklatja a barátainkat. Csak azért hagyjuk élni, mert az jobban mutat, mintha egyszerűen elintéznénk. A gyilkosság ma már nem kifizetődő.

– És Ikky Rosenstein?

– Az nem gyilkosság. Hanem kivégzés. Ikky kitáncolt a sorból.

– Úgyhogy a fiúk kénytelenek voltak valaki mást kinyírni helyette. Igazán várhattak volna egy kicsit, hogy biztosak legyenek a dolgukban.

– Nem lett volna semmi baj, ha maga nem üti bele az orrát. Elsiették a dolgot. Amit mi nem díjazunk. Mi csak a tiszta munkát szeretjük.

– Elárulná, hogy ki ez a „mi”, akit emleget?

– Ne legyen gyerek, Marlowe.

– Oké. Tegyük fel, hogy tudom, miről beszél.

– Az ajánlatunk a következő. – Benyúlt a zakója zsebébe, előhúzott egy bankjegyet, és letette maga elé az asztalra. – Keresse meg Ikkyt, és mondja meg neki, hogy álljon vissza a sorba, és hogy a részünkről minden rendben van. Azok után, hogy helyette egy ártatlan járókelőt nyírtak ki, nem akarunk több balhét és további fölösleges reklámat. Ilyen egyszerű. Most ennyit kap – mondta, a bankjegy felé biccentve. Egy ezres volt az. Valószínűleg nem volt kisebb címletűk. – És még egyszer ennyit, ha átadta Ikkynek az üzenetet. Ha Ikky makacskodik... akkor függöny.

– És mi van, ha én erre azt felelem, hogy vigye innen a szaros pénzét, és törölje ki vele a seggét?

– Az nagy butaság lenne magától. – Váratlanul előkapott egy hosszú csövű Colt Woodsmant – rövid kis hangtompítóval a csövén. Ez a típus nem szokott beragadni

a hangtompítótól. Mondhatom, nagyon gyors keze volt. Közben ugyanolyan megnyerően mosolygott, mint addig.

– Mellesleg én most is Vegasban vagyok – mondta csendesen. – Amit bizonyítani is tudok. Magát holtan találják az íróasztalánál, de senki nem tud semmit. Egyszerű eset lesz. Egy magánnyomozó, aki túl sokat képzelt magáról. Most tegye ki szépen a kezét az asztalra, és gondolkozzon el ezen egy kicsit. Egyébként közlöm magával, hogy nagyon jól lövök, még ezzel a rohadt hangtompítóval is.

– Csak hogy maga se képzeljen magáról túl sokat, Mr. Grimes, én nem fogom kitenni a kezemet az asztalra. Viszont szeretném, ha mesélne nekem erről egy kicsit.

Odadobtam neki a szépen kihegyezett ceruzát. Grimes egy gyors – félelmetesen gyors mozdulattal

– áttette a pisztolyt a bal kezébe, és még a levegőben elkapta a ceruzát. Feltartotta, és megnézegette, de úgy, hogy közben rólam se vette le a szemét.

– Ajánlott küldeményként érkezett – mondtam. – De nem volt rajta feladó, és kísérőlevél se volt hozzá. Gondolja, Mr. Grimes, hogy én még nem hallottam a híres kihegyezett ceruzákról?

Összevonta a szemöldökét, és ledobta az asztalra a ceruzát. Aztán mielőtt még újra áttehette volna a jobb kezébe a fegyverét, gyorsan benyúltam az íróasztal alá, megragadtam a 45-ösöm agyát, és az ujjamat a ravaszra tettem.

– Nézzon csak be egy pillanatra az asztal alá, Mr. Grimes. Egy 45-öst fog látni, lukas végű tokban, az asztalhoz erősítve. Pontosan a maga hasára céloz. Ha maga szíven találna is, az ujjam még akkor is meghúzná a ravaszt, ahogy görcsbe rándul. És akkor magának kifordul

a bele, és hanyatt vágódik a székkal együtt. Egy 45-ösnek akkora ereje van, hogy magát a falhoz vágja. Ezt végre már a filmesek is megtanulták.

– Ezt hívják patthelyzetnek, igaz? – mondta csendesen, és visszatette a pisztolyt a tokjába. El- vigyorodott. – Ez szép, tiszta munka volt, Marlowe. Mi is tudnánk használni magát. Mindenesetre keresse meg Ikkyt, és jó lesz, ha siet. Ikky be fogja látni, hogy nincs más választása. Nem hiszem, hogy az élete végéig bujkálni akarna. És a végén úgyis megtalálnánk.

– Kérdeznék valamit, Mr. Grimes. Miért utaz- nak maguk rám? Ikky tőli eltekintve, mi olyat tettem én, amiért megharagudtak rám?

Kissé elgondolkodott – vagy legalábbis úgy tett. – Nem emlékszik a Larsen-ügyre? Maga a gázkamrába juttatta egy emberünket. Amit mi nem felejtettünk el. Rajta tartottuk magán a szemüket. Sejtettük, hogy Ikky magához fog menni. Éppen ilyen balek kellett neki, mint maga. Maga mindig balek lesz, Marlowe, hacsak nem hallgat ránk. Aztán egyszer csak elüti majd egy autó, amikor a legkevésbé számít rá.

– Az én szakmámban, Mr. Grimes, az ember nem lehet más, mint balek. Fogja azt az ezrest, és szép csöndben húzzon el innen. Még az is lehet, hogy a végén hallgatni fogok magukra, de még meg kell gondolnom, hogy mit teszek. Ami a Larsen-ügyet illeti, közölhetem magával, hogy a zsaruk nyomozták ki. Nekem csak annyi volt a szerepem, hogy történetesen tudtam róla, hol van. Egyébként, nem hiszem, hogy maguk olyan nagyon megsiratták volna.

– Mi azt nem szeretjük, ha valaki beleavatkozik az ügyeinkbe – mondta, és felkelt. Közönyösen zsebre gyűrte

az ezrest. Én ezalatt eleresztettem a .45-ös agyát, és előkaptam a 38-as Smith & Wessont.

Megvetően nézett rá. – Én most visszamegyek Vegasba, Marlowe. Sőt tulajdonképpen el se jöt

tem Vegasból. Az Esperanzában megtalál. Larsen természetesen nem számít. Az ilyenekből tizenkettő egy tucat. Tömegcikk. Az viszont nagyon is számít, hogy egy semmi kis magányyomozó le tudta buktatni.

Búcsúzóul odabiccentett, és kiment az ajtón.

Ezután egy kicsit eltöprengtem. Tudtam, hogy Ikky nem fog visszaállni a sorba. Nem bízna meg bennük. Most azonban már nem csak erről volt szó. Felhívtam Anne Riordant.

– Elmegyek, hogy megkeressem Ikkyt. Muszáj. Ha három napon belül nem hívlak, menj el Bér- nie Ohlshoz. Arizonába megyek, Flagstaffba. Ikky azt üzenté, ott lesz.

– Te nem vagy észnél. Biztos, hogy valami csapda lesz.

– Most járt nálam egy bizonyos Mr. Grimes Las Vegasból. Hangtompítós pisztoly volt nála. Sikerült sarokba szorítanom, de nem lesz mindig ilyen szerencsém. Ha megtalálom Ikkyt, és jelentem Grimesnak, hogy hol van, békén fog hagyni a Cég.

– Te képes lennél halálra ítélni egy embert? – kérdezte felcsattanva s egyben hitetlenkedve.

– Nem. Ikky addigra már nem lesz ott. Felugrik az első gépre, átrepül Montrealba, szerez magának hamis papírokat – Montreal majdnem ugyanolyan korrupt, mint mi vagyunk –, aztán irány Európa. Ott talán biztonságban lesz. De a Cég keze mindenhová elér, és Ikkynek elég unalmas élete lesz, ha életben akar maradni. Nincs más választása. Vagy elbújik, vagy jön a ceruza.

– Nagyon okos vagy, drágám. De mi van a te ceruzáddal?

– Ha komolyan gondolták volna, nem küldik el. Csak rám akartak ijeszteni.

– De téged nem lehet megfélemlíteni, mert te egy rettenthetetlen hős vagy.

– Dehogyanem. De attól még nem fogok kővé válni. Viszlát, Anne. Ne keress magadnak új szeretőt, mert visszajövök.

– A fene egyen meg, Marlowe!

Lecsapta a kagylót. Erre én is letettem.

Mindig tudok valami olyat mondani, amit nem kellene. Ez az egyik specialitásom.

Sürgősen elszeleltem a városból, még mielőtt megtalálhattak volna a gyilkossági fiúk. Tudtam, hogy nem lesz könnyű dolguk. Benie Ohlstól valószínűleg egy lukas zoknit se kaptak, nem hogy információt. A seriff emberei és a városi rendőrség között körülbelül olyan szívélyes volt a viszony, mint két kan macska közt, amikor szembetalálkoznak a kerítés tetején.

9

Estére Phoenixbe értem, és egy város széli motelben tettem le magam. Phoenixben iszonyú hőség volt. A motelnek étterme is volt, így hát megvacsoráztam. A pénztárosnőtől szereztem egy marék tizcentest meg negyeddollárost, és bezárkóztam egy telefonfülkébe. Elkezdtem hívogatni a flagstaffi Miradort. De közben rájöttem, hogy tiszta hülye vagyok. Ki tudja, milyen néven jelentkezett be Ikky? Cohen vagy Cordileone? Esetleg Watson vagy Woichehovski? Azért

mégis végigtárcsáztam a számot, de csak egy barátságos mosolyt kaptam

– már amennyire a telefonba mosolyogni lehet. Gondoltam, legalább rendelék magamnak egy szobát másnapra. Sajnos minden szoba foglalt holnapra is, hacsak valaki ki nem jelentkezik addig, mindenesetre felírják a nevemet. Hátha. Flagstaff túlságosan is közel van a Grand Canyonhoz. Ikky nyilván jó előre lefoglalta a szobát. Ez szöveget ütött a fejembe.

Vettem egy könyvet, és belemerültem az olvasásba. 6.30-ra állítottam be a karórám ébresztőjét. A regénytől olyan szorongás fogott el, hogy két pisztolyt tettem a párnám alá. Egy pasasról szolt, aki szembeszállt a milwaukee-i alvilág vezérével, és tizenöt percenként szétverték a pofáját. Arra gondoltam, véres péppé verhetnék már a képét, de a következő fejezetben újra olyan üde és friss volt, mint a pacsirta a réten. Erre azt kérdeztem magamtól, minek olvasom én ezt az ócska ponyvát, amikor ehelyett megtanulhatnám kívülről például A *Karamazov testvérek*-et is? Nem tudtam, mit válaszoljak magamnak. Eloltottam a lámpát, és elnyomott az álom. 6.30-kor megborotválkoztam, lezuhanyoztam és megreggeliztem, aztán beültem a kocsiba, és elindultam Flagstaff felé. Ebédidőben érkeztem. Ikky ott ült az étteremben, és pisztrángot evett. Leültem vele szemközt. Kicsit meglepettnek látszott, hogy ott vagyok.

Én is pisztrángot rendeltem. Kívülről befelé haladva fogyasztottam el, ahogy kell. Ha az ember előre kifilézi, az elrontja az ízét.

– Mi van? – kérdezte Ikky teli szájjal, mint egy született úr.

– Olvasta az újságokat?

– Csak a sportrovatot.

– Menjünk át a szobájába, és beszéljük meg a dolgot.

Más olvasnivaló is van a lapokban.

Fizettünk, és átsétáltunk egy szép kétágyas szó- bába. Ezek a motelek manapság már olyan szín- vonalások, hogy némelyik szálloda kifejezetten szegényesnek tűnik hozzájuk képest. Letelepeltünk, és rágyújtottunk.

– A fiúk jó korán keltek, és egyenesen a Poynter Streetre hajtottak. A maga apartmanháza előtt parkoltak le. De nem volt pontos az eligazítás, amit kaptak. Valaki mást lóttak le maga helyett, aki egy kicsit hasonlított magára.

– Ez nagyon kellemetlen – mondta vigyorogva. – De a zsaruk ki fogják nyomozni, hogy mi történt, és a Cég is tudni fogja. Vagyis a vadászat folytatódik.

– Maga biztosan hülyének néz engem – mondtam. – És igaza is van.

– Miért nézném én magát hülyének? Sőt, maga nagyon is profi munkát végzett.

– Milyen munkáról beszél?

– Simán kihozott a városból.

– Nélkülem nem is tudott volna lelépni?

– De igen... egy kis szerencsével. Azért még- iscsak jól jön a segítség.

– Úgy érti, hogy egy balek?

Megkeményedett az arca. Rám mordult azon a rekedt hangján. – Nem értem, miket beszél. És most adjon vissza valamit abból az ötezerből, mert kezdek kifogyni a pénzből.

– Majd ha fagy.

– Ne hülyéskedjen, Marlowe – mondta, szinte sóhajtva, és előrántotta a pisztolyát. Nekem nem kellett előrántanom az enyémet. Végig ott szorongattam a zakóm zsebében, az ujjam a ravaszon.

– Nem lett volna szabad bedőlnöm magának – mondtam.
– Tegye el azt a mordályt. Annyit se nyer vele, mint egy Las Vegas-i automatán.

– Téved. Az automaták úgy vannak beállítva, hogy időnként nyerni is lehet rajtuk. Másképp nem lenne kuncsaft.

– Nem időnként, csak nagy néha. Most pedig figyeljen rám, de jól nyissa ki a fülét.

Széles vigyorra húzódott a szája. Űgy láttam, nem volt türelme kivárni a fogorvost, amíg végez az előző pácienssel.

– Ez az egész olyan jól volt kitalálva, hogy én ettől gondolkodóba estem – folytattam, olyan nyájasan, mint Milo Vance, a híres mesterdetektív, de közben úgy vágott az eszem, mint a borotva. – Első kérdés: egyáltalán kivitelezhető-e a terv? Második kérdés: ha kivitelezhető, mi az én szerepem? Aztán minél tovább törtem a fejemet, annál inkább előbukkantak bizonyos részletek, melyek némileg lerontották az összképet. Például az, hogy miért jött el maga egyáltalán énhozzám? A Cég nem lehet ilyen naiv, hogy ezzel hagyja magát átejteni. És miért küldtek oda nekem egy ilyen kis vakarcsot, mint ez a Charles Hickon, vagy minek is hívatja magát csütörtökönként? És aztán egy olyan dörzsölt régi motoros, mint maga, miért hagyja, hogy kövessék, amikor egy fontos kapcsolatát megy felkeresni?

– Mindjárt kifekszem magától, Marlowe. Vigyázzon, mert még kigyullad az a lángesze. Maga olyan hülye, hogy egy piros pöttyös zsiráfot se venne észre. Lefogadom, hogy mostanáig ott ült az odújában, és az öt ezrese közt hempergett, mint a kiscica egy zacskó macskatápban. És egyenként végigcsókoltatta a pénzeket.

– Amiket maga összefogdosott a piszkos mancsával? Végül pedig miért küldték nekem azt a ceruzát? Ami a

legnagyobb fenyegetés maguknál. Ez se illett bele a képbe. De, mint annak a Las Vegas-i zsűrfiúnak is említettem, csak olyankor szokták elküldeni, ha nem gondolják komolyan. Mellesleg nála is volt fegyver. Egy hosszú csövű, .22-es Colt, hangtompítóval. Őt is kénytelen voltam megkérni, hogy tegye el. Nagyon készséges volt. Közben ezreket lobogtatott az orrom előtt, hogy keressem meg magát, aztán mondom el neki, hogy maga hol van. Egy jól öltözött, jómodorú stróman, aki egy mocsos patkánybandának falaz. Akiket a Női Antialkoholista Liga meg egy pár talpnyaló politikus pénzelt, de aztán kitanulták, hogy mire való a pénz, és jól megforgatták. Mostanra már annyira megszédtek magukat, hogy megállíthatatlanok. De attól még ugyanolyan mocsos patkányok maradtak, mint voltak. Mindig csak tutira mennek. Pedig mindenkinek joga van hibázni egyszere-kétszer. Mármint az embereknek. Csak a patkányok nem engedhetik meg maguknak. Nekik muszáj tutira menni. Mert ha hibáznak, az lesz a vége, hogy a nyakukon marad egy olyan pali, mint *maga*.

– Egy bűdös szót se értek abból, amit maga itt összehord nekem, de már kezdem unni a dumáját.

– Akkor hadd mondom el érthetőbben is. Volt egyszer egy csóró East Side-i gyerek, aki valahogy összeismerkedett egy pár alvilági figurával. Piti kis bűnözőkkel. Alacsony sarzsikkal. Tudja, mi az a sarzsi, Ikky?

– Voltam katona – rőffentette.

– Ez a gyerek az alvilágban nőtt fel, de azért nem volt a velejéig romlott. Legalábbis nem volt elég romlott. Úgyhogy végül is megpróbált kiszállni. Fogta magát, átjött Kaliforniába, elhelyezkedett valami vacak kis állásban, megváltoztatta a nevét, aztán szép csöndben éledgelt egy olcsó apartmanházban. De az alvilágnak mindenféle

vannak ügynökei. Valaki véletlenül meglátja az utcán, és felismeri. Talán egy kábítószerügynök, egy zugbukméker felhajtója, egy rosszlány, vagy épp egy zсарu, akit lefizettek. Erre aztán az alvilág

– vagy mondjuk úgy, hogy a Cég – kimondja rá az ítéletet egy szivarfüstös szobában: „Nem hagy- hatjuk, hogy ez az Ikky hülyét csináljon belőlünk. Nem nagy eset, mert Ikky kis hal. De bosszantó. És rontja a fegyelmet. Szóljatok egy pár fiúnak, hogy Ikkyt ejtettük. Ceruza.” No de kik azok a fiúk, akiknek szólnak? Olyanok, akik már egy kicsit elhasználódtak. Túlságosan régen kinn vannak már a piacon. Akik talán már könnyen hibáznak, vagy esetleg elfogja őket a majré. Vagy nagyon is szeretnek ölni. Mert az se jó. Az ilyenek vigyázatlanok szoktak lenni. Azok a fiúk a legjobbak, akiknek mindegy, akár így, akár úgy. Elég az hozzá, hogy olyan fiúknak szólnak, akiknek, bár maguk nem tudják, már kifele áll a szekere rúdja. De közben a fejeseznek az eszébe jut, milyen jópofa dolog lenne, ha egyúttal bemártanának egy figurát, akire amúgy is régen haragszanak már, amiért befújta egy Larsen nevű emberüket. A Cég szeret eldicsekedni az ilyen kis tréfákkal. „Látjátok, még arra is futja az időnkéből, hogy megtáncoltassunk egy magánnyomozót. Olyan nagyok vagyunk, hogy azt csinálunk, amit akarunk.” És aztán átküldenék egy pancsert.

– A Torsi testvérek nem pancserek, hanem igazi, nehézsúlyú profik. Sokszor bebizonyították már... még ha most hibáztak is.

– Nem hibáztak. Ikky Rosensteint lőtték le. Maga pedig csak egy kabalababa ebben a játékban. És ettől a perctől fogva le van tartóztatva gyilkosságért. De nem ússza meg ennyivel. A Cég bírói határozattal szabadlára fogja

helyeztetni magát, aztán majd kinyírja. Magára nincs többé szükség... nem tudta rám húzni a vizes lepedőt.

Megfeszült az ujja a ravaszon. Kilőttem a fegyvert a kezéből. A zakózsebemben tartott pisztoly kicsi volt, de azért ilyen kis távolságból elég pontos. És különben is olyan napom volt, hogy nem tudtam hibázni.

Halkan felnyögött, a szájához kapta a kezét, és szopni kezdte a sebet. Odaléptem hozzá, és mellbe rúgtam. Gyilkosokkal nem szoktam udvariaskodni. Hanyatt zuhant a székkal, aztán oldalt hengeredett. Felkaptam a pisztolyát a padlóról, ráfogtam, és végigtapogattam, nemcsak a zsebeit meg a hóna alját, hanem mindenhol, ahol egy férfi eldughat egy pisztolyt. Tiszta volt – legalábbis ebben a tekintetben.

– Mit akar csinálni velem? – kérdezte sírós hangon. – Megkapta a pénzét. És megúsza. Nagyon jó pénzt fizettem magának.

– Ez az én problémám. A magáé meg az, hogy hogyan lehetne életben maradni. – Elővettem a zsebemből egy bilincset, hátracsavartam a kezét, és rákattintottam. Egy kicsit vérzett a keze. Bekötöttem a sebet a díszzsebkendőjével. Aztán odamentem a telefonhoz.

Flagstaff elég nagy hely volt ahhoz, hogy saját rendőrsége legyen. Talán még a kerületi ügyész hivatala is itt van. Továbbá Arizonában voltunk, egy viszonylag szegény államban. Még az is elképzelhető volt, hogy itt még becsületesek a rendőrök.

Ott kellett rostokolnom egypár napig, de csöppet sem bántam, mert mindennap hegyi patakokban fogott pisztrángot ettem. Felhívtam Anne-t és Bernie Ohlst. Meg az üzenetközvetítőmet. A kerületi ügyész egy szűrős szemű fiatalember volt, a rendőrfőnök meg olyan óriás termetű, hogy hasonlót se láttam még soha életemben.

Még éppen időben értem vissza Los Angelesbe, hogy Anne-t elvigyem vacsorázni a Romanoffba.

– Azt az egyet sehogyan sem értem – mondta Anne a harmadik pohár pezsgő fölött –, hogy téged miért kellett belerángatni nekik ebbe az egészbe, és hogy mi szükség volt az ál-Ikky Rosensteinre? Miért nem hagyták, hogy a két ítélet- végrehajtó egyszerűen tegye a dolgát?

– Tulajdonképpen nem tudom a választ. Hacsak nem arról van szó, hogy a fejesek már annyira biztonságban érzik magukat, hogy tréfákat is megengednek maguknak. Vagy arról, hogy ez a Larsen, aki a gázkamrában végezte, a valóságban sokkal nagyobb fiú volt, mint hittem. Összesen csak három vagy négy alvilági főnök került villamosszékbe, akasztófára vagy gázkamrába. És tudtommal az életfogytos államokban, mint Midligan, se ül egy se. De ha Larsen tényleg nagyobb fiú volt, mint bárki hitte volna, akkor könnyen lehet, hogy rajta vagyok a várólistán.

– De mért várnak? – tette fel a kérdést Anne.

– Miért nem intéznek el most mindjárt?

– Mert ráérnek. Mi sürgetné őket? Talán Kefauver szenátor úr vizsgálóbizottsága? Az öregúr megtett minden tőle telhetőt, de én nem sok változást tapasztalok a szervezett bűnözésben... kivéve, ha ők csinálják a változást.

– Costello?

– Adócsalás... mint Al Capone esetében. Capone több száz embert megöletett, és személyesen is megölt jó párat. De csak az adóhivatali nyomozók tudták bevarrni. Ilyen hibát azonban csak ritkán követ el a Cég.

– Tudod, én azt szeretem benned, eltekintve a belőled áradó ellenállhatatlan bájtól, hogy akkor is válaszolsz, ha valamire nem tudod a választ.

– Viszont az a pénz idegesít egy kicsit – mondtam. – Ötezer dollár piszkos pénz. Mi a fenét kezdjek vele?

– Legyen már egy kis eszed. Te megdolgoztál azért a pénzért. Az életedet kockáztattad. Vegyél rajta kincstárjegyet. Azzal tisztára moshatod a pénzt. Én meg majd egy jót nevetek.

– Mondd csak, nincs valami tipped, hogy mire volt jó nekik ez a cserebere?

– Talán mert sokkal híresebb vagy, mint hinnéd. Vagy az is lehet, hogy az ál-Ikky találta ki a csereberét. Szerintem az a fajta okoskodó alak lehet, aki mindent túlbonyolít.

– Ki fogják nyírni, amiért önállósította magát... ha úgy van, ahogy gondolod.

– Ha már az ügyész ki nem tekeri a nyakát. De engem egyáltalában nem érdekel, hogy mi lesz vele. Kérek még egy kis pezsgőt.

EGY ANGLIAI NYÁR

VADREGÉNYES TÖRTÉNET

*Ott temesetek el, ahol a katonákat,
a sápadt csillagok alatt.*

(STEPHEN VINCENT BENÉT)

1

Az a fajta vénséges vén falusi ház volt, amit festőinek szokás mondani, s ahová víkendezni járnak az angolok, vagy ahová nyáron leköltöznek egy hónapra, ha épp nem engedhetik meg maguknak se az alpesi nyaralást, se Velencét, se Szicíliát, se Görögországot, se a Riviérát, olyan években tehát, amikor otthon maradnak, de azért nem akarják azt a förtelmes, szürke tengert nézni, amely körülveszi őket.

De ki lakik az ilyen házakban telente? Kinek volna kedve odacammogni a rémes nyirkos köd süket csendjében, hogy utánajárjon? Valószínűleg úgyis csak egy almapiros orcájú, békés kis öregasszony lakhat ott, két forróvizes cserépflasszával az ágyában, aki nem gondol már a világ bajával, és a halált se bánja.

Most azonban nyár volt, és Crandallék ott nyaraltak a falusi házukban egy hónapig, én pedig néhány napig náluk vendégeskedtem. Maga Edward Crandall hívott meg, és én éltem a meghívással, egy kicsit azért, hogy a felesége közelében lehessenek, egy kicsit pedig azért, mert tőle ez a

meghívás felért egy sértéssel, én meg némelyektől éppenséggel megtiszteltetésnek veszem, ha megsértenek.

Nem hinném, hogy arra számított volna, most majd rajtakaphat a feleségével. Aminthogy azt se hinném, hogy sokat törődött volna vele, ha csakugyan rajtakap. Annál sokkal jobban lekötötték a tetőcserepek, a pajta falának zsindelyezése meg a szénakazlak árnyéka. Eszébe se jutott volna, hogy bármelyikünket is megtiszteljen azzal, hogy egyáltalában törődik velünk.

Valójában azonban sohasem szeretkeztem a feleségével, így aztán nem is kaphatott rajta minket – semmikor az alatt a három év alatt, amíg az ismeretségünk tartott. Részemről sok naivitás és tehetetlenség volt ebben a tapintatos tartózkodásban. Az adott körülmények között azonban, mialatt az asszony némán tűrte a férjét, úgy éreztem, bárdolatlanság lett volna, ha közeledem hozzá. Lehet, hogy tévedtem. Sőt, valószínűleg tévedtem. Crandall felesége nagyon szép asszony volt.

Kicsi ház volt, egy Buddenham nevű falucska legszélén, s bár eleve félreeső helyen állt, még egy kőfal is körülvette, merőben fölöslegesen, ahogy sok más angol kertet is, alighanem azért, nehogy valaki meglesse a virágokat, ha netán illetlen pózokban mutogatnák magukat. A házhoz legközelebb eső, hátsó részét „belső” kertnek hívták. Itt szinte örjítő volt az illat, amit az angol kertek virágai nyáron árasztanak. A napos oldalán a lugasról nektarinok csüngtek, s alattuk, az ősrégi, tömör gyepszőnyegen egy asztal állt, körülötte rusztikus székek, ahol teázni lehetett, ha elég meleg volt az idő, hogy a kertben szolgálják fel a teát. Habár mialatt én ott voltam, egyszer sem fordult elő, hogy a szabadban teáztunk volna.

A ház előtt is kert volt, szintén fallal körülvéve, ahol rózsák illatoztak, és rezedabokrok szenderegtek, elálmosodva a csíkos potrohú dongók zümmögésétől. A kaputól sövény, s egy kis ösvény vezetett a házhoz. Minden nagyon szép volt. A házban is csak egyet utáltam, a lépcsőt. Páratlan leleményességgel és halálos biztonsággal megtervezett alattomos lépcső volt, amit mintha azzal a szándékkal építettek volna, hogy lezuhanjon róla az ifjú ara a nyakát szegve, és bekövetkezzék a váratlan tragédia, melyen aztán majd könnyek közt jó sokáig elcsámcsoghatnak az emberek.

Azt nem nehezményeztem, hogy csak egy fürdőszoba volt a házban, zuhany meg ott se. Miután akkor már tizedik éve jártam rendszeresen Angliába, ahol olykor hosszabb időt is eltöltöttem, nagyon jól tudtam, hogy alig akad olyan ház, ha mégoly nagy is, amelynek egynél több fürdőszobája van. Ahhoz is hozzá szokik az ember, hogy reggel tapintatos kopogtatásra ébred, majd halkán kinyílik az ajtó, anélkül hogy az ember válaszolt volna a kopogásra, aztán egy kéz félrehúzza a függönyt, és döngve letesz a padlóra egy forró vízzel teli, különös formájú rézkannát, egy széles, ám annál laposabb mosdótálban, de amelyben nemigen fér el az ember ülepe – hacsak közben a vizes lábát ki nem lógatja a padlóra. Manapság ez már ósdi szokásnak számít, de azért még sok helyütt találkozni vele.

Mindez rendben lett volna, a lépcsővel azonban képtelen voltam megbékélni. Először is, a tetején, ahol teljes sötétség honolt, volt egy olyan lépcsőfoka, amely érthetetlen mód alacsonyabb volt a többinél, és enyhén befordult, ráadásul a lehető legalkalmatlanabb szögben. Itt mindig megbotlottam. Továbbá a kis forduló előtt, ahol egyébként egyenes vonalban haladt a lépcső, volt egy szögletes

korlátpillér, mely olyan kemény volt, s a sarka olyan éles, mint egy acélgerenda, és olyan vastag, mint egy jól megtermett tölgyfa. A történet szerint egy spanyol gálya kormánydúcából faragták. A hajót egy hamisítatlan angol vihar vetette ki a partra. Aztán annak rendje módja szerint néhány évszázad elteltével a kormánydúc Buddenhambe került, ahol korlátpillért faragtak belőle.

Még valamit meg kell említenem – a két acélmetszetet. A lépcső mellett voltak felakasztva, olyan helyen, ahol egyébként egyenes volt a lépcső, de valami lehetetlen szögben ellógtak a faltól – mintha amúgy is nem lett volna éppen elég szűk a feljárat. Egymás mellett függtek, olyan széles, masszív keretben, amilyent hajdan annyira kedveltek az acélmetszetek. Mint egy fejsze, úgy vágta volna szét az ember koponyáját, ha netán beleveri a fejét a sarkába. Az egyik a „Pataknál ivó szarvasbikát” ábrázolta, a másik a „Kutyáktól bekerített szarvasbikát”. A két kép tökéletesen egyforma volt, a szarvasok fejtartásától eltekintve. Valójában azonban sosem néztem meg közelebbről is a képeket. Inkább csak elküsztam mellettük. Tulajdonképpen egyetlen helyről lehetett csak látni őket, a konyhába és a mosogatófülkébe vezető átjáróból. Ha az embernek ott akadt dolga, és ha kedvelte a Landseer modorában készült acélmetszeteket, akkor a lépcsőkörlát oszlopai közt átlesve megtekinthette a képeket, és gyönyörködhetett bennük. Bizonyára voltak, akik ebben élvezetüket lelték, én azonban nem tartoztam közéjük.

Azon a bizonyos délutánon is szokás szerint botladozva, a nyakamat behúзва jöttem le a lépcsőn, cseresznyefa sétatálcámat angolosan pörgetve, mely persze beakadt a lépcsőkörlát oszlopai közé, miközben beszívtam a csiriz savanykás szagát, mely a tapéta alól áradt.

A ház szokatlanul csendes volt. Az öreg Bessie néni egyhangú dudorászását se hallottam a konyhából. Bessie néni a ház tartozéka volt, és úgy nézett ki, mintha még azzal a spanyol gályával sodródott volna ki a sziklás partokra.

Bekukkantottam a nappaliba, mely azonban szintén üres volt, ezért hátramentem, és a francia- ablakon át kiléptem a „belső” kertbe. Ott ült Millicent egy kerti széken. Nem csinált semmit, csak ült. Úgy tetszik, immár elkerülhetetlen, hogy leírjam Millicentet, bár valószínűleg eltúlzom majd a róla festendő képet is, akárcsak minden egyebet.

Millicent bizonyára nagyon angolos jelenség volt, jóllehet törékenyebb, mint az angol nők általában. Olyan finom és kecses volt, mint egy különlegesen szép porcelán teáskészlet. Meglehetősen magas volt – sőt nagyon is magas, és bizonyos szögből nézve egy kissé szögletes. De nekem ez sosem tűnt fel. Az én szememben mindent elfedett mozgásának könnyedsége, mely olyan magától értetődően kecses volt, mint egy tündérmese. Halvány szőke haja volt, olyan aranyló és finom szálú, hogy a tincseket nem is lehetett megkülönböztetni egymástól. Olyan volt, mint egy magányos, zord vártoronyban lakó hercegnőé. Mintha naphosszat fésülgette volna egy öreg dada gyertyalángnál, egy hatalmas, homályos teremben, gyengéden tartva fáradt, ráncos kezében, mialatt a hercegnő félálomba merülve ült egy ezüsttükör előtt, néha-néha belepillantva a csillogó tükörbe, de sohasem látva benne az arcát. Sokat álmodott erről a tükörről. Nos, ilyen haja volt Millicent Crandallnak. Egyetlenegyszer érintettem csak meg, de akkor már késő volt.

A karja is nagyon szép volt, és úgy tetszett, a karja ezt tudta is magáról, bár anélkül, hogy maga Millicent ennek a

tudatában lett volna. Mindig a lehető legelőnyösebb tartásban nyújtotta ki, ahogyan kecsesen a kandallópárkányra támaszkodott, csuklóját fáradtan leeresztve, vagy ahogy a ruha ujjából kibújtatta, melynek lehulló redői látni engedték idomait, anélkül hogy bármit is veszített volna a bájából. Teázáskor is hihetetlenül szép mozdulatokat tett a kezével, mintegy önkéntelen, ahogy töltött az ezüstkannából. Ennek Londonban voltam tanúja, ottani házuk hosszú, szürke, emeleti nappalijában. Többnyire szemerkélt az eső, s a fényeket átítatta az eső színe, és szürkék voltak a falon függő festmények is, bármilyen színük volt is. Ha Van Goghok díszlenek a falon, azok is szürkék lettek volna. Csak Millicent haja nem lett volna szürke.

Ma azonban csak odapillantottam rá, ahogy a cseresznyefa pálcát lóbálva feltettem neki a kérdést: – Ugye, ne is kérdezzem, nincs-e kedve lesétálni velem a tóhoz, hogy egy kicsit megcsónakáztassam?

Halványan rám mosolygott. S elutasítás volt a mosolyában.

– Hol van Edward? Talán golfozik?

Ugyanaz a félmosoly, ezúttal némi gúnnyal keveredve.

– Ma valami nyulak vannak műsoron, egy vadőr társaságában, akivel a falu kocsmájában ismerkedett meg. Mindig megismerkedik valami vadőrrel. Állítólag van egy tisztás a cserjésben, ahol nyüzsögnek a nyulak, egy egész sereg, és leküldik a vadászgörényeket az üregekbe, mire a nyulak kénytelenek előjönni.

– Tudom – mondtam. – És aztán majd megisszák a vért.

– Ezt nekem kellett volna mondanom, csak maga mindig megelőz. Most menjen szépen sétálni, de ne késsen le a teárról.

– El tudom képzelni, micsoda élvezet lehet – mondtam várni, hogy eljöjjön a tea ideje. Csak üldögelni a napon, ebben a gyönyörű kertben, hallgatni a méhek zümmögését, és beszívni a nektarin illatát. S közben a teára várni... mint a forradalom kitörésére.

Rám emelte azt a halványkék angol szemét. Nem volt a szemében fáradtság, épp csak látszott rajta, hogy már túlságosan régóta nézi mindig ugyanazokat a dolgokat.

– A forradalomra? Ezzel mit akar mondani?

– Magam se tudom – feleltem őszintén. – Egy pillanatig azt hittem, jó csattanó lesz. A viszontlátásra.

Az angolok szemével nézve az amerikaiak mindig kicsit együgyűnek tűnnek.

Lementem a tóhoz, talán kissé túlságosan is sietős léptekkel. Nem is volt igazi tó, inkább csak tavacska, legalábbis az amerikai tavakhoz képest, de sok kis sziget volt rajta, melyek szép látványt nyújtottak, s azt a benyomást keltették, hogy a tó nagyobb, mint valójában, és vízmadarak siklottak fölötte kelepelve, vagy csak üldögéltek a nádszálakon, melyek büszkén emelték fejüket a magasba. Az erdő sűrűje helyenként egészen a vízpartig lenyúlt. Ezeket a helyeket nem látogatták a vízmadarak. Itt állt egy tuskóhoz kikötve egy rozoga, öreg ladik, melybe mindazonáltal nem szivárgott be a víz. Ezzel szoktam elcsónakázgatni a szigetek között. Semmilyen élőlény nem lakott ezeken a kis szigeteken, viszont mindenféle megtermett ott, és néha láttam rajtuk egy vénembert, aki abbahagyta a kapálást, amikor észrevett, és szemét a kezével beárnyékolva megnézett magának. Én udvariasan, és tőlem telhetőleg angolosan, mindig ráköszöntem az illetőre. De választ persze nem kaptam. Öreg volt már

hozzá, meg alighanem süket is, és különben is nyilván másra kellett az ereje.

Aznap a szokásosnál jobban elfáradtam az evezésben. A vén teknő olyan nehezen akart haladni, mint egy előntött csűr a kiáradt Mississippi vizében. Az amúgy is rövid evezőlapátok most a szokottnál is rövidebbek voltak. Lustán, ráérősen eveztem visszafelé, miközben elnéztem a bükkfák ágai között átsütő sárga napsugarakat, s mintha egy másik világot szemléltem volna. A tavon már kezdett hűvös lenni.

Kihúztam a csónakot a partra, elég magasra, hogy kiköthessem a tuskóhoz, aztán felegyenesedtem, s közben az egyik ujjamat szívoztam, mert a kemény kötél felsértette.

Nem hallottam semmi neszt, még a nagy, fekete ló lépteit se. Meg se csörrent még a zabla karikája se. Vagy nagyon vastag volt errefelé az őszi avar, vagy ez a nő értett az állatok nyelvén.

Mindazonáltal amikor felegyenesedtem, és megfordultam, a ló és lovasa ott állt mögöttem alig ötlépésnyire.

A nő fekete lovaglódresszben volt, fehér nyakravalót viselt hozzá. A ló, amelyen ült, elég veszedelmes fenevadnak látszott. Csődör volt. A nő mosolygott. Fekete szemű, fiatal nő volt, de már nem kislány. Azelőtt még sosem láttam. Elképesztően csinos volt.

– Szeret evezni? – kérdezte azzal a fölényes fesztelenséggel, ahogy csak az angolok tudnak kérdezni. Olyan hangja volt, mint egy rigónak – egy amerikai rigónak.

A fekete csődör rám emelte vörös szemét, miközben a patájával csendesesen kapálta az avart. Aztán csak állt, mint egy kőszikla, csupán a fél fülét billegetve.

– Utálok evezni – feleltem. – Nagyon fárasztó, és az evező feltöri az ember tenyerét. Aztán meg kutyagolhatok még három mérföldet hazáig, ha teázni akarok.

– Akkor miért csinálja? Én sosem csinállok olyasmit, amihez nincsen kedvem. – Végigsimított a csődör nyakán. Hosszú szárú kesztyűje is fekete volt, mint a ruhája.

Vállat vontam. – Talán mégiscsak van benne valami, amit szeretek. Ez is testedzés. Megnyugtatja az idegeket. Felgerjeszti az étvágyat. Ennél okosabb válasz most nem jut az eszembe.

– Ez meglep – mondta. – Hiszen ön amerikai.

– Amerikai volnék?

– Magától értetődik. Nézttem, ahogy evezett. Nagyon elszántan húzta. Már akkor tudtam. Nem is szólva a kiejtéséről.

Alighanem kissé illetlen sóvársággal legeltettem a szemem az arcán, de semmi jelét nem adta, hogy ez ellenére lenne.

– Bizonyos Crandalléknál nyaral, Buddenhamben, nemdebár, Mr. Amerikai? Tudja, vidéken szeretnek pletykálni az emberek. Én Lady Lakenham vagyok, a Tóvárban lakom.

Valami árnyék futhatott át az arcomon. S ettől mintha csak fennhangon kimondtam volna: Ah, tehát *maga* az a nő!

Nyilván észre is vette rajtam. Aminthogy majdnem mindent észrevett. Vagy talán nem is csak majdnem mindent. Mélytüzű fekete szeme azonban árnyalatnyit sem változott.

– Tudom, az a gyönyörű, Tudor-kori várkastély! Láttam már, bár csak távolról.

– Akkor nézze meg közelebbről is – kellemetlen meglepetésben lesz része. Kóstolja meg a teámat. Az ön neve, ha szabad kérdeznem?

– Paringdon. John Paringdon.

– A John nagyon rendes, becsületes név – mondta. – Habár kissé lapos. De azért a célnak megfelel... arra a kis időre, amit egymás társaságában fogunk tölteni. Kérem, John, fogja meg Romeo kengyelszíját, közvetlenül a vas fölött, de nehogy megrántsa.

A csődör nyugtalan lett, ahogy csak hozzáértem a szíjhoz, de a nő súgott neki valamit, és a ló megindult hazafelé, fel egy kis emelkedőn, lassan, a fülét éberén hegyezve. És akkor is csak a füle rezdült, ha egy madár alacsonyan, a fák ágai alatt átsuhant előtte a nyiladékon.

– Milyen jól nevelt – jegyeztem meg.

A nő felhúzta fekete szemöldökét.

– Romeo? Az attól függ. Annyi mindenféle emberrel összeakadunk, igaz, Romeo? A modorunk aszerint változik, hogy kivel találkozunk.

Könnyedén megsuhintotta rövid lovaglóstorát.

– De ez önnek közömbös, nem igaz?

– Nem is tudom – feleltem. – Esetleg engem is érinthet.

A nő felnevetett. Később megtudtam, hogy csak nagyon ritkán nevet.

A kengyelszíjat tartó kezem alig néhány ujjnyira volt csak a lábfejétől. Szerettem volna megérinteni. Nem is tudom, miért; valahogy az volt az érzésem, szeretné, ha megérinteném a lábát. De ennek sem tudtam okát adni.

– Ön is nagyon jól nevelt – mondta. – Mindjárt meglátszik.

– Én ebben nem vagyok olyan biztos – mondtam. – Az én modorom is változékony. Hol könnyed vagyok, mint egy

fecske, hol meg nehézkes, mint az ökör... csak épp sosem jókor.

A lovaglóstor játékosan csapkodott jobbra-balra – de se felém, sem a csődör felé. Az állat láthatólag nem is tartott tőle, hogy esetleg megcsípheti az ostor hegye.

– Attól tartok, hogy ön flörtöl velem – jegyezte meg a nő.

– Attól tartok, hogy csakugyan.

A csődör tehetett róla. Nagyon hirtelen torpant meg. A kezem magától lecsúszott a nő bokájára. Nem eresztettem el.

Sejtelmem sincs, mit tett, hogy megállítsa a lovat. Nem vettem észre, hogy valami mozdulatot tett volna. A ló mindenestre megtorpant, és úgy állt, mint egy bronzszobor.

Lassan lenézett a bokáját tartó kezemre.

– Ez szándékos? – érdeklődött.

– Igen – feleltem.

– Önben legalább van bátorság – mondta. Mintha valahonnan messziről hallottam volna a hangját, az erdő fái közül. Reszkettem, mint egy falevél.

Végtelen lassúsággal lehajolt hozzám, mígnem szinte egy magasságban volt a feje az enyémmel. A csődör hatalmas testének egyetlen izma sem moccan.

– Nekem most három választásom van – mondta. – Találja ki, mi az a három.

– Ez könnyű. Továbblovagol, megkorbácsol, vagy egyszerűen kinevet.

– Tévedtem – mondta hirtelen elszoruló a torokkal. – Négy választásom van.

– A negyedik az, hogy megcsókol – mondtam.

A kastély hirtelen bukkant elő, egy tág, füves dombtető – állítólag egy római légiós tábor helye – aljában. Ott lenn állott Tóvár kastélya, ahonnan egyébként jellemző mód nem is látszott a tó.

Olyan elhanyagolt volt, amilyen elhanyagoltságot általában nemigen látni Angliában. Elvadult cserjés áthatolhatatlan dzsungele vette körül, s gondozatlan, gazos gyepek. Még a kert is gyalázatos látványt nyújtott. A kastély melletti Erzsébet-kori tekepályán térdig érő fű nőtt. Maga a ház szép, a hosszú évszázadok alatt megfeketedett, hajdan vörös téglás épület volt, hagyományos Erzsébet-kori stílusban, a falsíkból kiugró, ólomkarikás ablakokkal. Az ablakok mögött kövér pók szunyókáltak, mint hájas püspökök, s álmosan pislogtak kifelé a hálóiktól elhomályosított ablaküvegen, amely mögül valamikor hasított ujjú zekét viselő, karvalyarcú dendik tekintettek alá ádáz indulattal Angolhonra, érzéketlenül az elbűvölő tág békés nyugalma iránt.

Roskatag, mohlepte istállóépület bukkant elő. Egy csupa kéz, nagyfejű törpe jött elő a sötét istállóból lovaglónadrágban, és megragadta a csődör kantárszóját.

A nő leszökkent a téglával kirakott istállóudvarra, és szó nélkül otthagyta a lovat meg a törpét.

– Amit itt lát, az nem egyszerűen a karbantartás hiánya – mondta, amikor a törpe hallótávolságán kívül értünk –, hanem előre megfontolt gyilkosság. Nagyon jól tudta, hogy mennyire imádom ezt a helyet.

– Úgy értsem, hogy a férje? – kérdeztem halkán, szinte ki se nyitva a számat. Már is szívből gyűlöltem a férjét.

– A főbejáraton át menjünk be. Onnan érvényesül a legjobban a díszlépcső. Ott aztán kitett magáért a férjem. A díszlépcsőnek igazán rendkívüli figyelmet szentelt.

A főbejárat előtti széles térséget a felhajtó kerítette körbe, és ösöreg tölgyfák zárták közre. A rotunda füve még rosszabb állapotban volt, mint a kerté, ezt ugyanis kaszálták, csak éppen roppant egyenetlenül, és ettől helyenként kisárgult. A tölgyek hosszú árnyéka némán, alattomosan lopakodva borult rá a tönkretett gyepra, a gyűlölet sötét ujjait nyújtogatva feléje. Sűrűsödtek az árnyak, de nem is csak árnyak voltak, aminthogy a napóra pálcájának árnyéka sem árnyék csupán.

Egy vénasszony jelent meg a kapuban a csöngő távoli, ideges csilingelésére. Ugyanolyan vén volt, és ugyanolyan idétlen, mint a gnóm az istállóban. Az angolok, legalábbis az olyanok, mint az én kísérőm, úgy látszik, nem képesek egyszerűen csak belépni egy házba. Megvárják, amíg bebocsáttatnak. A vénasszony valami érthetetlen dialógusban motyogott maga elé, mintha átkokat mormolt volna.

Beléptünk a kapun, és kísérőm felemelte az ostornyelet, és körbemutatott.

– Íme – mondta olyan jeges hangon, amihez foghatót még nem is hallottam –, itt megtekintheti a férjem fõmûvét, a középső korszakából, ahogy festõknél mondani szokás. Sir Henry Lakenham, rangja szerint baronet, ami, kérem, ne feledje, nálunk sokkal magasabb rang, mint a báró vagy a vikomt... nos, itt találkozott egymással Sir Henry Lakenham, az egyik legõsibb angol fõúri család sarja, és Anglia egyik legrégebbi díszlépcsõje... jöllehet a találkozásra némileg egyenlõten feltételek mellett került sor.

– Nyilván arra céloz, hogy a fejsze vadonatúj volt.

Ott álltunk a díszlépcső – pontosabban, a díszlépcső maradványai – előtt. Szemlátomást avégett készült, hogy királyok vonuljanak le rajta, esetleg bársonyuszályos dámák számára, vagy hogy tűnékeny árnyak játsszanak fölötte a hatalmas, faragott famennyezetten, valamint győzedelmes bevonulásokra, diadalmas megérkezésekre, és csak kivételesen szolgált egyszerűen lépcső gyanánt.

Széles volt és méltóságteljes, lassú ívét a kérlelhetetlen idő múlása jelölte ki. A balusztrád maga is vagyont érhetett, de ez csupán feltevés volt részemről. A korlát faragott oszlopait szilánkokká hasogatták.

Elég sokáig néztem dermedten, mielőtt visszafordultam volna kísérőmhöz. Tudtam, hogy ennek a névnek a hallatán ezentúl mindig felfordul majd a gyomrom.

– Egy pillanatra, hölgyem – mondtam. – Ön még most is a...

– Ez része a bosszúmnak.

A vénasszony közben motyogva elment valahová.

– Mit követett el ellene?

Először nem válaszolt. Aztán közönyös hangon így felelt:

– Bármit is, azt kívánom, bárcsak újra meg újra megtehetném, s hogy örökkön-örökké ott visszhangozzék a fülében odalenn, a vaksötétben, ahová végül is jutni fog, s bolyong majd az örökkévalóságig.

– Ezt nem gondolhatja komolyan.

– Nem-e? Jöjjön, erre menjünk. Híresek a családi portréink is, melyeket Romney festett... főleg arról, hogy már nincsenek meg.

Végigsétáltunk egy hosszú folyosón, mely alkalmasint a családi arcképcsarnok lehetett valamikor. A kifakult selyemtapétán sötét, mélykék téglalapok sorakoztak

egymás mellett, ahol valamikor a képek lógtak. Lépteink visszhangot vertek a kopár, poros padlón.

– A disznó! – mondtam a visszhangzó ürességnek. – A disznó!

– Ön valójában mit sem törődik ezzel – mondta. – Nemdebár?

– De igen – mondtam. – Csak nem annyira, mint amennyire mutatom.

A képtárból egy tágas szobába jutottunk, amely valaha a fegyverterem lehetett. Majd innen egy keskeny, rejtett ajtón belépve, szűk, titkos csigalépcső aljához értünk, mely meghitten kecses ívben kanyarodott. Felmentünk a lépcsőn, és végtére egy olyan szobába jutottunk, mely legalább be volt bútorozva.

Vendéglátóm levette kemény, fekete zokésapkáját, anyagul beletúrt a hajába, aztán a sapkát, kesztyűjét és a lovaglóstort ledobta egy faragott lócára. Hatalmas, baldachinos ágy állt a szobában. Valamikor alighanem II. Károly alhatott benne – aligha egyedül. Ezenkívül volt még a szobában egy öltözködőasztal, szárnyas tükrökkel s a csillogó, színes üvegcsék szokásos regimentjével. Minderre egy pillantást sem vetve, egyenesen a sarokban álló asztalhoz ment, s whiskyt töltött, egy palackból felöntötte szódavízzel, mely természetesen alig pezsgett már, aztán a kezében a két pohárral odajött hozzám.

Inas, erős keze volt – nyilván a lovaglástól. Nem olyan elbűvölő, képlékeny keze, mint Millicent Crandallnek. Ezek a kezek nagyon tudhattak szorítani – fájdalmat okozni. Átugrattak a lóval bármilyen sövényen, és gyötrelmes szakadékokat ugrattak át a férfiakkal. Szinte összeroppantak az ujjai közt a törékeny poharak. Ujjizületei olyan fehérek voltak, mint az elefántcsont.

A nagy, öreg ajtó mellett álltam, s meg se moccantam, amióta beléptem a szobába. Odanyújtotta az egyik poharat. Kicsit remegett a keze, és a whisky táncolt a pohárban.

A szeme elérhetetlen távolságból nézett rám. Az idő mélyéről. Ezek a szemek nem láttak. Magukba zárkóztak. Egy ősi ház ablakai voltak, melyek soha nem nyílnak ki, pedig nem rejtenek titkokat.

Közben, azt hiszem, valahonnan messziről még mindig éreztem egy angol kert nyári illatát, a szagos bükkönnyt, a napsütötte fal előtt ringó érett nektarint.

Ügyetlenül hátranyúltam, és a kulcsot, mely akkora volt, mint egy franciakulcs, elfordítottam a kredenciajtó nagyságú zárban.

Csikorogva kattant a zár, de nem neveltünk. Inkább ittunk. Még le se tettem a poharat, amikor már olyan szorosan simult hozzám, hogy elakadt tőle a lélegzetem.

Édes, vad illata volt a bőrének, mint a tavaszi vadvirágoknak a réten, a tűző nap alatt az én távoli hazámban. Égett az ajkunk, s szinte össze- olvadt. Aztán neki kinyílt az ajka, a nyelvét a fogsoromra nyomta, és a teste vonaglani kezdett.

– Kérem – mondta elszoruló torokkal, s száját a számra tapasztva. – Kérem...

Ez csak egyféleképp végződhetett.

3

Nem emlékszem, hány óra lehetett, amikor visszaértem Crandallék házába. Utóbb mondtam valamit, mert megkérdeztek, de valójában sejtelmem sem volt róla.

Angliában végeérhetetlenek a nyári délutánok. Ezt addigra már megtanultam. Közben Bessie néni is hazaért már. Hallottam a konyhából monoton dudorászását, ami olyan volt, mint amikor egy légy beszorul két ablaktábla közé.

Talán még a teát sem halasztották el, ami amúgy is szinte akármeddig eltarthatott.

A lépcső aljáról visszafordultam, és inkább bementem a nappaliba. Nem a diadalézés vezérelt, nem is a vereség tudata – Millicent jelenlétében nem volt helye sem egyiknek, sem másiknak.

Természetesen ott állt a nappaliban, háttal a franciaablak könnyű csipkefüggönyének, és rám várt. A függöny meg se lebbent, és Millicent is mozdulatlan volt. Annyi élet se volt a szobában, hogy megmoccanjanak tőle. Millicent úgy állt, mint aki néma, mozdulatlan órák óta várakozik már. Az volt az érzésem, hogy a fény sem haladt előre a karján, aminthogy az árnyék sem mozdult arrébb az állá alatt.

Nem mondott semmit, amikor beléptem. De ez a semmi mennydörgő volt. Aztán amikor mégis megszólalt márványsíma hangja, nagyon meglepőt mondott: – Maga most már harmadik éve szerelmes belém, ugye, John?

Klasszikus mondat volt.

– Igen – feleltem. Már elkéstem vele, hogy bármi egyebet is mondjak.

– Már régen tudom. De maga is úgy akarta, hogy tudjam, nem igaz?

– Azt hiszem, igen. – Az a brekegés, amit hallottam, belőlem jött.

Millicent halványkék szeme olyan békés volt, mint egy tó tükre teliholdnál.

– Jólesett tudnom.

Egy lépést se tettem feléje. Csak álltam, bár nem épp lábujjhegyen.

Ekkor abban a csöndes, zöld fényű délutánban váratlanul egész testében remegés fogta el.

Megint csend állt be. S én nem tettem semmit, hogy elűzzem. Aztán nagy sokára kinyújtotta a kezét, és megrántott egy foszlott csöngőzsinórt. A ház végében megszólaló csengőszó olyan volt, mint a gyereksírás.

– Végtere is mindegy, hogy mikor teázunk – mondta.

Elpárologtam a szobából, szinte mintha nem is lett volna ajtaja.

Ezúttal botlás nélkül sikerült felmennem a lépcsőn – végig az egyenes részen, és a fordulóban is. De akkor már más ember voltam. Csöndes és halk szavú és egészen kicsi lettem – helyreutasítottak, és mostantól fogva nem számítottam, de legalább elszállt minden aggodalmam. Minden elintéződött. Kész – vége mindennek. Arasznyi emberke voltam, akinek, ha jól megrázzák, forog a szeme. Tedd vissza a dobozába, drágám, és menjünk el lovagolni.

Aztán a lépcső legtetetjén, ahol már nincs is lépcső, váratlanul mégiscsak megbotlottam, és mintha ettől légvonat támadt volna, s olyan halkán, mint egy hulló falevél, kinyílt egy ajtó. Bár csak félig. Edward Crandall hálósobájának az ajtaja.

Edward ott volt a szobában. Nagyon magas ágya volt, benne legalább két dunyha egymáson, ahogy ezen a vidéken szokásos. Másra nem is figyeltem – csak az ágyra. Edward ott hevert rajta, hasmánt, mintha a dunyhát ette volna. Holtrészeg volt. Eszméletlen. Pedig még neki is egy kicsit korán volt.

Csak álltam a gyér világosságban – se délután, se szürkület –, és Edwardot bámultam. Jól megtermett, fekete

és brutálisan jóképű férfi volt, az a hódító fajta. És ocsmányul részeg volt, pedig még be sem sötétedett.

Dögöljön meg. Halkan becsuktam az ajtót, és szinte lábujjhegyen bementem a szobámba. Megmosakodtam a kézmosótálban. Hideg vízzel. Rettenetesen hideg volt, olyan hideg, mint egy csata utáni reggel.

Aztán újra letapogatóztam a lépcsőn. Időközben felszolgálták a teát. Millicent ott ült az alacsony asztalkánál, a nagy, fényes kanna mögött. Miközben töltött, hátrahúzta a ruha ujját, s kivillant meztelen, fehér karja.

– Biztosan nagyon fáradt – mondta. – És biztosan nagyon éhes is – mondta azon a színtelen, közönyös hangon, amely engem a Victoria pályaudvarról induló katonavonatokra emlékeztetett, az első osztályú kocsik mellett álldogáló derűs angol nőkre, akik képesek voltak könnyeden jelentéktelen semmiségeket mondani a férfiaknak, pedig soha többé nem fogják látni őket. Milyen derűsek voltak, milyen könnyedek, és milyen üresek legbelül.

Kértem egy csésze teát, és vettem egy süteményt.

– Edward fenn van, az emeleten – mondtam. – Tökrészeg. De ezt maga nélkülem is tudja.

– Ó, hogyne. – Finoman meglebbent bő ruhaujja.

– Agyba dugjam? – kérdeztem. – Vagy hagyjam, hogy elrohadjon ott, ahol van?

Megrándult a feje. Egy pillanatra olyan kifejezés jelent meg az arcán, amiről biztosan nem akarta volna, hogy meglássam.

– No de, John! – Ismét higgadt volt a hangja. – Azelőtt maga soha nem beszélt róla ilyen hangon.

– Általában nem sokat beszéltem róla – mondtam. – Mindenesetre furcsa, hogy engem ő hívott meg ide. És az is,

hogy én meg elfogadtam a meghívást. De hát ilyen furcsák az emberek. Mindazonáltal nagyon jól éreztem magam. Most viszont elmegyek.

– No de, John!

– Akkor is elmegyek – mondtam. – Adja át üdvözetemet Edwardnak... ha majd kijózanodik. Mondja meg neki, hogy hálás vagyok a meghívásért.

– No de, John! – mondta harmadszor is. – Nem gondolja, hogy kissé különös, amit mond?

– Csak az amerikai kiejtésem teszi – mondtam.

– Megint kezd kiütközni.

– Ennyire gyűlöli Edwardot?

– Nézze el egy ilyen régi jó barátunk – mondtam. – Fejezzük be ezt a beszélgetést. Túlságosan sok benne a felkiáltójel. Bocsássa meg a rossz modoromat. Természetesen készséggel ágyba teszem a kedves férjét... aztán kimegyek, és szívok egy kis angol levegőt.

De Millicent akkor már alig hallotta, hogy mit beszélek. Előrehajolt, üveges szemmel bámult maga elé, mint akinek látomása van, és szinte hadarva beszélt, mintha gyorsan el akarna mondani valamit, mielőtt még valaki félbeszakítja.

– Van egy nő a tóvári kastélyban – mondta. – Lady Lakenham. Egy szörnyeteg. Férfifaló. Hozzá jár át mostanában Edward. De ma reggel összevesztek valamin. Edward mesélte, amikor egyedül voltunk a házban. Kiabált velem, sértegetett, közben konyakot ivott, és leöntötte a kabátját. A nő arcul csapta a lovaglóostorával, és legázoltatta a lovával.

Természetesen én sem hallottam, hogy ő mit mond – legfeljebb csak önkéntelenül. Mintegy varázsütésre, fabábuvá változtam. Mintha egyetlen pillanatba sűrűsödött volna össze az idő teljessége, s én lenyeltem volna, mint egy

tablettát. És fabábuvá változtatott. Még azt is éreztem, hogyan fásul el a mosoly az ajkamon.

Tehát még ebben is megelőzött.

Azt hittem, Millicent befejezte, és már csak meredten bámul rám a teáskanna fölött. Én meg őt bámultam. Néztem, és láttam is. Mert az ember még ilyen pillanatokban is lát. A haja szőkébb volt, mint valaha, s szemében a mélabú sápadtabb. Ismerősek voltak karjának, kezének lassú, elbűvölő mozdulatai, melyek annak idején szinte elviselhetetlenül csábosak voltak, de visszatekintve fakón lebegő ködfoszlányokká szakadoztak.

Alighanem odanyújthattam neki a csészémet, és Millicent bizonyára teát töltött bele.

– Az a nő megkorbácsolta a lovaglóostorával – mondta. – Képzelve! Edwardot! Aztán legázoltatta a lovával.

– Azzal az óriási, fekete csődörrel – mondtam.

– Legázolta, és megtaposta, mint egy rongyot.

Millicentnek elakadt a lélegzete.

– Neki is megvan a maga igazsága – vettem oda gorombán. – És nagyon szereti a kastélyt. Tóvári. Látnia kellene, hogy milyen pusztítást végzett benne Lakenham. A legcsúnyábban a díszlépcsővel bánt el... mással is előfordul, hogy rongyember a férje.

Végleg elakadt a lélegzete, vagy felkacagott valaki egy falikárpit mögött, talán egy udvari bolond, aki a gonosz király elől bujkál?

– Én is ismerem Lady Lakenhamet – mondtam. – Mégpedig közlelől.

Csak nagyon lassan fogta fel, hogy mit mondtam – mintha előbb fel kellett volna költeni egy fűkunyhójában alvó bennszülöttet Szumátra szigetén, akinek aztán mérföldeket kellett megtennie futva a dzsungelben, hogy

valaki lóhátra kapva átszeljen egy hatalmas sivatagot, majd egy hajó a Horn-fokot megkerülve s megküzdve a viharokkal végül is meghozza a hírt. Legalább ilyen sokáig tartott, mire felfogta.

Hatalmasra nyílt a szeme. Csupa csönd volt, és olyan, mint egy szürke üveglap. Színtelen volt, és kialudt benne a fény.

– Edward bizonyára úgy gondolta, hogy a délelőtt az övé – mondtam. – Nekem délután volt vele találkozőm. Csak épp... – Elhallgattam. Rossz vicc volt.

Felálltam. – Nagyon sajnálom. Tudom, hogy semmi értelme. Engem is éppoly könnyű elcsábítani, mint akárki mást, ha mégoly költői látomásaim vannak is. Nagyon sajnálom. Bár tudom, hogy ezek csak szavak.

Millicent is felállt. Lassan megkerülte az asztalt. Nagyon közel jött hozzám, de egyetlen porcikánk sem ért egymáshoz.

Aztán megérintette a kabátom ujját, olyan könnyeden, mintha csak egy pillangó szállt volna rá, és én mozdulatlaná dermedtem, mert nem akartam elriasztani a pillangót.

Mégis elröppent. Ott lebegett közöttünk. Aztán újra leszállt a karomra. Millicent hangja olyan volt, mint a pillangó szárnyának rebbenése. – Ne beszéljünk róla. Értjük anélkül is. Mindent értünk, te meg én. Egyetlen szót sem kell mondanunk.

– Akárkivel megeshet – mondtam. – Csak akkor van baj, amikor megesik.

De valami mást is láttam a szemében. Már nem volt fénytelen, de nem is volt lágy. Valahol a mélyén kis ajtók nyíltak egymás után, hosszú, sötét folyosók végén. Olyan ajtók, melyek nagyon régen zárva voltak már. Réges-régóta.

Léptek koppantak egy folyosó kövén. Sietség nélkül, s reményvesztetten. Füst szállt fel, belekapott a huzat, s elsodorta a semmibe. Mindezt mintha ott láttam volna a szemében, s tudva tudtam volna, hogy csakugyan ott van. Ami persze ostobaság volt.

– Az enyém vagy – suttogta. – Most már egészen az enyém.

Megragadta a fejemet, és lehúzta magához. Ajka, mely a számat kereste ügyetlenül tapogatózva, hideg volt, akár a sarkvidék hava.

– Mielőtt elmész – súgta menj fel még, és nézd meg, hogy van.

– Persze – mondtam. Úgy ziháltam, mint aki tüdőlovést kapott.

Megint kimentem a szobából, és újra föl az emeletre.

Ezúttal tapogatózva, olyan óvatosan, mint egy vénember. Akinek már könnyen törnek a csontjai. Bementem a szobámba, és becsuktam magam mögött az ajtót. Aztán nekidőltem, és levegő után kapkodtam. Átöltöztem, és felvettem az egyetlen magammal hozott utcai ruhámat, a többi holmimat begyűrtem a bőröndbe, ráhajtottam a fedelét, és halkán bezártam a kulccsal. A fületem hegyezve, vigyázva mozogtam, nehogy zajt üssek, mint egy büntudatos kisfiú, aki olyasmit követett el, amit nem lett volna szabad – nem lett volna szabad.

– És akkor a nagy csöndben léptek jöttek fel a lépcsőn, bementek az egyik szobába, aztán kijöttek a szobából, és megint lementek a lépcsőn. Nagyon lassan, lopakodva, mint a gondolataim.

Aztán megtört a csönd, és visszajöttek a hangok. Megint hallottam az öregasszony szüntelen dudorászását a konyhából, egy elkésett méh zümmögését az ablaküvegen,

egy falusi szekér nyikorgását az útról. Fogtam a bőröndömet, és kiléptem a szobámból. Halkan becsuktam magam mögött az ajtót – nagyon-nagyon halkan.

Persze Edward ajtaja megint nyitva volt. Tárva-nyitva, mintha valaki csak azért jött volna fel, hogy kinyissa, és aztán nyitva hagyta.

Letettem a bőröndöt, odalapultam a falhoz, és belestem a szobába. Úgy láttam, Edward meg sem mozdult. Eléggé egyértelmű volt a helyzet. Mintha fejest ugrott volna az ágyba, belemarkolt a dunyhába, aztán elmerült az alkohol nirvánájában.

A szürke csöndben egyszerre rádöbbsentem, hogy semmi hangot nem hallok. Nem hallom se a részegek hörgő lélegzetét, se a szokásos horkanásokat s az öntudatlan motyogást. Pedig hegyeztem a fülemet – és nagyon figyeltem. De nem hallottam semmit – nem hallottam a lélegzetét. Semmilyen hangot nem adott ki – arcra borulva feküdt, a dunyhába süppedve.

De még csak nem is ezért léptem oly nesztelenül és lélegzet-visszafojtva, szinte párducként lopózva a szobába. Volt még valami, amin eddig átsiklott a tekintetem, most azonban feltűnt. A bal keze gyűrűsujja. Nagyon furcsa látványt nyújtott. Feltűnően hosszabb volt, mint a középső ujj, ahogy a keze bénán lelógott az ágyról. Jóval hosszabb, holott jóval rövidebbnek kellett volna lennie.

A különbség egy hosszú, megalvadt vércsepp volt, mely úgy csüngött az ujjáról, mint egy jégcsap.

A vér a torkából csurgott – hangtalanul és kérlelhetetlenül, hogy aztán az ujj végén megalvadva, ilyen különös, jégcsapra emlékeztető alakzatot vegyen fel.

Természetesen órák óta halott volt már.

Udvariásan, hogy ne üssek zajt, behúztam magam mögött a nappali ajtaját, alkalmasint ugyanolyan vigyázva, mint annak idején a család öreg papja, ahogy visszavonult föld alatti rejtkehelyére, amikor még üldözték Angliában a pápistákat.

Aztán lábujjhegyen átmentem a szobán, és a kertre nyíló franciaablakot is becsuktam. Közben mintha utoljára újra megcsapta volna az orromat a rózsák és nektarinok illata.

Millicent hátradőlve ült a mély karosszékekben, és cigarettázott, aranyló haját egy párnának támasztva. Nagyon ügyetlenül tartotta a cigarettát. A szemében... de valójában nem is tudtam, mi van a szemében. És különben is, elegendő volt már abból, hogy női szemekben olvassak.

– Hol van? Ott kellene lennie a kezében.

Éles hangon tettem fel a kérdést, de egyáltalában nem emeltem fel a hangomat. Csak éppen egyszerre elpárologott belőlem a szürke angol unalom minden nyájassága.

Millicent halványan elmosolyodott, és egy vékony lábú, ingatag bútordarabra mutatott. Ezeknek az asztalkáknak olykor fiókjuk is van, de valójában arra szolgálnak, hogy mindenféle zománccal futtatott üveg poharakat tartsanak rajtuk, meg teáscsészéket, melyeken arany felirat hirdeti, hogy „Bognor Regis-i emlék”, s alatta díszes címer.

Ennek az asztalkának történetesen fiókja is volt, melynek íve az asztallap alakját követte.

Kihúztam a fiókot, és ettől összekoccantak az asztalkán sorakozó poharak.

Ott hevert a rózsaszín papírral kibélelt fiókban, egy rojtos szegélyű terítőcskén. Egy Webley revolver – ártalmatlan jószág, akár egy halkés.

Odahajoltam hozzá, és megszagoltam. Csípős lőporszagot éreztem. De nem nyúltam hozzá – egyelőre.

– Tehát te tudtad – mondtam. – Tudtad az egész idő alatt, és hagytad, hogy én meg hülyét csináljak magamból. Tudtad, mialatt itt ültünk kettesben, és teáztunk. Tudtad, hogy közben ott fekszik azon az ágyon, a szobájában. És lassan szivárog a vér abból a sebből, az inge alatt... mert a halottak is véreznek ám, csak épp nagyon lassan... és lecsurog a karján a kezére, aztán lecsöpög az ujjairól. Te ezt végig tudtad.

– Az a gazember – mondta teljesen higgadtan. – Az a szemét. Van róla sejtelméd, hogy mit kellett kiállnom tőle?

– Oké – mondtam. – Tudomásul veszem. Én is undorodom a fajtájától. De most bizonyos dolgokat el kell végezni. Egyáltalán nem lett volna szabad hozzányúlnod a revolverhez. Valószínűleg éppen jó helyen volt, ahol volt. Most, hogy megérintetted, rajta vannak az ujjlenyomataid. Tudod, mi az az ujjlenyomat?

Nem úgy beszéltem, mintha egy gyereknek magyaráznék, és gúnyolódni sem akartam. Csak le akartam szögezni valamit, arra az esetre, ha netán nem lenne elég világos. Közben eltüntette valahová a cigarettáját, anélkül hogy észrevettem volna a mozdulatot. Ehhez különös tehetsége volt. Most már mozdulatlanul ült, a szék karfáján nyugtatva karcsú karját, mely olyan halovány volt, mint a hajnalsugár, s mintha nem is hozzá tartozott volna.

– Egyedül voltál itthon – állapítottam meg. – Akkor történt, amikor Bessie néni elment itthonról. Senki se hallotta a lövést. Vagy ha mégis, azt gondolhatta, hogy egy vadászpuska volt az.

Millicent felkacagott. Mélyről jövő, mámoros kacaj volt – mintha egy baldachinos ágyban, párnáin heverő nőt hallottam volna.

Ahogy nevetett, a nyakán kissé megfeszültek az izmok. És többé nem is ernyedtek el, amíg együtt voltunk.

– Miért gyötröd magad – kérdezte – ezekkel a dolgokkal?

– Előbb kellett volna szólnod. És most min nevensz? Vagy azt hiszed, tréfára veheted az angol törvényeket? És te jöttél fel az emeletre, hogy kinyisd az ajtót... te voltál az. Nehogy úgy menjek el, hogy nem szerzek tudomást róla. De miért?

– Mert szerettelek – mondta. – A magam módján. John, én frigid vagyok. Tudtad?

– Sejtettem. De úgy gondoltam, semmi közöm hozzá. Ez nem válasz a kérdésekre.

– Tudom, téged más érdekelt.

– Az régen volt. Ezer éve. Tízezer éve. A fáraók korában, akik a sziklasírjukban porladnak.

Ez viszont most van. – Ujjamat kinyújtva felmutattam a mennyezetre.

– Olyan gyönyörű ez az egész – sóhajtott fel Millicent. – Ne csináljunk belőle olcsó melodramát. Ez egy gyönyörű tragédia. – Végigsimított hosszú, karcsú nyakán. – Fel fognak akasztani, John. Angliában ez a szokás.

Ráemeltem a tekintetemet. De nem tudom, mi volt a pillantásomban.

– Megfontoltan és szertartásosan – mondta hűvösen. – És enyhe sajnálkozással. A börtönigazgató bizonyára olyan gondosan és hibátlanul élre vasalt nadrágban lesz, mint amilyen előre megfontoltan én löttem le Edwardot.

Szinte levegőt se vettem – épp csak annyira, hogy életben maradjak. – Előre megfontoltan? – Fölösleges kérdés volt. Akkor már anélkül is tudtam.

– Természetesen. Hónapok óta terveztem. De ma valahogy brutálisabbnak tűnt, mint máskor. Az a bestia

éppenséggel nem erősítette meg az önbecsülését. Teljesen összetörte. De persze mindig is undorító alak volt. Így hát megtettem.

– De máskülönben továbbra is elviselted volna – mondtam.

Bólintott. Ekkor valami különös csörrenést hallottam, ami semmi másra nem emlékeztetett. Valami himbálózott, valami csuklyás alak. Lassan lengett a hideg fényben a kecses, hosszú nyak végén.

– Nem – mondtam, levegőt se véve. – Soha. Nem lesz ez olyan nehéz. Hajlandó vagy azt tenni, amit mondok?

Könnyed lendülettel felállt, és odajött hozzám. Átkaroltam. Megcsókoltam. És végigsimítottam a haján.

– Én hős lovagom – mondta suttogva. – Rettenthetetlen vitézem.

– Pontosan hogyan történt? – kérdeztem, a fiókban heverő revolverre mutatva. – Meg fogják nézni, hogy vannak-e löpornyomok a kezén. A lövéskor kicsapódó gázoktól. Ez megtapad a bőrön, és vegyileg kimutatható. Ezzel tenni kell valamit.

Megsimogatta a fejemet. – Persze hogy meg fogják nézni, drágám. És meg is fogják találni rajta a nyomokat, amikről beszélsz. Úgy történt, hogy a kezébe nyomtam a revolvért, és közben nyugtatgattam. Az ujjamat az ujjára tettem. Olyan részeg volt, hogy azt se tudta, mit csinál.

Közben tovább simogatta a fejemet.

– Te hős, rettenthetetlen lovag – mondogatta.

Már nem én öleltem őt, ő tartott engem átölelve. Közben törtem a fejemet, módszeresen és eltökélten. Apró darabokra.

– Előfordulhat, hogy nem nagyon jól sikerül a teszt – mondtam. – És lehet, hogy a te kezeden is megcsinálják a tesztet. Tehát most két dolgot kell tennünk. Figyelsz rám?

– Te rettenthetetlen hős! – mondta csillogó szemmel.

– Először is lemosod a jobb kezedet lúgos mosószappannal, jó hosszan, forró vízben. Lehet, hogy fájni fog, de ki kell bírnod, míg úgy nem érzed, hogy már égeti a bőrödöt. Ezt úgy értsd, ahogy mondom. Ez a legfontosabb. A másik dolog – elviszem magammal a revolvert. Ezzel megzavarjuk a nyomozást. De különben is azt hiszem, hogy negyvennyolc óra elteltével már nem sokat ér a nitrátteszt. Érted, amit mondok?

Elismételte, amit mondtam, ugyanazzal a hangsúllyal, és ugyanolyan csillogó szemmel. Közben ugyanolyan gyengéden simogatta a fejemet.

Nem mondhatnám, hogy gyűlöltem Millicen- tet. De nem is szerettem. Amit tettem, azt egyszerűen meg kellett tennem. Kivettem a fiókból a Webleyt, meg a fiókot bélelő rózsaszín papírt, mert egy kicsit olajfoltos lett. Tüzetesen megvizsgáltam a fiók faalját. Tisztának találtam. Aztán a revolvert becsavartam a rózsaszín papírba, és zsebre tettem.

– Külön szobában alusztok – magyaráztam tovább. – Azt gondoltad, megint berúgott, és most alussza ki a részegségét. Nem volt ebben semmi szokatlan, semmi olyasmit nem tapasztaltál, ami aggodalomra adott volna okot. A lövést természetesen hallottad, nagyjából akkor, amikor elsütötted a pisztolyt, de nem nagyon közelről, és nem is tudtad megállapítani, hogy honnan jött. Azt gondoltad, hogy alighanem az erdőben vadászik valaki.

Megszorította a karomat. És olyan szemmel nézett rám, hogy meg kellett simogatnom a karját.

– Eléggé viszolygysz már a férjedtől – folytattam. – Sokszor előfordult már, hogy berúgott, ma azonban elegend lett a részegeskedésből. Azt gondoltad, reggelig feléje se nézel, hadd aludj a ki magát. Akkor viszont Bessie néni...

– Ne! Bessie nénit hagyjuk ki – mondta megejtő kedvességgel. – Ne keverjük bele szegény Bessie nénit.

Kár, gondoltam. Nagyon hatásos részlet lett volna. De hagytam kicsúszni a kezem közül. Akkor már induláshoz készülődtem.

– A legfontosabb a kézmosás... csak vigyázz, nehogy kivörösödjön tőle a bőröd. Én pedig most elmegyek, és elviszem magammal a revolvvert. Minden világos?

Újra belém kapaszkodott – megmarkolta a karomat. Vadul és esetlenül.

– És aztán...?

– Aztán... – mondtam álmodozva, jéghideg ajkára hajolva.

Lefejtettem magamról a karjait, és elmentem.

5

Majdnem három hétig sikerült elrejtőznöm előlük – bár talán nem is nagyon kerestek. Amatőr létemre elég sikeresen bujkáltam, különös tekintettel arra, hogy Anglia milyen kicsi és milyen sűrűn lakott ország.

Kis kétüléses sportkocsimat késő éjjel, egy sűrű, bokros csalítban tettem le, a lehető legtávolabb az úttól, ameddig még el tudtam jutni négy keréken, fényszórók nélkül. Az volt a benyomásom, olyan elhagyatott helyen vagyok, amely ezer meg ezer mérföldnyire van mindentől. Ez persze nem

így volt. Mindazonáltal hosszú mérföldeken át cipeltem a bőröndömet a koromsötét és végtelen angol tájban, legelőkön átvágva, álmos tehének közt, és alvó falvakat kerülgetve, melyekben egyetlen lámpás fénye sem melengette a hideg éjszakát.

Hajnalodott már, amikor egy vasútállomáshoz érkeztem, ahol vonatra ültem, és elutaztam Londonba. Tudtam, hová igyekszem. Egy kis bloomsburyi panzióba, mely a Russell Square-től északra eső utcácskák egyikében volt, s ahol senki se az volt, aminek mondta magát, vagy ami szeretett volna lenni, de ezzel senki sem törődött, a legkevésbé az a lompos nőszemély, aki a tulajdonosnak mondta magát.

A reggeli valami hideg, szürke ragacs volt, egy tálban, tálcán az ajtó előtt. Az ebéd sör, kenyér és cheddar sajt – annak, akinek bevette a gyomra. A vacsora – azok számára, akik megengedhették maguknak – az, amit ki-ki talált magának a környéken. Ha az ember este későn ment haza, nyomába szegődtek a Russell Square sápadt kísértetei, ott osontak, ahol valaha a vaskerítések húzódtak, mintha már csak az emléküik is oltalmat kínálna a rendőr lámpájának fénye ellen. Egész éjjel ott kísértettek, fájdalmasan sóhajtozva, hogy „Gyere, aranyom”, aszott ajkukat csücsörítve, melyet valami belső baj fonnyasztott el, s nagy, üres szemükkel bámulva, melyben egy világ merült alá.

Lakott a házban egy ember, aki Bachot játszott, csak kicsit túlságosan is sokat, és túlságosan hangosan, de legalább a szívéből jött.

Volt még egy magányos öregember is. Finom vonású arca volt, és mocskos fantáziája. Továbbá két faarcú, fiatal pillangó, akik színésznek képzeltek magukat.

Minderre én nagyon hamar ráuntam. Vásároltam egy hátizsákot, és gyalogtúrára indultam Devonshire-be.

Természetesen benne voltam az újságokban, de egyáltalában nem feltűnő helyen, s az esetet korántsem szenzációként tálták. Aminthogy nem közölték az útlevélképem elmosódott reprodukcióját sem, habár ezen a képen amúgy is úgy festettem, mint egy fogfájós örmény szőnyegkereskedő. Csupán egy rövid kis bekezdés volt rólam, amiben az állt, hogy tartózkodási helyem ismeretlen, valamint az életkorom, a magasságom, a testsúlyom, a szemem színe, meg az, hogy amerikai vagyok, és hogy a hatóság ki akar hallgatni, mert fontos információk birtokában lehetek. Ezután következett néhány életrajzi adat Edward Crandallról, de összesen se több, mint három sor. Ő nem volt érdekes. A sajtó szemszögéből csupán egy jómódú ember volt, aki történetesen elhalálozott. Az, hogy amerikai vagyok, nyomra vezető közlés volt. Az én kiejtésem azonban, ha egy kicsit igyekeztem, akár bloomsburyi is lehetett volna – s vidéki hatóságoknak bizonyára éppen elég meggyőző lesz.

Végül is Chagfordban értek utol, nem messze a dartmoori mocsaraktól s a híres fegyháztól. Éppen teáztam, természetesen, azon a kis tanyán, ahol a nagyszobát béreltem, mint londoni író, aki néhány napi kikapcsolódás végett jött le vidékre. Kedves ember, de nem nagyon beszédes. Viszont szereti a macskákat.

A háziaknak két kövér macskájuk volt, egy fekete meg egy fehér, és éppúgy kedvelték a tejszínt, mint én. Tehát a macskákkal együtt teáztunk. Lehangelőan rossz idő volt aznap, a délután szürke, mint egy börtönudvar. Kivégzésre való nap. A lápon sűrű ködfelhők lebegtek a szűrős levelű, sárga rekettyebokrok fölött.

Ketten jöttek. Egy Tressider nevű közeg, aki jellegzetesen comwalli neve dacára helyi ember volt, meg a

Scotland Yard kiküldötte. Ez az utóbbi volt az ellenség. A helyi ember csak behúzódott egy sarokba, és ott üldögélt szótlánul. Átható egyenruhaszaga volt.

A másik ötvenes, jó felépítésű férfi volt, ami nem ritkaság Angliában, és vörös képű. Úgy festett, mint egy gárdaezred altisztje, épp csak a hangja nem volt olyan könyörtelen és vérfagyasztóan közömbös, mint illetet volna hozzá. Ellenkezőleg. Halk szavú volt, és barátságos. Letette a kalapját a hosszú ebédlőasztal végére, és az ölébe vette a fekete macskát.

– Örülök, uram, hogy végre megtaláltuk. Knight felügyelő vagyok, a Yardtól. Mondhatom, jól megfuttatott minket.

– Nem kérnek egy csésze teát? – kérdeztem, és odaléptem a csengőzsinórhoz, hogy meghúzzam, aztán nekidőltem a falnak. – Ötórai tea... egy gyilkossal.

A felügyelő felnevetett. Nem úgy Tressider. A rendőr arcán nem látszott semmi, csak a mocsáron fújó hideg szél piros csípése.

– Örömmel... de arról a másik dologról most inkább nem beszélnék, ha nem bánja. Viszont megnyugtatóan közölhetem, hogy senkinek sincsenek kételyei ebben az ügyben.

Alighanem kifutott a vér az arcomból. A felügyelő fűrgébben, semmint egy ilyen megtermett emberről feltehető lett volna, odaugrott a kandallópárkányon álló whiskysüveghez, kirázott belőle néhány csepp italt egy pohárba, és a számhoz tartotta. Egy hajtásra kiittam.

Közben végigtapogatott egy kéz – olyan gyorsan, és olyan pontos mozdulatokkal, mint egy kolibri csőre.

Elmosolyodtam. – Oda fogom adni – mondtam –, de teázáshoz nem szoktam magamhoz venni.

A rendőr a sarokban iszogatta a teáját, a Scotland Yard felügyelője az ebédlőasztalnál, a fekete macskával az ölében. Végére is, a rang kötelez.

Az ő társaságában utaztam vissza Londonba, még aznap este.

Aztán nem történt semmi – az égvilágon semmi.

A rendőrök tudták, hogy túljártak az eszükön, de angol szokás szerint jó képet vágtak hozzá. Látszólag csak az volt a kérdés, hogy miért hoztam el a fegyvert. Mert a hölgy olyan ügyetlenül tartotta, hogy ez megrémisztett. Persze, értjük. De sokkal szerencsésebb lett volna, ha... mármint a vizsgálat szempontjából... mert ha egy ügyben elnapolják az esküdtszék összehívását, mégpedig a nyomozó hatóság kérésére, az mindig azt a benyomást kelti, hogy valami nincs rendben, nem gondolja? Töredelmesen elismertem, hogy ez valóban így van.

Ez azonban csak a látszat volt. Én viszont közben átláttam azon a hideg, szürke kőfalon, amely a tekintetükben húzódott. Későn merült fel bennük a gondolat – és erről én tehettem. Már késő volt, amikor felmerült abban a kopár agyukban, hogy esetleg Edward annyira részeg lehetett, és annyira tehetetlen, hogy egyszerűen csak hagyta, hogy valaki egy revolvert nyomjon a kezébe, aztán olyan helyre tartsa, ahol ő nem láthatta, majd ernyedtt ujjára szorítva az ujját, meghúzassa vele a ravaszt – és hagyja szépen hanyatt dőlni.

Millicent Crandallt csak az esküdtszéki tárgyaláson láttam viszont, de számomra akkor már csak egy gyászruhás hölgy volt, akivel valahol, réges-régen találkoztam. Egyetlen szót sem váltottunk egymással. Aztán soha többé nem találkoztunk. Elragadó látványt nyújthatott

fekete sifon hálóingben. Most már bizvást bármikor felvehettem.

Lady Lakenhammal egyszer találkoztam még, a Piccadillyn, a Green Park mellett. Egy férfival és egy kutyával sétált arra. Előreküldte őket, és megállt. Azt hiszem, az eb valami kurtított farkú juhászkutya lehetett, bár sokkal kisebb volt, mint a juhászkutyák általában. Kezet fogtunk. Káprázatosán szép volt.

A járda közepén álltunk, s a járókelők tapintatosan megkerültek minket – mondhatnám, angolosan.

A szeme olyan volt, mint a fekete márvány – csillogó, hideg és nyugodt.

– Hálás vagyok önnek, amiért exponálta magát mellettem – mondtam.

– Szóra sem érdemes. Igazán remekül éreztük magunkat a főkapitány-helyetessel a Scotland Yardon. Mondhatom, szinte folyt a whisky.

– Ha ön nem lép közbe – mondtam –, előfordulhatott volna, hogy megpróbálják rám kenni a dolgot.

– Sajnos – mondta gyorsan, mint aki roppant elfoglalt –, ma este nincs egy szabad percem se. Viszont holnap... a Claridge-ben vagyok megszállva. Felhív?

– Mi sem természetesebb – mondtam. – Akkor tehát holnap. – (Aznapra szól a repülőjegyem.) – Hallottam, hogy legázoltatta Edwardot Rómeóval. Szabad megkérdeznem, hogy miért?

S mindeközben ott álltunk a Piccadilly járdáján, a Green Park mellett, a járókelők meg udvariasan kerülgettek minket.

– Ezt tettem volna? Nahát! Micsoda felháborító viselkedés! És ön most arra kíváncsi, hogy miért? – Bűgő gerle volt – olyan megnyugtató, akár a Green Park maga.

– Természetesen tudom – mondtam – hogy egyes férfiak gyakran elkövetik ezt a hibát. Azt hiszik, hogy mindjárt a magukévá tehetnek minden nőt, aki csak rájuk mosolyog. – Egy pillanatra megcsapott bőrének részegítő illata, mintha sivatagi szél hozta volna ezermérföldnyi távolságból.

– Akkor holnap várom – mondta. – Négy óra tájt. Nem is kell telefonálnia.

– Igen, holnap – hazudtam.

Addig bámultam utána, amíg el nem tűnt szem elől. Mozdulatlanul álltam. Az emberek udvariasan megkerültek – ah, ezek az angolok! mintha egy emlékmű lennék, vagy egy kínai bölcs, vagy egy életnagyságú porcelánbaba.

Mozdulatlanul álltam. A hideg szél száraz faleveleket és gyűrött papírdarabokat kergetett a Green Park immár fakó gyepén, végig a gondozott sétányokon, s aztán ki a Piccadilly járdájára.

Hosszan, azt hiszem, nagyon hosszan állhattam ott a járdán, bámulva a semmi után. Nem volt semmi, ami után nézhettem volna.